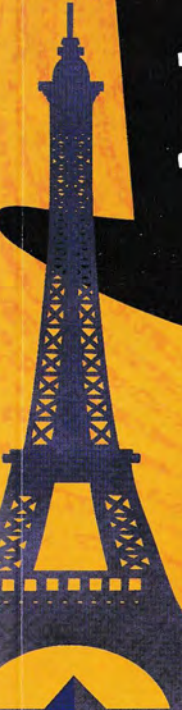

MAURICE
LEBLANC

ARSEN
LÜPEN'İN
İTİRAFLARI

Fransızcadan Çeviren: S. İpek Ortaer Montanari

“Böylelikle bu macera da, suçun çözümünde olayların incelenmesi, gözlem, çıkarım, muhakeme ve diğer zırvalardan daha üstün bir şeyin, sezginin önemini bir kez daha kanıtladı. Sezgi ve zekâ... Kendimi övmek için söylemiyorum ama ikisi de bende eksik değil.”

Onu her zaman aynı yüzle, aynı kılık kıyafet içinde göremezsiniz. İçine girdiği ortamlarda her zaman dolambaçlı bir oyun var. Terk ettiği yerlerde ya bir şeyler eksik kalıyor ya da gizlenen gerçekler açığa çıkıyor. Bir kontrol edin isterseniz, cebinizdeki saat hâlâ yerinde mi? Onu yakaladığınızı sanabilirsiniz ama dikkatli olun, belki de kendisi yakalanmak istemiştir. Birçok ismi var ama en bilinenini duymuşsunuzdur herhalde. Karşınızda, kibar hırsız, Arsen Lüpen!

Maurice Leblanc'ın kaleme aldığı, yaratılışının üstünden yüz yılı aşkın zaman geçmesine rağmen hâlâ ilgiyle okunan, hem tiyatro oyunu, hem dizi hem de sinema filmi olarak birçok defa uyarlanan, ilk öyküsü 1905 yılında yayımlanan bu muzip karakterin dokuz öyküsünün bulunduğu *Arsen Lüpen'in İtirafı*'nda, kibar hırsızımızın yolu, içinde feci bir sır barındıran bir kasayla, korkunç bir cinayetle, kıymetli tablolarla, çeşit çeşit sinsi karakterle kesişiyor. Bir de evlilik meselesi var tabii. Gelinin haberi henüz yok ama Lüpen davetiyeleri dağıtmaya başladı bile.

MAURICE LEBLANC

11 Aralık 1864 tarihinde Rouen, Normandiya'da doğdu. Birçok ülkede eğitim alıp hukuk öğrenimini yarıda bıraktıktan sonra Paris'e yerleşip kurgu alanında çalışmaya başladı. Flaubert ve Guy de Maupassant etkisinde yazdığı romanları eleştirmenler tarafından sevilse de ticari açıdan başarısızdı. 1905'te ilk yayımlanan Arsen Lüpen öyküsüyle büyük ilgi gördü. Leblanc, Lüpen karakterini kullandığı, içinde öykü derlemeleri ve romanlar da olan, toplamda yirmi bir kitap yazdı. Légion d'Honneur (Şeref Nişanı) almaya da layık görünen Maurice Leblanc 1914'te Perpignan'da hayatını kaybetti.

Arsen Lüpen'in İtirafıları

Maurice Leblanc

Orijinal Adı: *Les Confidences d'Arsène Lupin*

İthaki Yayınları - 1845

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Emirhan Burak Aydın*

Yayına Hazırlayan: *Başak Öztürk*

Düzeltili: *Emirhan Burak Aydın*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7650-35-9

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © S. İpek Ortaer Montanari, 2021

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, 1. Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

MAURICE LEBLANC & ARSEN LÜPEN'in İTİRAFLARI

Fransızcadan Çeviren: S. İpek Ortaer Montanari

ithaki

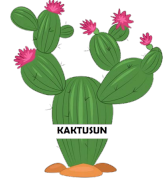
İÇİNDEKİLER

Işık Oyunları	9
Nikâh Yüzüğü	31
Gölgenin İşareti	50
Cehennem Tuzağı.....	71
Kırmızı İpek Fular	94
Dolanan Ölüm	116
Kuşu Boyunlu Edith	137
Saman Çöpü	160
Arsen Lüpen'in Nikâhı.....	176

İŞİK OYUNLARI

“Lüpen, haydi bana bir şeyler anlatınız.”

“Eh! Ne anlatmamı isterdiniz? Tüm hayatım biliniyor!” diye yanıtladı çalışma odamdaki koltukta şekerleme yapmakta olan Lüpen.

“Kimsenin bildiği yok!” diye yakardım. “Gazetelerde yayımlanan mektuplarınızdan bir olayla ilgili olduğunuzu, bir işler karıştırdığınızı okuyoruz... Ancak bütün bunlardaki rolünüzü, hikâyenin arka planını, düğümün çözülüşünü bilmiyoruz.”

“Peh! Hiçbir işe yaramayacak bir ton dedikodu.”

“Nicolas Dugrival’ın eşine hediye ettiğiniz elli bin frank işe yaramaz, öyle mi? Ya üç tablonun ardındaki sırrı çözmeniz?”

“Garip bir sırdı gerçekten,” dedi Lüpen. “Hatta size başlık önerim, ‘Gölgenin İşareti.’”

“Peki ya sosyetedeki başarılarınız?” diye ekledim. “Ve iyi işlerinizin sırrı? *Nikâh Yüzüğü*, *Dolanın Ölüm* vesaire diye adlandırdığınız bu olaylara pek çok kez benim önümde de üstünkörü değindiniz. Bu itirafları ertelemek niye, sevgili Lüpen? Haydi, biraz cesaret...”

Lüpen’in henüz en muazzam mücadelelerine girişmediği ama meşhur olduğu zamanlardı. Oyuk İğne ve 813 gibi büyük maceraların başını çektiği bir dönemdi. Günlük çabalar harcayarak, işin doğası ve amatörlüğü gereği bazı günleri iyi bazı günleri kötü geçirerek, Don Kışot gibi kâh eğlenip kâh hüznlenerek, Fransa krallarının antik hazinelerine el koymayı ya da imparatorların

burnunun dibinde Avrupa'yı soymayı düşünmeksizin sadece küçük baskınlar ve makul kârlarla kendini mutlu ediyordu.

O susunca, ben yeniden başladım:

“Lüpen, yalvarırım.”

Beni hayretler içinde bırakarak, “Bir kalem, bir de kâğıt alınız, sevgili dostum,” dedi.

Sonunda, ağır açıklamalar ve sıkıcı gelişmelerle tadını kaçırarak zorunda kalacağım o canlılık ve hayal dolu anılarından birini, birkaç sayfalığına bana dikte edeceğini düşünerek sevinçle dediğini yaptım.

“Hazır mısınız?” diye sordu.

“Evet.”

“Öyleyse yazınız: 19 – 29 – 6 – 6 – 15 – 15 – 12 – 14 – 15 – 6.”

“Anlamadım?”

“Siz yazınız, açıklayacağım.”

Koltukta oturup, elindeki sigarasını doğudan gelen tütünle sararken bakışları açık penceredeydi.

“Yazın: 24 – 6 – 10 – 15 – 12 – 14...” diye yineledi.

Bir an sustu.

“6 – 5 – 6 – 17 – 14 – 1,” diye devam etti sonra.

“4 – 16 – 1 – 15 – 11 – 22 – 1 – 15...” dedi bir süre daha sessiz kaldıktan sonra.

Delirmiş miydi? Kendisini inceledim ve yavaş yavaş, biraz önceki kayıtsız bakışların yerini, sanki boşlukta asılı duran cazip bir gösteriyi takip etmek ister gibi istekli, daha keskin bakışlara bıraktığını fark ettim.

Yine, her sayı arasında duraklayarak dikte etmeye başladı:

“24 – 11 – 21 – 11...”

Pencereden sağa doğru bakınca mavi gökyüzünün ancak bir parçasını görmek mümkündü ve karşıdaki evin, karşıdaki eski malikânenin dış cephesindeki güneşlikler her zamanki gibi kapalıydı. Sıradışı hiçbir şey yoktu, yıllardır karşımda duran evde gözüme hiçbir değişiklik çarpmamıştı...

“15 – 1 – 21 – 5...”

Ve birdenbire anlayıverdim... Ya da daha doğrusu anladığımı sandım. İroni maskesinin altında öylesine mantıklı, Lüpen gibi bir adam nasıl olurdu da böylesine çocukça şeylerle zaman kaybetmeyi kabul ederdi? Hiç şüphe yoktu. Eski evin kararmış cephesi üzerinde, ikinci kat hizasında oynayan bir ışığın aralıklarla parlamasını sayıyordu.

“1 – 17 – 14 – 1...” diye devam etti Lüpen.

Parlamalar birkaç saniye sonra kayboldu, sonra hızlı hızlı, düzenli aralıklarla cepheye yansıdı ve derken yine kayboldu.

İçgüdüsel olarak yansımaları saymıştım, yüksek sesle, “4...” dedim.

“Demek fark ettiniz. Tebrikler!” diyerek bıyık altından güldü Lüpen.

Pencereye doğru yönelip, sanki gün ışığını takip edermişçesine aynı yönde eğildi. Sonra yeniden koltuğa uzanıp bana dedi ki:

“Şimdi sizin sıranınız, sayın...”

Varmak istediği noktayı iyi bilen bir havası olan bu şeytani adama itaat ettim. Gerçekten de, evin cephesine düzenli aralıkla yansıyan ışığın epey merak uyandırıcı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum; bu bir görünüp bir kaybolmalar, bir fenerin birbiri ardına işaret vermesi gibiydi.

Gün ışığı pencerelerime eğimle yansıdığından, sokağın bizim bulunduğumuz tarafına inşa edilmiş bir evden gelmesi tabiiydi. Birinin sırasıyla pencereleri açıp kapattığı veya daha çok, küçük bir el aynası yarımıyla yansımalar yapıp eğlendiği söylenebilirdi.

Bir süre sonra, bana dayatılan saçma işten sıkı olarak bağırdım:

“Eğlenen bir çocuk olmalı!”

“Siz devam edin!”

Saymaya devam ettim... Rakamları sıraladım... Güneş karşıma geçmiş, gerçekten de matematiksel bir kesinlikle dans edip duruyordu.

“Evet?” dedi Lüpen uzun bir sessizliğin ardından.

“Bana bitmiş gibi geldi... Birkaç dakikadır hareket yok.”

Bekledik; boşlukta herhangi bir parıltı olmayınca Lüpen’e takıldım.

“Bana boşa zaman harcamışız gibi geldi. Kâğıt üzerine karalanmış birkaç rakam, elde bir şey yok.”

Lüpen, yerinden kıpırdamadan yanıtladı:

“Biraz nezaket gösterin, sevgili dostum; rakamların her birinin alfabede karşılık geldiği harfleri yazın, 1 için A, 2 için B gibi...”

“Ama bu epey saçma.”

“Kesinlikle saçma ancak hayatımızda pek çok saçmalık yapıyoruz, bir tane daha eklemenin zararı olmaz...”

Bu saçma işe boyun eğip ilk harfleri yazmaya başladım: Ö-Z-E-E-L-İ-K-L-E...

Durdum.

“Bir sözcük çıktı!” diye şaşkınlık içerisinde bağırdım.

“O halde devam ediniz, sevgili dostum.”

Devam ettim; sonraki harfler de bir başka sözcük oluşturdu. Gerekli yerlerde sözcükleri kestim ve sonunda, hayretler içinde karşıma tam bir cümle çıktığını gördüm.

“Oldu mu?” diye sordu Lüpen.

“Oldu! Yazım hataları var ama.”

“Lütfen bu hataları dikkate almadan, yavaşça okuyunuz.”

Böylece karşıma çıkan, henüz tamamlanmamış cümleyi okudum:

Özeellikle tehlikeden kaçmalı, saltırlardan kaçınmalı, yabancı güçlere dikketle göğüs germeli ve...

Gülmeye başladım.

“Işığın yaptığına da bakınız! Parlaklıktan gözlerimiz kamaştı, değil mi! Ancak Lüpen gerçekten, tane tane seçilmiş bu öğütler dizisinin size pek yardımcı olmadığını itiraf ediniz.”

Lüpen kibirli sessizliğini koruyarak ayağa kalktı ve kâğıdı eline aldı.

Sonrasında tesadüfen bakışlarımın takıldığı saatle o ânı hatırlıyorum; saat beşi on sekiz geçiyordu.

Lüpen, bir elinde kâğıtla ayakta durmaya devam ediyordu; gencecik yüzünde beliren, en yetenekli gözlemcileri şaşkına çevirecek büyük gücünü ve en iyi desteğini oluşturan olağanüstü ifade hareketliliğini rahatlıkla görebiliyordum. Makyaj yardımı olmaksızın istediği zaman değişebilen ve her kısacık ifadenin kendini nihai ifade gibi sunduğu bir yüz, hangi işareten yola çıkarak tanınabilir? Hangisiyle? İçlerinden birini biliyordum; iki küçük kararlı çizginin altında kesiştiği ifade, şiddetle dikkat kesildiğinde yaptığı bir şeydi. O anda işte bu ifadeyi, bir sırrı açıklayan incecik kesişimi gayet açık ve derinlemesine gördüm.

“Çocuk oyuncuğu!” diye mırıldandı kâğıdı bırakarak.

Saat beş buçuğu vurdu.

“Nasıl olur?” diye bağırdım. “Sadece on iki dakikada çözdünüz mü?”

Odada ileri geri birkaç adım yürüdükten sonra bir sigara yaktı.

“Baron Repstein’i telefonla arayıp kendisine bu akşam saat onda evinde olacağımı söyleme nezaketini gösterir miydiniz?” dedi bana.

“Baron Repstein mi?” diye sordum. “Şu meşhur baronesin eşi olan mı?”

“Evet.”

“Ciddi misiniz?”

“Gayet ciddiylim.”

Aklım tamamen karışmış, kendisine karşı koyamayacak halde telefon defterini açıp ahizeyi kaldırdım ancak o anda Lüpen beni otoriter bir hareketle durdurup bakışlarını tekrar eline aldığı kâğıttan ayırmadan bana şöyle dedi:

“Hayır, telefonu kapatın... Haber vermek yararsız... Beni

cezbeden daha acil, daha garip başka bir şey var... Neden bu cümle tam değil? Neden bu cümle..”

Aniden bastonunu ve şapkasını kaptı.

“Gidiyoruz. Yanılmıyorsam bu iş ânında çözüm gerektiriyor ve yanıldığımı sanmıyorum.”

“Bildığınız bir şeyler mi var?”

“Şimdilik hiçbir şey bilmiyorum.”

Merdivenlerden inerken koluma girip anlatmaya başladı:

“Ya da ben de herkes kadar biliyorum. Baron Repstein bir maliyeci ve spor adamı, atı Etna bu yıl Epsom Derbisi’ni ve Longchamp Grand Prix’sini kazandı. Baron Repstein, sırma saçları, tuvaletleri ve lüks düşkünlüğüyle tanınan eşinin kurbanı oldu. Barones, yanında eşinden çaldığı üç milyon ve Prenses Berny’nin kendisine emanet ettiği ve yanına aldığı elmas, inci ve mücevher koleksiyonu ile kaçalı on beş gün oluyor. Barones iki haftadır Fransa’nın ve Avrupa’nın bir ucundan diğer ucuna takip ediliyor; yol boyunca altın ve mücevher saçtığından takibi gayet kolay. Her an yakalanacağı düşünülüyor. Evvelki gün Belçika’da, kelimelerin anlatmakta yetersiz kaldığı ulusal müfettişimiz Ganimard büyük bir otelde, en çürütülemez kanıtların üzerinde toplandığı gezgin bir kadın yakaladı. Soruşturma kadının tanınmış bir tiyatrocü olan Nelly Darbel olduğunu gösterdi. Barones’e gelince, bulunamıyordu. Baron Repstein, eşini bulana yüz bin frank vereceğini ilan etti. Para, bir noterin elinde. Dahası, Prenses Berny’ye borcunu ödemek için istikrarlı yarış atını, Haussmann’daki malikânesini ve Roquencourt’daki köşkünü sattı.”

“Satıştan gelen para yakında el değiştirecek,” diye ekledim. “Gazeteler Prenses Berny’nin yarın parayı alacağını söylüyor. Ancak açıkçası, olağanüstü bir şekilde özetlediğiniz bu olay ve gizemli cümleler arasındaki bağlantıyı göremiyorum...”

Lüpen yanıtlamaya tenezzül etmedi.

Oturduğum sokağı takip ederek yüz elli, iki yüz metre daha

yürüdükten sonra Lüpen kaldırımından indi, pek çok kiracıyı ağır-lar görünen eski bir binayı incelemeye başladı.

“Hesaplamalarıma göre,” dedi, “işaretler bu binadan, hiç şüp-hesiz tam da şu açık olan pencereden geliyordu.”

“Üçüncü kattaki pencere mi?”

“Evet.”

Kapıcıya doğru yönelip sordu:

“Kiracılarınızdan birinin Baron Repstein ile ilişkili olma ihti-mali yok, değil mi?”

“Tabii ki var!” diye bağırdı kadıncağz. “Baron’un sekreteri ve muhasebecisi gözüpek Mösyö Lavernoux burada oturuyor. Te-mizlik işleriyle ben ilgileniyorum.”

“Kendisini görebilir miyiz?”

“Görmek mi? Zavallı mösyö, epey hasta...”

“Hasta mı?”

“On beş gündür... Barones’ten beri... Olayın ertesi günü ateşler içinde gelip yataklara düştü.”

“Ama ayağa kalkabiliyor, değil mi?”

“Ah, o kadarını bilemiyorum.”

“Nasıl bilemiyorsunuz?”

“Doktoru odasına girmemizi yasakladı. Anahtarımı aldı.”

“Kim?”

“Doktor. Günde iki üç kez kendisini ziyarete geliyor. Ayrıl-a-lı yirmi dakika olmadı... Gri sakallı, gözlüklü bir yaşlı adam... Ama mösyö, nereye gidiyorsunuz?”

“Yukarı çıkıyorum, bana yolu gösterin,” dedi bir koşu merdi-venlere kadar varmış olan Lüpen. “Üçüncü katta, solda, değil mi?”

“Ama bunu yapmam yasak,” diye inleyerek takip etti kadınca-ğz. “Hem ayrıca anahtarım yok çünkü doktor...”

Birbirlerinin ardı sıra üç kat çıktılar. Lüpen, merdiven sahan-lığında durup cebinden bir alet çıkardı ve kapıcının tüm itiraz-larına rağmen elindekini kilide soktu. Kapı hemen açıldı, içeri girdik.

Karanlık bir odanın ucundaki açık bir kapıdan süzülen ışığı görüyorduk. Lüpen içeri koştu ancak daha eşikteyken haykırıverdi:

“Ah çok geç! Kahretsin!”

Kapıcı, bayılacakmış gibi dizleri üzerine çöktü.

Odaya girdiğimde yerdeki halının üzerinde yarı çıplak, bacakları korkuyla büzülmüş, kolları bükülmüş, bir deri bir kemik etsiz yüzü beyaza kesmiş, bakışları yaşadığı dehşeti koruyan ve ağzını korkunç, pis bir gülüş sarmış halde yatmakta olan bir adam gördüm.

“Ölmüş,” dedi Lüpen yaptığı hızlı incelemeden sonra.

“Ancak nasıl olur?” diye yakardım. “Kan izi yok.”

“Var,” diye yanıtladı Lüpen adamın göğsünü, açık gömleğinden görünen iki üç kırmızı damlayı işaret ederek... “Bakın, bir elle boğazı sıkılırken, diğeriyle de kalbi delinmiş. ‘Delinmiş,’ dedim çünkü bu yara gerçekten de görülemeyecek kadar küçük. Oldukça uzun bir iğnenin açtığı bir delik olarak düşünülebilir.”

Yere, cesedin çevresinde baktı. Mösyö Lavernoux’nun güneş ışınlarını dans ettirerek eğlendiği küçük bir cep aynası dışında dikkati çekecek bir şey yoktu.

Ancak aniden, kapıcının gözyaşları içerisinde yardım çağırıldığını gören Lüpen kadının üzerine atılıp onu sarstı:

“Sessiz olun!.. Beni dinleyin... Yardımı biraz sonra çağırırsınız... Beni dinleyip yanıt vermeniz büyük önem teşkil ediyor. Mösyö Lavernoux’nun bu sokakta oturan bir dostu vardı, değil mi? Sokağın sağında, aynı hizada oturan, yakın bir dost?”

“Evet.”

“Her akşam kafede buluşup resimli kâğıtlar değiş tokuş ettiği bir arkadaştı bu, değil mi?”

“Evet.”

“Adı neydi?”

“Mösyö Dulâtre.”

“Ya adresi?”

“Bu sokakta 92 numara.”

“Son bir şey daha; bana bahsettiğiniz gri sakallı, gözlüklü şu yaşlı doktor, uzun zamandır mı geliyordu?”

“Hayır. Kendisini tanımıyorum. Mösyö Lavernoux’nun hasta düştüğü akşam gelmeye başladı.”

Lüpen, daha başka bir şey söylemeden beni de peşinden sürükleyerek aşağı indi. Sokağa çıkınca sağa dönüp evimin önünden geçtik. Dört numara sonra, 92 numaralı, küçük, alçak evin önünde durdu. Girişteki dükkânın kapısında, eşikte durmuş sigarasını tüttüren bir şarap tüccarı vardı. Lüpen kendisine Mösyö Dulâtre’nin evde olup olmadığını sordu.

“Mösyö Dulâtre çıktı,” diye yanıtladı tüccar. “Belki yarım saat oluyordur... Oldukça huzursuz görünüyordu; hiç âdeti olmadığı halde arabaya bindi.”

“Şans eseri...”

“Nereye gittiğini biliyor muyumdur? Ah evet, kesinlikle biliyorum. Adresi şoföre oldukça yüksek bir sesle bağırdı: ‘Polis merkezine!’”

Lüpen, tam kendisi de bir taksi çağırmak üzereyken fikrini değiştirdi. Kendi kendine mırıldandığını işittim:

“Çoktan uzaklaştı bile!”

Dükkân sahibine dönüp, Mösyö Dulâtre evden ayrıldıktan sonra herhangi birinin gelip gelmediğini sordu.

“Evet geldi; yaşlı, gri sakallı ve gözlüklü bir adam Mösyö Dulâtre’nin dairesine çıkıp kapıyı çaldı, sonra da ayrıldı.”

“Çok teşekkür ederim, mösyö,” dedi Lüpen adamı selamlayarak.

Bana tek bir söz söylemeden, endişeli bir havada, yavaş adımlarla yürümeye başladı. Sorunun kendisine oldukça zor geldiği ve tam bir kesinlikle hareket ediyor görünse de bu bilinmezlikte önünü net bir şekilde göremediği su götürmezdi.

Derken kendi kendine itiraf etmeye başladı:

“Düşünceden daha çok, sezgi gerektiren olaylar vardır. Sadece, bu olay gerçekten canımıza okuyacak...”

Bulvara geldik. Lüpen bir *okuma odasına** girip uzun uzun son on beş günün gazetelerini inceledi.

“Evet... Evet. Açıkçası bu sadece bir varsayım ancak her şeyi açıklıyor... Tüm soruları yanıtlayan bir varsayım, gerçekten uzak olamaz,” diye homurdandı zaman zaman.

Gece çöktü, küçük bir lokantada yemek yedik ve yavaş yavaş Lüpen’in mizacının hareketlendiğini fark ettim. Mimikleri daha kararlıydı. Mutlu, hayat dolu hali geri gelmişti. Yola çıktığımızda ve Haussmann Bulvarı üzerinden Baron Repstein’in evine gittiğimiz sırada gerçekten de büyük fırsatların Lüpen’i dönmüş, savaşı kazanmak için çözüm yolları bulan Lüpen geri gelmişti.

Courcelle Sokağı’ndan biraz önce tempomuz yavaşladı. Baron Repstein solda, bu sokak ile Saint-Honoré banliyösü arasında, dış cephesi sütunlar ve heykellerle süslenmiş üç katlı bir malikânedede oturuyordu.

“Durun,” dedi Lüpen aniden.

“Ne oldu?”

“Varsayımımı onaylayan bir başka kanıt daha...”

“Ne kanıtı? Ben hiçbir şey göremiyorum.”

“Ben görüyorum... Bu yeterli...”

Ceketinin yakasını kaldırdı, fötr şapkasının kenarlarını kıvrıdı.

“Kahretsin! Dövüş sert geçecek,” dedi. “Siz gidip yatın, sevgili dostum. Yarın, hayatıma mal olmazsa size başımdan geçenleri anlatacağım,” dedi.

“Anlamadım?”

“Eh! Büyük bir risk alıyorum. Öncelikle az da olsa yakalanma, sonra daha kötüsü, ölme ihtimalim var! Sadece...”

Beni şiddetle omuzumdan yakaladı:

“Riske attığım bir üçüncü şey daha var, iki milyonu cebe in-

* Okuma odası (*cabinet de lecture*): 18 ve 19. yüzyılda halkın, küçük bir bedel karşılığı kamuya açık belgeleri, eski ve yeni eserleri okuyabildiği yerler. O zamanın kütüphanelerinden farklı gazete ve dergi gibi yayın organlarının da bulunabilmesi. —çn

dirmek... Bir kez iki milyonu cebe indirdikten sonra ne kadar yetenekli olacağımı göreceğiz. İyi geceler, sevgili dostum ve tekrar görüşemezsek...”

Yüksek sesle alıntıladi:

“Mezarıma bir söğüt dikiş,
Ağlayan yapraklarını severim...”*

Uzaklaştım. Üç dakika sonra –ertesi gün benden yapmamı istediği şekilde anlatıya devam ediyorum– Lüpen, Repstein Malikânesi’nin kapısını çaldı.

“Sayın Baron evdeler miydi?”

“Evet,” diye yanıtladı hizmetçi bu davetsiz misafiri şaşkınlıkla inceleyerek. “Ancak bu saatte kimseyi ağırlayamayacaktır.”

“Sayın Baron, muhasebecileri Lavernoux’nun öldürüldüğünü öğrendiler mi?”

“Tabii ki.”

“Eh, o halde kendisine bu cinayetle ilgili geldiğimi ve kaybedilecek tek bir dakika olmadığını söyler miydiniz?”

“İçeri al, Antoine,” diye seslendi biri yukarıdan.

Buyurganlıkla verilen bu emir karşısında hizmetçi, Lüpen’i birinci kata çıkardı. Açık bir kapının eşiğinde, Lüpen’in gazete-deki fotoğraflarından hemen tanıyıverdiği bir beyefendi, meşhur baronesin eşi, yılın en konuşulan atı Etna’nın sahibi Baron Repstein bekliyordu.

Oldukça iri, omuzları kalıplı, tıraş olmuş yüzünde cana yakın, neredeyse güleç ancak gözlerindeki hüznü hafifletmeyen bir ifadeyle duran bir adamdı bu. Kıyafetleri zarif kesimliydi; kahve-rengi kadife bir yelek giymişti ve Lüpen’in oldukça değerli olduğunu tahmin ettiği bir elmas, kravatına iştirtilmişti.

Lüpen’i çalışma odasına davet etti; geniş odada üç pencere, kitaplıklar, evrak dolapları, Amerikan tipi bir yazı masası ve bir kasa vardı.

* Alfred de MUSSET’in *Lucie* adlı şiirinden bir bölüm. –çn

“Bildiğiniz bir şey mi var?” diye sordu görünür bir istekle içeri girer girmez.

“Evet, Sayın Baron.”

“Zavallı Lavernoux’nun öldürülmesiyle mi ilgili?”

“Evet, Sayın Baron, ayrıca Sayın Barones’le de ilgili.”

“Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Rica ederim hemen anlatınız...”

Bir sandalye çekti. Lüpen oturdu ve konuşmaya başladı:

“Sayın Baron, koşullar epey ağır. Hızlıca anlatacağım.”

“Tabii! Tabii!”

“Eh, herhangi bir girizgâh yapmaksızın birkaç kelimeyle özetlemek gerekirse, Sayın Baron, durum şöyle: Lavernoux on beş gündür doktoru tarafından odasında, bir hücredeymiş gibi tutuluyordu. Lavernoux –nasıl desem?– bir kısmını benim de fark ettiğim ve beni bu olaya taşıyan işaretler yardımıyla birtakım açıklamaları telgraf ediyordu. Kendisi bu iletişimin ortasında suçüstü yakalandığı için öldürüldü.”

“Ancak kim öldürmüş olabilir? Kim?”

“Doktoru.”

“Peki ya bu doktorun adı nedir?”

“Adını bilmiyorum ancak kendisiyle iletişim halinde olduğu kesin olan Mösyö Lavernoux’nun dostlarından biri, yani Mösyö Dulâtre biliyor olmalı. Ayrıca Lavernoux’nun ilettiği mesajı da tam olarak biliyor olmalı ki, sonunu bile beklemeden bir arabaya atlayıp polis merkezine gitmiş.”

“Ama neden? Neden? Bu yapılanın getirisi nedir?”

“Sayın Baron, yapılanın getirisi, malikânenizin etrafının sarılması. On iki polis pencerelerinizin altında dolaşıyor. Gün doğar doğmaz kanun namına içeri girip suçluyu yakalayacaklar.”

“Lavernoux’nun katili bu malikânede mi saklanıyor o zaman? Hizmetçilerimden biri mi? Ancak olamaz çünkü bir doktordan bahsettiniz!”

“Sayın Baron, dostu Lavernoux’nun açıkladıklarını polis

merkezine iletmeye giden Mösyö Dulâtre, dostunun öldürüleceğini bilmiyordu. Mösyö Dulâtre'ın böyle davranmasının sebebi başkaydı...

“Neydi?”

“Lavernoux ile iletişimi sırasında Sayın Barones'in ortadan kaybolmasının ardındaki sırrı öğrenmişti.”

“Ne! Sonunda öğrenildi mi? Barones'i bulduk mu? Nerede? Ya benden çaldığı paralar?”

Baron Repstein olağanüstü bir heyecanla konuşuyordu.

“Haydi devam ediniz, mösyö,” dedi ayağa kalkıp Lüpen'i paylayarak. “Sabırsızlanıyorum.”

Lüpen ağır ve kararsız bir ses tonuyla devam etti:

“İşte böyle... Tamamen zıt bir bakış açısından yola çıktığımız için açıklamak epey zor olacak.”

“Anlayamadım.”

“Asıl sizin anlamanız gerek, Sayın Baron... Bize söylenen – gazetelere baktığımızda– Barones Repstein'in sizin tüm iş sırlarınızı paylaştığı ve sadece bu odadaki kasayı değil, aynı zamanda tüm değerli belgelerinizi kilitlediğiniz *Crédit Lyonnais* Bankası'ndaki kasayı da açabileceği, değil mi?”

“Evet.”

“Barones Repstein on beş gün önce, bir akşam siz kulüpтейken, sizin bilginiz olmadan tüm bu değerli belgeleri topladı ve buradan, içinde paranız ayrıca Prenses Berny'nin mücevherleri olan çantasıyla birlikte çıkıp gitti, değil mi?”

“Evet.”

“O günden beri kendisinden haber alınamadı, değil mi?”

“Hayır.”

“Eh, kendisinden haber alınamamasının önemli bir sebebi var.”

“Nedir?”

“Barones Repstein öldürüldü...”

“Barones öldürüldü mü? Delirdiniz mi siz?”

“Büyük ihtimalle aynı gece öldürüldü.”

“Çıldırılmışsınız! Nasıl olur da izini, neredeyse adım adım takip ederken Barones öldürülmüş olabilir?”

“Takip edilen başka bir kadın.”

“Kimmiş o?”

“Katilin suç ortağı.”

“Peki ya bu katil kim?”

“On beş gündür, bu malikânedeki görevi gereği gerçeği keşfetmiş olan Lavernoux’yu kapalı tutan, sessizliğe zorlayan, onu tehdit edip korkutanla aynı kişi; dostlarından biriyle iletişim kurarken yakaladığı Lavernoux’yu, kalbine indirdiği bir kama darbesiyle soğukkanlılıkla öldüren kişi.”

“Doktor mu?”

“Evet.”

“İyi ama kim bu doktor? Bu kötü ruhlu, bu bir görünüp bir kaybolan, gölgelerde öldürüp kimsenin şüphelenmediği canı varlık kim?”

“Tahmininiz yok mu?”

“Hayır.”

“Kim olduğunu bilmek mi istiyorsunuz?”

“Evet bilmek istiyorum! Konuşun! Söyleyin! Nerede saklandığını biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Bu malikânede mi?”

“Evet.”

“Polis bu şahsı mı arıyor?”

“Evet.”

“Eh, kim bu?”

“Sizsiniz!”

“Ben mi?”

Lüpen, Baron’un karşısına çıkmalı on dakika olmamıştı ve düello başlamıştı. Suçlama, acımasızca, şiddetle, kesinlikle yöneltilmişti.

“Sahte bir sakal ve gözlük takıp, bir yaşlı gibi kamburunu çıkaran sizsiniz,” diye yineledi. “Siz, Baron Repstein, iyi niyetle kimsenin şüphelenmediği siz; ancak olay size bağlanmadan açıklanamıyor. Kendisinden kurtulmak ve milyonlarınızı bir başka kadınla yemek için Barones'i ve yadsınamaz bir tanık olan Lavernoux'yu öldürdünüz. Ah! İşte her şey gayet açık.”

Konuşmanın başında konuşmacıya doğru eğilip, ateşli bir açgözlülükle tüm söylediklerini takip eden Baron doğrulmuş ve kesinlikle bir deli ile karşı karşıya olduğunu düşünürcesine Lüpen'e bakıyordu. Lüpen konuşmasını sonlandırdığında, sanki bir şeyler diyecekmiş gibi iki üç adım geri çekildi, sonunda hiçbir şey söylemedi. Şömineye doğru yönelip zili çaldı.

Lüpen kıpırdamadı. Gülümseyerek bekledi.

“Yatabilirsiniz, Antoine. Beyefendiyi ben yolcu edeceğim,” dedi hizmetçi içeri girdiğinde.

“Işıkları söndüreyim mi, mösyö?”

“Sadece giriştekini açık bırakın.”

Antoine dışarı çıkar çıkmaz, Baron çalışma masasından revolverini çıkarıp Lüpen'in yanına döndü.

“Çıldırmanız oldukça mümkün görüldüğünden bu duruma karşı almak zorunda kaldığım bu önlemi maruz görünüz, mösyö,” dedi sakince silahı cebine koyarak.

“Hayır, deli değilsiniz ancak açıklayamadığım bir amaçla buraya gelip bana, sebebini öğrenmeyi çok istediğim, şaşırtıcı bir ithamda bulundunuz.”

Sesi titriyordu ve üzgün gözleri gözyaşlarıyla ıslanmış gibiydi.

Lüpen ürperdi. Yanılmış mıydı? Sezgilerinin yönlendirdiği ve küçük, kırılğan olayların üzerine kurulu bu varsayım yanlış mıydı? Yeleğin yakasındaki bir ayrıntı dikkatini çekti; Baron'un kravatına sabitlenmiş iğnenin ucunu ve olağandışı uzunluğunu fark etti. Ayrıca üçgen şeklindeki altın çubuk, çok ince, hassas ve değersiz bir hançeri andırıyordu ancak uzman ellerde korkutucu olurdu.

Lüpen, harikulade bir inci ile süslenmiş iğnenin, zavallı Möş-yö Lavernoux'nun kalbine batırılanla aynı olduğundan şüphe etmiyordu.

“Pek güçlüsünüz, Sayın Baron,” diye mırıldandı.

Diğeri ise sanki ne olup bittiğini anlamıyor ve birtakım açıklamaları duymak hakkıymış gibi ciddiyetini ve sessizliğini koruyordu. Her şeye rağmen bu ciddi tavır Arsen Lüpen'in aklını karıştırıyordu.

“Evet, pek güçlüsünüz çünkü Barones'in, değerli belgelerini elde ederken ya da aynı şekilde borçlanarak Prenses'in mücevherlerini alırken sadece sizin talimatlarınıza itaat ettiği gayet açık. Malikânenizi bir çanta ile terk eden kadının eşiniz değil de suç ortağınız, belki bir dostunuz olduğu ve bu dostunuzun gönüllü olarak iyi kalpli Ganimard'ı Avrupa boyunca peşinden koşturduğu bir gerçek. Harika birleşimi buldum. Aranılan kişi Barones iken bu kadın neyi riske atıyor? Siz, Barones'i bulana yüz bin frank ödül vaat etmişken nasıl oluyordu da Barones dışında bir kadın aranıyordu? Ah! Yüz bin frank noterde duruyor, ne kadar dâhiyane! Bu kadarı polisin gözlerini kamaştırdı. En belirgin şeylere bile gözlerini kapatmışlar. Yüz bin frankını bir notere veren beyefendi, gerçeği söylüyordur. Barones'i takip edelim! Size ufak tefek işlerinizi sessizce halletme, yarış atınızı ve mobilyalarınızı rahatça satma ve kaçışınızı hazırlama fırsatı verelim! Tanrım, ne kadar da gülünç!”

Baron sinmemişti. Lüpen'e yaklaşıp, aynı duygusuzlukla konuştu:

“Kimsiniz siz?”

Lüpen kahkahayı koyuverdi.

“Bu sorunun konumuzla ne ilgisi var? Kaderin bir elçisiyim diyelim, sizi kaybolup gideceğiniz gölgelerden çıkarmaya geldim!”

Aceleyle ayağa kalktı, Baron'u kolundan yakaladı ve çarpıcı bir şekilde konuşmaya başladı:

“Veya seni kurtarmaya geldim. Beni dinle! Barones’in üç milyonu, Prenses’in neredeyse tüm mücevherleri, bugün atını ve gayrimenkullerini satınca kazandığın para, hepsi burada, ya cebinde ya da kasada. Kaçışın hazır. Bak, şu paravanın arkasında deri çantan duruyor. Masanın üzerindeki belgeler düzenlenmiş. Bu gece, kimseye görünmeden sıvışıp gidecektin. Bu gece her şeyi hazırlamıştın, iyice kılık değiştirip tanınmayarak metresine, uğruna cinayetleri işlediğin kadına, hiç şüphesiz Belçika’da Ganimard’ın yakaladığı Nelly Darbele katılacaktın. Derken öngörülmemiş bir engel çıktı karşına, polis. Lavernoux’nun açıklamalarının, pencereni gözetlemek üzere yolladığı on iki memur. Mahvolmuş haldesin! Eh, seni kurtarabilirim. Tek bir telefon görüşmesiyle sabahın üçü veya dördünde yirmi dostum gelip bu engeli, on iki memuru kaldırabilir ve hiçbir tantana çıkarmadan tüyülür. Koşullara gelince, hiç güç değil: milyonları ve mücevherleri paylaşmak. Uygun mu?”

Baron’un üzerine eğilmişti ve bastırılamaz bir enerji ile konuşuyordu.

“Şimdi anlamaya başladım, bu bir şantaj,” diye fısıldadı Baron.

“Şantaj veya değil, istediğin gibi adlandır, sevgili dostum, ancak dediğim gibi ilerleyeceksin. Son anda pes edeceğimi sanma; ‘Polisten korkacağı için yeniden düşünecektir. Büyük oynayıp teklifini reddedersem, ikimiz de vahşi hayvanlar gibi yakalanacağımızdan o da kelepçelenip hapse atılmayı göze alıyordur,’ diye düşünme. Bu hata olur, Sayın Baron. Ben daima sıyrılıyorum. İş sadece sana kalır... Çanta mı, yaşamak mı? Bölüşüyor muyuz yoksa... Yoksa sonu darağacı! Uygun mu?”

Baron ani bir hareketle revolverini çekti, doğrulttu ve ateşledi.

Ancak Lüpen saldırıyı sezmişti. Baron’un yüzündeki özgüven kaybolmuş, bunun yerini yavaş yavaş korku ve öfkeye savrularak uzun süredir içinde tuttuğu isyanı haber veren vahşi, neredeyse hayvani bir ifade almıştı.

Tabancayı iki kez ateşledi. Lüpen önce kendini yana attı, sonra da Baron'un bacaklarına doğru atlayıp onu sarstı. Baron güçlükle kendini kurtardı. İki düşman birbirine dolandı ve şiddetli, sinsi, vahşi mücadele başladı.

Aniden Lüpen göğsünde bir acı hissetti.

"Ah! Alçak!" diye inledi. "Lavernoux'ya yaptığınız gibi iğneyi batırdınız!"

Umutsuzca kasıldı, Baron'u tuttu ve boğazına sarıldı, sonunda bütün gücüyle çabalayarak kazandı.

"Aptal... Oyununu dışa vurmasaydın, senin payını bırakacaktım. Dürüst bir adama benziyorsun! Ancak ne kadar kaslısınız, mösyö! Bir an için düşündüm ki... Ama sadece bir an için! Haydi sevgili dostum, artık iğneyi verip gülümseyin... Ah ama hayır, yüzünüzü buruşturmayın... Çok mu kuvvetli sıkıyorum yoksa? Mösyö zor mu nefes alıyor? O zaman bilgece davranın... Güzel, bileğinize küçük bir ip bağlayalım... Müsaade eder miydiniz? Tanrım, ne kadar da mükemmel bir anlaşma gerçekleştiriyoruz! Çok dokunaklı! Kalbimin derinliklerinde hislerini paylaştığımı biliyorsun, değil mi... Ve şimdi küçük kardeşim, dikkat! Çok çok özür dilerim!"

Yarı doğrulup bütün gücüyle karın boşluğuna şiddetli bir yumruk indirdi. Diğeri homurdandı, sersemledi ve bilinci kapandı.

"İşte sevgili dostum, mantıklı davranmayınca böyle oluyor," dedi Lüpen. "Zenginliğinin yarısını sana önermiştim. Şimdi sana hiçbir şey vermeyeceğim... Bulabilirsem. Önemli olan bu. Bu herif nereye sakladı parasını? Kasaya mı? Hay aksi, zor olacak. Neyse ki önümde bütün bir gece var..."

Baron'un ceplerini aramaya başladı, bir yığın anahtar buldu; öncelikle paravanın arkasına gizlenmiş valizi kontrol etti. Belgeler ve mücevherler çantada değildi; kasaya doğru yöneldi.

Ancak aniden durdu, bir ses işitmişti. Hizmetçiler mi? İmkânsız! Odaları üçüncü kattaydı. Dinlemeye başladı. Ses aşı-

ğıdan geliyordu. Anlayıverdi; iki el silah sesini duyan polisler sabahı beklemeden ana kapıya vurmaya başlamıştı.

“Kahretsin!” dedi. “Başım belada. Şimdi gelecekler... Tam da yoğun çabalarımız meyvesini vermeye başlayacakken. Bakalım, bakalım, Lüpen soğukkanlı olun! Ne yapmalı? Nasıl açılacağını bilmediğin kasayı yirmi saniyede açman gerek. Aklını mı kaçırdın? Bakalım, tek yapman gereken nasıl açılacağını bulmak. Sözcük kaç harften oluşuyor? Dört mü?”

Yüksek sesle konuşarak düşünürken, bir yandan da dışardaki gidiş gelişleri dinliyordu. Dış odanın kapısını iki kez kilitleyip kasaya geri döndü.

“Dört rakam... Dört harf... Dört harf... Bana kim biraz yardım etmek isterdi? Küçük bir tüyo verebilecek biri var mı? Kahretsin, Lavernoux! Bu iyi kalpli Lavernoux ayna ile haberleşmek için büyük bir zahmete katlandı, hayatını tehlikeye attı... Tanrım ne kadar da aptalım. Tabii, tabii, neredeyse başardık! Şükürler olsun! Çok heyecanlı. Lüpen, şimdi ona kadar sayacaksın ve kalbinin çarpıntısını bastıracaksın. Yoksa bu işi batıracaksın.”

Ona kadar saydıktan sonra sakinleşip kasanın önünde diz çöktü. Büyük bir dikkatle dört düğmeyi çevirdi. Ardından anahtar yığınının inceleyip birini seçti, daha sonra bir diğerini; ikisi de kasayı açmaya yaramadı.

“Üçüncü çekişte kazanacağız,” diye mırıldandı üçüncüyü denerken. “Zafer bizim! Kilit dönüyor! Açıl susam açıl!”

Anahtar kilitte döndü. Kapak sarsıldı. Lüpen, anahtar yığınının çıkararak kapağı çekti.

“Milyonlar bizim olacak,” dedi. “Sizi affediyorum, Baron Repstein.”

Ancak şaşkınlıktan soluğu kesilerek geri sıçradı. Bacakları titriyordu. Heyecanla sarsılan elindeki anahtarlar uğursuz bir çingirak gibi şingirdiyordu. Aşağıdaki tüm gürültüye ve malikânenin içinde yankılanan zillere rağmen yirmi otuz saniye boyunca vahşi gözlerle, yarı çıplak, büyük bir koli gibi paketlenip

ikiye bükülüp kasaya tıklmış, üzerinden kanlar damlayan sarı saçlı bir kadın vücudunun olabilecek en korkunç, en berbat hali- ne bakarak orada durdu...

“Barones!” diye kekeledi. “Barones! Ah Canavar!”

Aniden, katilin suratına tükürmek ve onu tekmelemek için uyuşukluğundan sıyrıldı.

“Al sana, zavallı!.. Al, alçak! Ve bununla darağacını boylayasın!”

Bu sırada yukarı katlardan polislerin çağrılarına karşılık çığlıklar geliyordu. Lüpen, merdivenlerden gürültüyle inenleri işitti. Çekilmeyi düşünmesinin zamanı gelmişti.

Açıkçası bu durum kendisini biraz mahcup etmişti. Baron Repstein ile konuşurken, düşmanının soğukkanlı tavırları, arkasına sığındığı bir şey olduğunu izlenimi yaratmıştı. Baron polisten kaçamayacağını düşünse, neden kavgaya başlatındı ki?

Lüpen bitişikteki odaya geçti. Bu oda bir bahçeye bakıyordu. Polisler içeri girdikleri anda balkona geçip bir yağmur borusu yardımıyla aşağı kaydı. Binanın çevresinde döndü. Karşısında çalılarla kaplı bir duvar vardı. Duvar ve çalıların arasına girdiğinde, elindeki anahtarlarla kolayca açabileceği bir kapı buldu. Kapıdan geçtikten sonra aşılacak sadece bir avlu ve odaları boş küçük bir ev kalmıştı; çok geçmeden kendini Faubourg-Saint-Honoré. Sokağı'nda buldu. Elbette -hesabını yapmıştı- polis böylesi gizli bir kaçıışı tahmin edemezdi.

“Eh, Baron Repstein hakkında ne diyorsunuz?” diye haykırdı Lüpen bana bu trajik geceyle ilgili tüm ayrıntıları anlattıktan sonra. “Ne kadar berbat bir kişi, değil mi? Bazen görünüşe aldanmamak gerek! Orada karşımda dikilenin oldukça gururlu bir havası olduğuna sizi temin ederim!”

“Peki ya milyonlara ve Prenses’in mücevherlerine ne oldu?” diye sordum.

“Kasadaydılar. Paketi gayet açık bir şekilde gördüğümü hatırlıyorum.”

“O zaman?”

“Hâlâ oradalar.”

“İmkânı yok...”

“Elbette oradalar. Size polislerden korktuğumu söyleyebilir veya ani bir nezakete kapıldığımı iddia edebilirdim. Gerçek ise çok daha basit ve yavan; çok kötü kokuyordu!”

“Ne?”

“Evet, sevgili dostum; bu kasanın, bu tabutun içinden bir koku yayılıyordu... Hayır, yapamazdım... Başım döndü... Bir saniye daha kalsam kötü olacaktım. Gayet aptalca, değil mi? Alın, tüm bu zahmetli işten getirdiğim tek parça, kravat iğnesi. Üzerindeki inci en az elli bin frank eder... Ancak epey öfkeli olduğumu size itiraf etmeliyim. Nasıl bir gaf!”

“Son bir sorum var,” dedim. “Kasayı açan sözcük neydi?”

“Sizce?”

“Nasıl tahmin ettiniz?”

“Ah, gayet basit oldu. Açıkçası daha önce aklıma gelmemesine ne şaşıyorum.”

“Ee peki?”

“Zavallı Lavernoux’nun cümlelerinde geçiyordu.”

“Neresinde?”

“Yazım hatalarında...”

“Yazım hatalarında mı?”

“Elbette! Bu hataların üzerine düşünölmüştü. Bir sekreterin, Baron’un muhasebecisinin yazım hatası yapması, özellikle sözcüğünü iki e ile, *saldırı* sözcüğünü t ile, *kaçınmalı*’yı iki n ile ve dikkati *dikket* diye yazması kabul edilebilir mi? Hemen dikkati mi çekmişti. Yazım hatası yapılan dört harfi bir araya getirince ETNA sözcüğü oluşuyor, şu meşhur atın adı.”

“Bütün bunlar için bir sözcük yetti mi?”

“Elbette! Öncelikle beni, tüm gazetelerin yazdığı Repstein olayına bağlaması açısından yeterliydi; ardından, bir taraftan Lavernoux kasadaki tüyler ürpertici sırrı bildiği için, öte yandan

Baron'u ele verdiği için bu sözcüğün kasanın da şifresi olabileceği varsayımını çıkardım. Lavernoux'nun aynı sokakta oturan bir dostu olduğu, birlikte aynı kafeye gittikleri, gazetelerdeki bilmece ve kriptogram bulmacalara birlikte kafa yorup eğlendikleri ve pencereden pencereye yazışmakta oldukları varsayımı da buradan çıktı.”

“Tabii ya, gayet basitmiş!” diye haykırdım.

“Fazlasıyla basit. Tekrar ediyorum, böylelikle bu macera da, suçun çözümünde olayların incelenmesi, gözlem, çıkarım, muhakeme ve diğ er zırvalardan daha üstün bir şeyin, sezginin önemi bir kez daha kanıtladı. Sezgi ve zekâ... Kendimi övmek için söylemiyorum ama ikisi de bende eksik değı l.”

NIKÂH YÜZÜĞÜ

Yvonne d'Origny oğlunu öpüp ona akıllı olmasını tembihledi.

“Büyükannen d'Origny'nin çocukları fazla sevmediğini biliyorsun. Şimdi seni evine çağırmışken, ona ne kadar uslu bir çocuk olduğunu göstermelisin.”

“*Fräulein*,* kendisini yemekten hemen sonra eve getirin,” dedi dadısına dönerek.

“Mösyö hâlâ evde mi?”

“Evet, madam. Sayın Kont çalışma odasındalar.”

Yvonne d'Origny yalnız kalır kalmaz dışarı çıkan oğlunu görmek üzere pencereye yöneldi. Bir süre sonra çocuk malikâneneden çıktı ve başını kaldırıp annesine her gün yaptığı gibi öpücükler yolladı. Ardından da dadısı, Yvonne'un hayretle fark ettiği bir şekilde, alışılmamış kaba bir hareketle çocuğun elini yakaladı. Yvonne pencereye doğru biraz daha eğildi. Çocuk ana caddenin köşesine vardığında, aniden arabasından inip oğluna doğru yaklaşan bir adam fark etti. Bu adam –eşinin güvenilir hizmetçisi Bernard'ı tanımıştı– çocuğu kolundan sarstı, dadiyla birlikte arabaya bindirdi ve şoföre uzaklaşmasını emretti.

Bütün bunlar on saniye sürmemişti.

Yvonne altüst olmuş bir halde odasına koştu, üzerine bir şeyler geçirip kapıya yöneldi. Kapı kilitliydi ve üzerinde anahtar yoktu. Hızlıca yatak odasına geri döndü.

* (Alm.) Evli olmayan genç kadınlara hitap ederken söylenen, artık kullanımda olmayan bir kelime. –en

Yatak odasının kapısı da kilitliydi.

Birdenbire eşinin sureti zihnine çarpıverdi; herhangi bir gülümsemeyle aydınlanmayan bu karanlık sima, yıllardan beri kızgınlık ve kin hissettiği o acımasız bakışlar.

“O! O yaptı!” dedi kendi kendine. “Çocuğu o aldı... Ah, korkunç!”

Kapıyı yumrukladı, tekmeledi, sonra da şömineye doğru atılıp zili çaldı, bütün gücüyle çaldı.

Malikânenin bir ucundan diğer ucuna zil sesi çınladı. Bu kadar sese hizmetçileri gelmeliydi. Belki de yoldan geçenler toplaşacaktı. Çılgın bir umutla zili sallamaya devam ediyordu.

Kilit çevrildi. Kapı şiddetle açıldı. Kont, yatak odasının eşğinde belirdi. Suratındaki ifade öylesine korkunçtu ki Yvonne titremeye başladı.

Yaklaştı. Aralarında beş altı adım vardı. Büyük bir çaba göstererek hareket etmeye çalıştı ancak adam hareket etmesini engelliyordu; konuşmaya çalıştıkça dudaklarını kıpırdatamıyor, tutarsız sesler çıkarıyordu. Kaybolduğunu hissetti. Ölüm fikri kendisini altüst etti. Dizlerini büküldü; iniltiyle çökuverdi.

Kont atılıp kadının boğazına sarıldı.

“Kes sesini, yardım çağırmaya çalışma,” dedi alçak sesle. “Böylesi senin yararına...”

Kadının karşı koymadığını gördüğünde kavrayışını gevşetti ve cebinden, halihazırda farklı uzunluklarda kesilmiş bez parçaları çıkardı. Birkaç dakika içinde genç kadın, eli kolu bağlı, bir koltukta yatıyordu.

Yatak odasını gölgeler istila etmişti. Kont, ışığı yakıp Yvonne’un mektuplarını koyduğu küçük yazı masasına doğru yöneldi. Masayı açamayınca demir bir kanca yardımıyla kırdı, çekmecelerini boşalttı ve tüm kâğıtları yanında getirdiği kartonun içine yığıdı.

“Zaman kaybı, değil mi?” diyerek alay etti. “Faturalar ve önemsiz mektup yığınınından başka bir şey değil... Senin aleyhine

hiçbir delil yok... Peh! Beni oğlumu tutmaktan alıkoyamayacak; Tanrı'ya yeminim olsun oğlumu bırakmayacağım!”

Odadan çıkarak kapının yakınında duran hizmetçisi Bernard'ın yanına gitti. Alçak sesle konuşuyorlardı ancak Yvonne, hizmetçinin dediği birkaç sözcüğü işitmişti:

“Kuyumcu yanıt verdi. Emrimde.”

“İş yarın öğleye ertelendi,” dedi Kont karşılık olarak. “Annem arayıp daha erken gelemeyeceğini söyledi.”

Ardından Yvonne kilit sesini ve kocasının çalışma odasının bulunduğu giriş katına kadar inen ayak seslerini işitti.

Uzun süre hareketsiz bir şekilde kaldı, zihni sanki içinden geçerken kendisini yakacak belirsiz ve hızlı fikirlerle bulanmıştı. Kont d'Origny'nin utanç verici davranışını, kendisini aşağılayan hareketlerini, tehditlerini, boşanma planlarını düşündü; yavaş yavaş, gerçek bir komplonun kurbanı olduğunu anlıyordu. Hizmetçiler, efendilerinin emiriyle yarın akşama kadar izinliydi; dadı, Kont'un emri ve Bernard'ın suç ortaklığıyla oğlunu götürmüştü. Oğlu dönmeyecekti, onu bir daha asla göremeyecekti!

“Oğlum!” diye yakardı. “Oğlum!”

Acıyla çileden çıkan tüm sinirleri, kasları hayvani bir çabayla kasıldı. Sağ elinin biraz hareket ettiğini hayretle fark etmişti.

Böylece içine dolan çılgın bir umutla ve sabırla, yavaş yavaş bağlarından kurtulmaya çalıştı.

Uzun sürdü. Bağları yeterince gevşetmek zaman aldı; bir kez elini kurtardıktan sonra kollarının üzerindeki diğer ipleri çözmek daha da vaktini aldı, sonra ayak bileklerini kurtardı.

Bütün bu çaba boyunca kendisini ayakta tutan oğluydu; saat sekizi vurduğunda son engel de düştü. Artık özgürdü!

Zar zor ayakta duruyordu ancak yoldan geçen ilk kişiden yardım isteme gayesiyle pencereye koşup pencerenin ıspanyoletini açtı. Tam da bir polis memuru kaldırımında yürüyordu. Eğildi; ancak suratını yalayan serin akşam havası, skandalı, soruşturmayı, sorgulamaları, oğlunu daha sakın düşünmesini sağladı.

“Tanrım! Tanrım! Oğlumu geri almak için ne yapmalı? Nasıl kaçmalı? En ufak gürültüde Kont geliverir. Daha da hiddetli bir hareketle kimbilir...”

Ani bir endişeyle baştan ayağa dek ürperdi. Zavallı zihninde ölüm korkusu, oğlunun suretine karışıyordu; boğazı sıkılıyor-muşçasına kekeledi:

“İmdat! İmdat!”

Durdu; alçak sesle, sanki bu sözcük içinde bir fikri, bulanık bir anıyı uyandırıyormuş gibi pek çok kez kendi kendine yineledi: “İmdat! İmdat!” Yardım beklemek çok da imkânsız bir şey değilmiş gibi geldi. Birkaç dakika boyunca, gözyaşları ve irkilmelerle kesilen derin bir düşünce halinde kaldı. Sonra, neredeyse mekanik bir hareketle kolunu, yazı masasının üzerinde asılı duran küçük kitaplığa doğru uzattı ve birbiri ardına dört kitabın sayfalarını dalgın dalgın karıştırdıktan sonra yerine koydu. Beşinci kitapta aradığını bulmuştu; bir kartvizit. İki sözcüğü gözle-riyle heceledi: *Horace Velmont*. Kurşun kalemle adresi yazılmıştı, *Cercle de la rue Royale*.

Birkaç yıl önce, bu malikânedeki bir resepsiyonda bu adamın kendisine söylediği garip bir cümle hafızasında belirdi:

“Herhangi bir tehlikeyle karşılaşırsanız, yardıma ihtiyacınız olursa çekinmeyiniz; bu kitabın arasına koyduğum kartı postaya atınız. Saat kaç olursa olsun, ne gibi bir engel olursa olsun geleceğim.”

Böylesi bir cümleyi nasıl da garip bir havayla, kesinlik, güç, sınırsız kudret ve yılmaz bir cesaretle söylemişti.

Aniden bilinçsizce, karşı koyulamaz ve sonuçlarını öngörmek istemediği bir kararın baskısı altında Yvonne, aynı mekanik hareketlerle havalı zarfı* alıp içine kartviziti koydu; mühürleyip ad

* Pnömatik posta sistemi: Şehrin çeşitli noktalarına kurulan ve basınçlı hava veya vakum ile çalışan pnömatik tüp ağı sayesinde zarf veya nesne yollamaya yarayan posta sistemi. Paris'te yaygın bir ağa sahip olan bu iletişim türü teknolojinin gelişmesiyle yirminci yüzyılın ortalarında kul-lanımını kaybetmiştir. -çn

ve adresten oluşan şu iki satırı yazdı: *Horace Velmont, Cercle de la rue Royale*. Aralık pencereye yaklaştı. Dışarıda, polis memuru gezinmeye devam ediyordu. Zarfı şansın ellerine bırakarak yolladı. Belki biri bu kâğıt parçasını bulur, kayıp bir mektup olarak görür ve postalardı.

İşin saçmalığını kavradığında zarfı atmıştı bile. Mesajın doğru adrese gideceğini varsaymak delilikti; çağırdığı adamın *saat kaç olursa olsun, ne gibi bir engel olursa olsun* yardımına geleceğini ummak daha büyük çılgınlıktı.

Çabanın hızı ve acımasızlığından daha da canlı bir tepki oluştu. Yvonne sendeledi, bir koltuğa yaslandı ve tüm gücünü kaybederek kendini bıraktı.

Sadece arabaların sokağın sessizliğini bozduğu kasvetli kış akşamlarından birinde zaman akıp gidiyordu. Saat acımasızca vurdu. Genç kadın, çınlamaları sayarken yarı uyku yarı uyanıklık halindeydi. Aynı zamanda malikânenin farklı katlarından gelen çeşitli sesleri işitiyordu. Eşinin akşam yemeğini yediğini, odasına kadar çıkıp sonra çalışma odasına geri döndüğünü biliyordu; ancak bütün bunlar pusluydu, kendisini öylesine uyuşuk hissediyordu ki, eşi içeri girse koltuktan kalkacak hali yoktu...

Saat on iki kez vurdu, gece yarısı... Sonra yarım... Sonra bir... Yvonne hiçbir şey düşünmeksizin başına geleceklere kendini hazırlıyordu, karşı çıkmak faydasızdı. Oğlunu ve kendini, tıpkı fazlasıyla acı çeken ancak artık çekmeyecek olan ve sevgiyle kollarını birbirine dolamış varlıkları canlandırır gibi gözünde canlandırdı. Ancak bir kâbusla sarsıldı. Bu iki varlığı birbirinden ayırmak istiyorlardı, içinde korkunç bir his vardı. Sayıklama halinde ağlayıp hırıltılar çıkarıyordu...

Bir hareketle yerinden sıçradı. Biri kilidi açıyordu. Çığlıklarını duyan Kont şimdi kapıda belirecekti. Yvonne, çevresinde kendini savunabileceği bir silah aradı ancak kapı açılmıştı bile.

“Siz! Sizsiniz!” diye kekeledi sanki gözleri önünde bir mucize gerçekleşiyormuşçasına afallayarak.

Üzerinde frak ve pelerinli paltosu, kolunun altında silindir şapkasıyla bir adam yaklaştı. Bu ince, şık genç adamı hemen tanıdı: Horace Velmont.

“Sizsiniz!” diye tekrar etti.

“Lütfen beni bağışlayınız, madam, mektubunuz elime geç ulaştı.”

“Bu mümkün mü? Karşımdakinin siz olması, gelebilmiş olmanız mümkün mü?”

Oldukça şaşkın görünüyordu.

“Çağırınıza karşılık vereceğim konusunda söz vermemiş miydim?”

“Evet ama...”

“İşte karşınızdayım,” dedi gülümseyerek.

Yvonne’nun kurtulmayı başardığı bez parçalarını inceledi ve incelemesine devam ederken başını salladı.

“Bunlar kullanıldı, değil mi? Sanıyorum ki bunu yapan Kont d’Origny idi, değil mi? Ayrıca sizi hapsedmiş bulunduğunu da görüyorum... O halde nasıl oldu da mektubu atabildiniz? Ah, şu pencereden... Kapatmamak ne kadar da büyük tedbirsizlik!”

Adam, pencerenin kanatlarını dışarı itti. Yvonne korkmuştu.

“Ya biri duyarsa?”

“Malikânede kimse yok, dolaştım.”

“Yine de...”

“Eşiniz on dakika önce çıktı.”

“Nereye gitti?”

“Annesi Kontes d’Origny’ye.”

“Siz nereden biliyorsunuz?”

“Ah, gayet basit! Annesinin hasta olduğunu haber veren bir telefon aldı. Aramayı yapan ben olduğumdan, tahmin ettiğim gibi Kont alelacele çıktı, hizmetçileri de peşinden. Ardından özel anahtarlar yardımıyla içeriye girdim.”

Tüm bunları dünyanın en doğal hareketiymiş, hatta bir sa-

londa, önemsiz, kısa, eğlendirici bir öykü anlatıyormuşçasına anlatmıştı.

“O halde annesinin hastalığı gerçek değil,” dedi bir an yeniden ani bir endişeye kapılan Yvonne. “Bu durumda geri gelecek...”

“Kesinlikle. Kont, en fazla kırk beş dakika içinde kendisine oyun oynandığının farkına varacak...”

“Gidiyoruz... Beni burada bulmasını istemiyorum. Oğlumu bulacağım.”

“Bir dakika...”

“Bir dakika mı? Oğlumu alıp götürdüklerini bilmiyor musunuz? Belki de canını yakıyorlar.”

Kasılmış bir surat ve ateşli hareketlerle Vermont'u itmeye çalıştı. Adam ise oldukça nazikti, oturması için zorladı.

“Beni dinleyiniz, madam,” dedi ciddi bir sesle, saygılı bir tutumla eğilip. “Her dakikası epey kıymetli olan bu zamanı kaybetmeyelim. Öncelikle şunu hatırlayın, altı yılda dört kez karşılaştık... Ve dördüncüsünde, bu malikânenin salonlarında sizinle, nasıl desem... gayet duygusal konuşmuştum; siz ise bana, ziya-retlerimin sizi rahatsız ettiğini hissettirmiştiniz. O günden sonra sizi bir daha görmedim. Yine de her şeye rağmen bana güveniniz olmalı ki bu kitabın sayfaları arasına yerleştirdiğim kartı saklamışsınız ve altı yıl sonra bir başkasını değil de beni çağırmışsınız. Şimdi sizden bu güveni tekrar bekliyorum. Bana gözünüz kapalı güvenmelisiniz. Gelirken aştığım güçlükler gibi, durum ne olursa olsun sizi kurtaracağım.”

Buyurgan ama dostane bir sesle konuşan Horace Vermont'un sakinliği yavaş yavaş genç kadını yatıştırdı. Halen zayıf olduğundan bu adamın karşısında yeniden rahatlama ve güven hissine kapıldı.

“Korkmayın,” diye tekrarladı. “Kontes d'Origny, Vincennes Korusu'nun bir ucunda oturuyor. Eşinizin bir araba bulduğunu varsaysak bile üçü çeyrek geçeden önce dönmesi imkânsız. Şu anda saat iki otuz beş. Sizi temin ederim saat tam üçte buradan

ayrılacağız ve sizi oğlunuza götüreceğim ancak öncesinde her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu kadın.

“Açıkça sorularımı yanıtlamalısınız. Tam yirmi dakikamız var, ne eksik ne fazla.”

“Başlayın.”

“Kont’un suça meyilli olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Hayır.”

“O halde mesele oğlunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Sizi başından savmasının sebebi sizden boşanıp evinizde birlikte yakaladığınız eski yakın dostlarınızdan biriyle evlenmek istemesi, değil mi? Ah! Lütfen, açıkça yanıtlayınız. Bunlar bilinen gerçekler; tereddüdünüz, endişeleriniz, şimdi oğlunuzu aldığında kesinleşmiş olmalı. Demek eşiniz başka bir kadınla evlenmek istiyor?”

“Evet.”

“Bu kadının parası yok. Sıfırı tüketmiş kocanızın ise, annesi Kontes d’Origny’den gelecek emeklilik parasından ve oğlunuza iki amcasından kalan büyük servetin gelirinden başka bir kaynağı yok. Eşiniz bu büyük servete imreniyor ve çocuk kendisine emanet edilirse bu servete daha kolay konacağını düşünüyor. Bunun için de tek çare boşanmak. Yanılıyor muyum?”

“Hayır.”

“Şimdiye kadar bu süreci durduran nedir, sizin gönülsüzlüğünüz mü?”

“Evet, ayrıca kayınvalidem dini hassasiyeti sebebiyle boşanmaya karşı. Kontes d’Origny sadece tek bir şartla izin verecektir...”

“Ve o şart da...”

“Beni utanç verici davranışlarla itham edip bunu kanıtlamaları.”

Velmont omuz silkti.

“Bu durumda ne size ne de oğlunuza bir şey yapabilir. Yasal anlamda, çıkarları açısından da, en ortadan kaldırılamaz engellerden birine çarpmış, gururlu bir kadının erdemine. Yine de aniden bir mücadeleye başlıyor.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istediğim, Kont gibi bir adam, pek çok tereddüt ve imkânsızlıktan sonra kendisini belirsiz bir maceraya sürükleyerek riske atıyorsa ya elleri arasında bir koz vardır ya da olduğuna inanıyordur.”

“Ne kozu?”

“Bilmiyorum. Ancak bir koz var... Elinde böyle bir şey olmadan oğlunuzu kaçırmaya yanaşmazdı.”

Yvonne umutsuzluğa kapılmıştı.

“Korkunç... Ne yapacağını, ne kuracağını bilebilir miyim ki?!”

“İyi düşünün... Hafızanızı yoklayın... Bakın, kırdığı şu masadan alıp götürdüğü mektuplar arasında size karşı kullanabileceği bir tane bile mektup yok mu?”

“Yok.”

“Ya tehditler savururken size söylediği sözlerde bir ipucu yok mu?”

“Yok.”

“Yine de, yine de...” diye tekrarladı Vermont. “Bir şey olması gerek...”

“Kont’un yakın olduğu... Güvenebileceği bir dostu var mı?” diye devam etti.

“Hayır.”

“Dün kendisini ziyaret eden biri oldu mu?”

“Hiç kimse gelmedi.”

“Sizi bağlayıp kilitlerken tek başına mıydı?”

“O anda evet.”

“Peki ya sonrasında?”

“Sonra kapının yanındayken hizmetçisi geldi, bir kuyumcu hakkında konuştuklarını işittim...”

“Hepsi bu mu?”

“Yarın, daha doğrusu bugün öğlen gerçekleşecek bir şeyden bahsettiler çünkü öncesinde Kontes d’Origny gelemezmiş.”

Velmont düşündü.

“Bu konuşma, eşinizin planları hakkında aklınızda bir şeyi çağrıştırdı mı?”

“Ne yazık ki hayır...”

“Mücevherleriniz nerede?”

“Kocam sattı.”

“Size tek bir tane bile kalmadı mı?”

“Hayır.”

“Bir yüzük bile mi?”

“Hayır,” dedi kadın ellerini göstererek. “Şu alyans dışında hiçbir şey kalmadı.”

“Nikâh yüzüğünüz.”

“Nikâh...”

Durdu, sessizleşti. Vermont, kadının kızardığını fark etti; kekeliyordu:

“Mümkün olabilir mi? Ama hayır... Hayır. Bilmiyor ki...”

Velmont hemen soru sormaya başlasa da Yvonne endişeli, hareketsiz bir ifadeyle sessizliğini korudu.

“Bu benim gerçek nikâh yüzüğüm değil,” diye yanıt verdi sonunda alçak sesle. “Kendiminkini uzun zaman önce odamdaki şömineye düşürdüm. Oraya koymuştum ve tüm aramalarım rağmen bulamadım. Kimseye bir şey söylemeden bir başka yüzük sipariş ettim... Parmağımdakini.”

“Asıl alyansın üzerinde evlilik tarihiniz yazıyor muydu?”

“Evet, 23 Ekim.”

“Peki ya ikincisinde?”

“Hiçbir şey yazmıyor.”

Kadının hafifçe tereddüt ettiğini ve gizlemeye çabalamadığı bir huzursuzluk içinde olduğunu hissetti.

“Rica ederim,” diyerek sesini yükseltti. “Lütfen benden hiçbir

şey saklamayın... Biraz mantık ve soğukkanlılıkla birkaç dakika içinde yol aldığımızı göreceksiniz. Devam edin, rica ediyorum.”

“Bunun gerekli olduğuna emin misiniz?” diye sordu kadın.

“Hedefe ulaşmak üzere olduğumuzdan ve her ayrıntının önem teşkil ettiğinden eminim. Ancak acele etmek gerekiyor, vakit azaldı.”

“Saklayacak hiçbir şeyim yok,” dedi başını kaldırarak. “Hayatımın en sefil, en tehlikeli dönemiydi. Kocasının terk ettiği her kadının başına geldiği gibi gurur, baştan çıkarmalar, tuzaklarla sarılmış bir dünyada, evimde aşağılanıyordum. Derken hatırladım. Evliliğimden önce bir adam beni sevmiştii, imkânsız aşkını tahmin etmiştim, o adam öldü. İşte yüzüğün üzerine bu adamın adını kazıttım ve yüzüğü de tıpkı bir tılsım gibi taşıdım. Bir başkasının kadını olduğumdan içimde ona karşı aşk yoktu ancak kalbimin derinliklerinde bir anı, üzücü bir düş, beni koruyan nazik bir şey vardı...”

Herhangi bir utanç duymadan yavaş yavaş konuşmuştu. Velmont, kadının gerçeği söylediği konusunda tereddüt etmedi. Sessizliğini koruyordu.

“Yoksa kocamın bu işe... kalkıştığından mı şüpheleniyorsunuz?” diye sordu tekrar endişeye kapılan Yvonne ona.

“Gizem burada saklı. Kocanız, nasıl öğrendi bilmiyorum ancak yüzüğü değiştirdiğinizi biliyor. Öğlen annesi gelecek. Tanıklar eşliğinde sizi yüzüğünüzü çıkarmaya zorlayacak ve böylece aradığı boşanma kanıtına ulaşarak annesini de ikna edecek,” dedi kadının elini tutup altın yüzüğü inceleyerek.

“Mahvoldum, mahvoldum,” diye inledi Yvonne.

“Tam tersine kurtuldunuz! Yüzüğünüzü bana verin, çok geçmeden size bir yenisini bulacak ve öğleden önce getireceğim, hem üzerinde 23 Ekim de yazacak...”

Aniden durdu. Konuşurken, avuçları arasında tuttuğu Yvonne’un elleri buz kesmişti; bakışlarını kaldırıncı genç kadının ürkütücü bir şekilde beti benzinin attığını gördü.

“Bir şey mi oldu? Sizden rica ederim...”

Kadın, delice bir umutsuzluğa kapılmıştı.

“Oldu tabii, mahvoldum ben! Alyansı çıkaramam! Küçüldü; anlıyor musunuz? Hiçbir önemi yoktu, ben de düşünmemiştim... Bugüne kadar... Bu kanıt... Bu suçlama... Ah! Nasıl bir işkence! Bakın... Parmağımla bir oldu... Derime yapıştı artık... Çıkamaz... Çıkaramam.”

Yaralanma pahasına, bütün gücüyle asıldı ama boşunaydı; yüzüğün etrafındaki et şişiyor ancak alyans yerinden kıpırdamıyordu.

“Ah!” diye kekeleydi, aklına kendisini dehşete düşüren bir fikir gelmişçesine. “Şimdi hatırlıyorum, evvelsi gece bir kâbus görmüştüm... Biri odama girip ellerimden yakalıyor gibi gelmişti ancak uyanamıyordum... Demek oydu! Oydu! Beni uyuttuğuna eminim... Alyansa baktı demek... Ve vakit kaybetmeden beni annesinin karşısına çıkaracak... Ah, şimdi anlıyorum her şeyi... Şu kuyumcu... Yüzüğü parmağımdan çıkaracak olan o... Görüyor musunuz? Mahvoldum...”

Ellerini yüzüne bastırıp ağlamaya başladı ancak sessizliği bölen saat üç kez vurunca Yvonne yerinden sıçradı.

“İşte,” diye bağırdı. “Gelecek... Gelecek... Saat üç oldu... Gitmeliyiz...”

“Siz hiçbir yere gitmiyorsunuz.”

“Ancak oğlum... Onu görmem, kurtarmam gerek...”

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Gitmek istiyorum!”

“Gidemezsiniz! Bu delilik olur.”

Yvonne’u bileklerinden yakaladı. Kadın kaçmaya yeltenince Vermont, direncini kırmak için kaba hareketlere başvurdu. Sonunda kadını koltuğa götürmeyi başardı; karşı çıkışlarına aldırmaksızın hemen bez parçalarıyla ellerini ve kollarını bağladı.

“Evet,” diye tekrarlardı. “Bu delilik olur. Kim sizi kurtardı? Kim size bu kapıyı açtı? Bir suç ortağınız mı var? Annesinin karşısındayken kocanızın eline koz vermek olur bu! Hem ne yararı

olacak? Kaçmanız demek boşanmayı kabul etmek demek... Sonucunun ne getireceğini asla bilemeyiz. Burada kalmalısınız.”

Kadın hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Korkuyorum... Çok korkuyorum... Bu yüzük beni yakıyor... Yüzüğü parçalayın... Kırın... Alıp götürün... Bir daha bulunamam!”

“Peki ya yüzüğü parmağınızda göremeyince, onu kim kesmiş olacak? Yine bir suç ortağına çıkıyoruz... Hayır, her şeyi çözeceğim için cesaretle, mertçe mücadele etmeliyiz... Bana güvenin... Her şeyi halledeceğim... Kontes d’Origny’ye saldırmam, böylece görüşmeyi geciktirmem gerekse bile... Öğleden önce kendim geleceğim, bu alyansı parmağınızdan çıkaracağımıza ve oğlunuzun geri geleceğine sizi temin ederim...”

Yvonne, içgüdüsel olarak kendine hâkim olup boyun eğerek kendiliğinden ellerini uzattı. Vermont ayağa kalktığı anda, eskisi gibi bağlanmış yatıyordu.

Adam, odaya girdiğini gösterecek herhangi bir kanıt olmasına dikkat ederek içeriği inceledi. Sonra tekrar genç kadına doğru eğilip fısıldadı:

“Oğlunuzu düşünün; ne olursa olsun korkmayın... Size göz kulak olacağım...”

Yvonne, önce yatak odasının kapısının, birkaç dakika sonra da sokak kapısının açılıp kapandığını işitti.

Saat üç buçukta bir araba geldi. Aşağı kapı yeniden tıkırdadı ve neredeyse akabinde Yvonne, eşinin sinirli bir havada hızlıca içeri girdiğini gördü. Kadının üzerine doğru koştu, eskisi gibi bağlı olduğuna emin olduktan sonra elinden tutup yüzüğü inceledi. Yvonne bayılmıştı...

Kendine geldiğinde ne kadar zamandır uyuduğunu bilemiyordu ancak gün ışığı odayı dolduruyordu. İlk yaptığı hareketle birlikte ellerinin çözülmüş olduğunu fark etti, başını çevirince yanı başında kendisine bakmakta olan kocasını gördü.

“Oğlum... Oğlum,” diye inledi. “Oğlumu istiyorum...”

“Oğlumuz emin ellerde,” dedi adam, tonundaki alayı hissettiren bir sesle. “Şimdilik sorun o değil, biziz. Hiç kuşkusuz bu sefer son kez yüz yüze geleceğiz, aramızdaki münakaşa oldukça derin cereyan edecek ve sizi uyarmalıyım ki annemin önünde gerçekleşecek. Sizin için herhangi bir sakıncası yoktur umarım?”

“Herhangi bir sakıncası yok,” diye yanıtladı Yvonne tedirginliğini saklamaya çalışarak.

“O halde kendisini çağırabilir miyim?”

“Evet. Kendisini beklerken beni yalnız bırakınız. Geldiğinde hazır olacağım.”

“Annem geldi bile.”

“Anniyeniz burada mı?” diye haykırdı Yvonne perişan halde, Horace Vermont’un verdiği sözü de hatırlayarak.

“Evet.”

“Şimdi mi olacak? Hemen şimdi mi istiyorsunuz?”

“Evet.”

“Neden? Neden bu akşam veya yarın değil?”

“Bugün ve şimdi,” diye üstüne basa basa söyledi Kont. “Gece oldukça garip ve açıklayamayacağım bir olay yaşandı; buradan uzaklaşmam gayesiyle annemin evine çağırıldım. Bu da beni münakaşayı şimdi yapmaya itti. Öncesinde bir şeyler atıştırmak ister miydiniz?”

“Hayır... Hayır...”

“O halde anneme haber vereyim.”

Yatak odasından çıktı. Yvonne saate göz attı; saat henüz on otuz beşti!

“Ah!” dedi kadın dehşete düşerek.

On otuz beş! Horace Vermont kendisini kurtaramayacaktı; kimse, dünyadaki hiç kimse onu kurtaramazdı çünkü parmağındaki altın yüzüğü değiştirebilecek bir mucize yoktu.

Kont, Kontes d’Origny ile geri döndü ve oturmasını rica etti.

Kontes köşeli suratlı, kuru bir kadındı, daima Yvonne'a karşı düşmanca duygularla hareket ederdi. Sanki kararını baştan vermişçesine gelinine selam bile vermedi.

"Uzun uzun konuşmanın yararsız olduğunu düşünüyorum," dedi Yvonne. "Oğlum söz konusu..."

"Ben bir şey iddia etmeyeceğim, anne," dedi Kont. "Açıkça belirteceğim. Yemin ederim ki, üç ay önce, tatil zamanı halıcı bu yatak odasının ve diğer odanın halılarını sererken bir parkenin arasında, eşime verdiğim nikâh yüzüğümüzü buldu. İşte, yüzük bu; içinde 23 Ekim yazıyor."

"O zaman, eşinizin şu anda taşıdığı yüzük nedir?" diye sordu Kontes.

"Parmağındaki yüzük, gerçeğinin yerine, kendisi tarafından sipariş edildi. Benim talimatım üzerine hizmetçim Bernard, uzun araştırmalardan sonra eşimin gittiği kuyumcuyu, şu anda oturduğu Paris'in yakınlarındaki evinde buldu. Bu adam, siparişi veren kişinin yüzüğün içerisine bir tarih değil de bir ad yazdığını gayet açık bir şekilde hatırlıyor. Ad aklına gelmedi ancak belki de yanında çalışan çırak hatırlayacaktır. Bu çırağa mektupla haber verip yardımını istedim; bana emrimde olduğunu söyledi. Bu sabah saat dokuzda Bernard kendisini almaya gitti. İkiisi birlikte çalışma odamda bekliyorlar."

Karısına doğru döndü.

"Bu yüzüğü, kendi isteğinizle bana vermek ister miydiniz?"

"Sizin de, benim bilgim olmadan parmağımdan çıkarmaya çalıştığınız gece öğrendiğiniz üzere, yüzüğü çıkarmam imkânsız," dedi kadın açık seçik bir tonla.

"Bu durumda çıraktan yüzüğü çıkarmasını isteyebilir miyim? Gerekli malzemeleri yanında getirdi."

"Evet," dedi kadın cılız bir sesle.

Durumu kabullenmişti. Gözünün önünden geleceği geçti; skandal, kendisine açılmış boşanma davası, çocuğun babaya

verilmesi... Tüm bunları, oğlunu kaçııp birlikte dünyanın bir ucuna gidebilecekleri ve tek başlarına, mutlu yaşayabileceklerini düşünürken kabul edecekti...

“Oldukça düşüncelisiniz, Yvonne,” dedi kayınvalidesi.

Yvonne, kadına her şeyi anlatıp korumasını isteyecek noktaya gelmişti. Ancak bunun ne yararı olacaktı? Kontes d’Origny nasıl olacaktı da onun suçsuzluğuna inanacaktı? Duymazdan geldi.

Zaten Kont da peşi sıra hizmetçisi ve koltuğunun altında alet takımını taşıyan bir adamla geri dönmüştü bile.

“Ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Kont adama dönerek.

“Evet,” dedi adam. “Yüzük artık küçük geldiğinden kesmek gerek... Oldukça kolay... Bir penselik iş...”

“Hemen ardından da yüzüğün içerisindeki yazıyı sizin yazıp yazmadığınıza bakacaksınız,” dedi Kont.

Yvonne saate baktı. On bire on vardı. Kulağına, malikânenin bir köşesinden münakaşa sesleri çalınıyor gibiydi; kendine hâkim olamayarak bir umut dalgası hissetti. Belki de Vermont başarmıştı... Ancak ses tekrarlanınca bunun pencerenin altından geçip giden seyyar satıcılar olduğunu anladı.

Bitmişti. Horace Vermont artık kendisini kurtaramazdı. Başkalarının boş vaatlerine güvenmemesi, çocuğunu bulmak için kendisinin çabalaması gerektiğini öğrenmişti.

Yvonne irkildi. Kendi elleri üzerinde, çırağın kirli ellerini görmüştü. Bu berbat temas kendisini isyan ettirmişti.

Adam, utanç içerisinde özür diledi.

“Karar vermelisiniz,” dedi Kont karısına dönerek.

Kırılğan, titrek elini çırağın yeniden tutması için uzattı; adam elini döndürdü ve ayası yukarı bakacak şekilde masaya yasladı. Yvonne çeliğin soğukluğunu hissetti. Bir anda ölüp gitmek istedi. Ölüm fikrinin cazibesıyla, satın alacağı, neredeyse farkına varmadan kendisini uyutacak olan zehirleri düşündü.

İşlem hızlıydı. Küçük çelik penseler eti ittirerek yer açtılar ve yüzüğü kavradılar. Büyük bir çabayla yüzük kırıldı. Parmaktan ayırmak için iki parçayı çekmek yeterliydi. Çırak da öyle yaptı.

“Sonunda öğreneceğiz... Kanıt burada! Hepimiz şahidiz!” diye haykırdı Kont zaferle.

Yüzüğü kapıp içine baktı. Şaşkınlıkla inledi. Yüzüğün içeriğinde evlilik yıl dönümleri yazıyordu: 23 Ekim.

Monte Carlo'da tepede oturuyorduk. Öyküsü bitince Lüpen bir sigara yaktı ve sessizce mavi gökyüzüne doğru üflemeğe başladı.

“Ya sonra?” diye sordum ona.

“Sonra mı?”

“Maceranın sonu ne olacak?”

“Maceranın sonu mu? Anlatacak başka bir şey yok ki.”

“Eğleniyorsunuz...”

“Kesinlikle hayır. Bu size yeterli gelmedi mi? Kontes kurtuldu. Eşine karşı herhangi bir kanıt sunamayan Kont, annesinin baskısıyla boşanmaktan vazgeçti ve çocuğu verdi. İşte hepsi bu. Kont karısını terk ettiği kadın, şimdi on altı yaşında olan oğluyla birlikte mutlu yaşıyor.”

“Tamam... Tamam... Peki Kontes tam olarak nasıl kurtuldu?”

Lüpen gülmeye başladı.

“Sevgili dostum...”

(Lüpen bazen beni böyle adlandırma lütfunda bulunur.)

“Sevgili dostum, cüretkârlıklarımı anlatma konusunda oldukça becerikli olabilirsiniz ancak bu kadar da değil! Her şey açıklansın istiyorsunuz. Sizi temin ederim, Kontes açıklamaya ihtiyaç duymamıştı.”

“Hiç kibirli değilimdir,” diye yanıtladım gülererek. “Her şeyi açıklayın.”

Eline beş frank alıp avucunu kapattı.

“Elimde ne var?”

“Beş Frank.”

Elini açtı. Beş frank yok olmuştu.

“Ne kadar kolay olduğunu görüyorsunuz! Çırak, penselerle üzerinde ad yazılı olan yüzüğü kesiyor, ancak içinde 23 Ekim yazan bir başkasını takdim ediyor. Basit bir el çabukluğu; çantamda ki pek çoğundan biriydi. İşte böyle! Altı ay Pickmann’la çalıştım.”

“O halde...”

“Devam edin!”

“Kuyumcu çırağı o muydu?”

“Ta kendisi, Horace Velmont! Cesur Lüpen! Saat üçte Kontes’in yanından ayrıldıktan sonra dışarı çıkmadan önce bana kalan birkaç dakikada eşinin çalışma odasını inceledim. Masanın üzerinde çırağa yazılmış olan mektubu buldum. Böylece adrese ulaştım. Biraz para verdikten sonra çırağın yerine geçtim ve önceden üzerine tarih kazınmış, kesilmiş hazır alyans ile geri döndüm. Hokus pokus. Kont hiçbir şey anlamadı.”

“Harika,” dedim heyecanla. “Ancak bu olayda biraz aldatıldığınızı düşünmüyor musunuz?”

“Ah, kim aldatmış?”

“Kontes.”

“Ne bakımdan?”

“Öyle ya, adın bir tılsım gibi yazılması... Kontes’i sevip onun için acı çeken bu yakışıklı kasvetli adam... Bütün bunlar bana gerçek dışı göründü ve kendi kendime, Lüpen olarak düşününce, gerçekçi ve pek de masum olmayan bir aşk romanının ortasına mı düştüğünüzü sordum.”

Lüpen bana yan gözle baktı.

“Hayır,” dedi.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Kontes bana bu adamı evlenmeden önce tanıdığını ve adamın öldüğünü anlatarak gerçeği çarpıttıysa ama kalbinin derinliklerinde bu adamı sevdiyse bunun ideal aşk olduğuna ve kocasının da bundan şüphelenmediğine dair kanıtım var.”

“Neymiş bu kanıt?”

“Kendi ellerimle Kontes’in parmağından kestiğim yüzükte yazan ad tabii ki. İşte. Kazınanı kendiniz okuyabilirsiniz.”

Yüzüğü bana verdi. Okudum: “Horace Vermont.”

Aramızda bir anlık sessizlik oldu. İncelediğimde yüzünde hafif bir duygu, biraz hüzün fark ettim.

“Sık sık üstü kapalı olarak bahsettiğiniz bu öyküyü bana neden anlatmaya karar verdiniz?”

“Neden mi?”

Kolunda genç bir adamla önümüzden geçmekte olan, güzelliğini hâlâ koruyan bir kadını bana işaret etti.

Kadın, Lüpen’i fark edip selam verdi.

“İşte o,” diye mırıldandı Lüpen. “Oğluyla birlikte.”

“Demek sizi tanıdı?”

“Hangi kılığa bürünürsem bürüneyim beni daima tanır.”

“Ama Thibermesnil Şatosu’ndaki hırsızlık olayından beri polis iki adı, Lüpen ve Horace Vermont’u açığa çıkardı.”

“Evet.”

“O halde kim olduğunuzu biliyor mu?”

“Evet.”

“Ve sizi selamlamaya devam mı ediyor?” diye sesimi yükselttim kendime hâkim olamayarak.

“Onun için Lüpen olduğumu mu düşünüyorsunuz? Onun gözünde bir hırsız, bir dolandırıcı, bir düzenbaz olduğuma mı inanıyorsunuz? Sefil birisi de olsam, hatta katil bile olsam, beni selamlayacaktı,” dedi kolumu şiddetle yakalayarak.

“Neden? Size âşık mı?”

“Haydi bakalım! Tam tersine beni hor görmesi için başka bir sebep olurdu bu.”

“E o halde?”

“Onu oğluna kavuşturamam benim için.”

GÖLGENİN İŞARETİ

“Telgrafınızı aldım,” dedi bana evime girerken kahverengi redingotlu, gri bıyıklı ve geniş kenarlı bir şapka takan adam. “İşte buradayım. Ne vardı?”

Arsen Lüpen’i bekliyor olmasaydım, onu bu emekliye ayrılmış yaşlı asker kostümü içerisinde kesinlikle tanıyamazdım.

“Ne mi vardı? Ah, büyük bir şey değil, ilginç bir tesadüf. Gizemli işleri çözmek, onları icat etmek kadar sizi memnun ettiğinden...”

“Evet?”

“Aceleniz var gibi.”

“Fazlasıyla, özellikle de söz konusu mesele ilgilenmemi gerektirmeyecekse. Bu yüzden sadede gelelim.”

“Pekâlâ, sadede gelelim! Öncelikle rica ediyorum geçen hafta nehir kıyısındaki tozlu tezgâhların birinde bulduğum bu küçük tabloya göz atınız. Tablo oldukça kötü olduğundan, kendisini sadece saray tarzı, çift hurma dallarıyla süslü çerçevesi için satın aldım.”

“Gerçekten de kötüymüş,” dedi Lüpen bir an sonra. “Ancak konusu lezzetli... Yunan revaklarıyla süslü şu eski avlu, güneş saati ve süs havuzuyla, Rönesans çatılı harap kuyusuyla, taştan basamakları ve bankıyla gayet göz alıcı.”

“Ve özgün,” diye ekledim. “İyi veya kötü, resim bu saray tarzı çerçevesinden hiç sökülmemiş. Hatta tarih de duruyor... Bakınız

aşağıda, solda, kırmızı rakamlarla yazılmış, 15-4-2, açıkça 15 Nisan 1802 kastedilmiş.”

“Kuşkusuz... Kuşkusuz... Ancak bir tesadüften bahsetmiştiniz, henüz bir tesadüf göremedim...”

Gidip bir köşeden, üçayağı üzerinde duran teleskobu aldım ve dairemin karşısında, yolun öteki kıyısında bulunan bir evin küçük bir odasının açık penceresine doğrultup Lüpen’den bakmasını rica ettim.

Eğildi. Günün bu saatinde güneş ışınları eğik bir açıyla geldiğinden bakmakta olduğumuz odadaki basit maun mobilyalar ve kretondan perdeler, giydirilmiş büyük bir çocuk yatağı parlıyordu.

“Ah!” dedi Lüpen. “Aynı tablo!”

“Kesinlikle aynısı!” dedim onaylayarak. “Kırmızıyla yazılmış tarihi görüyor musunuz? 15-4-2.”

“Evet görüyorum... Bu odada kalan kim?”

“Bir kadın ya da daha doğrusu bir işçi; hayatta kalabilmek için çalışmak zorunda... Yaptığı dikiş işleri kendisini ve çocuğunu ancak doyuruyor.”

“Adı nedir?”

“Louise d’Ernemont. Öğrendiğime göre Terör Dönemi’nde* giyotinle öldürülen bir mültezim torununun kızı.”

“André Chénier** ile aynı gün,” diye tamamladı Lüpen. “Şu d’Ernemont zamanına göre oldukça zengin biri olmalı.”

“Tarih ilginç... Neden bu olayı bana anlatmak için beklediniz?” diye sordu başını kaldırarak.

“Çünkü 15 Nisan bugün.”

“E peki?”

* Terör Dönemi (5 Eylül 1793 - 28 Temmuz 1794): Fransız devriminin ardından on ay süreyle iktidarı ele geçiren Jakobenlerin gerçekleştirdiği kanlı dönem. -çn

** André Chénier 30 Ekim 1762’de İstanbul’da doğan ve 25 Temmuz 1794’te, Terör Dönemi’nde öldürülen Fransız şair. -çn

“Eh, dün –geveze bir kapıcı sayesinde– 15 Nisan’ın Louise d’Ernemont’un hayatında önemli bir yeri olduğunu öğrendim.”

“Mümkün değil!”

“Bu kadın her gün çalışır, dairesini oluşturan iki odayı temizler, okuldan dönecek olan kızının yemeğini hazırlar, oysa gündelik alışkanlıklarının aksine 15 Nisan’da, küçük kızıyla birlikte saat ona doğru çıkıp ve gece çökene denk dönmezmiş. Yıllardan beri, dışarıdaki havaya bakmaksızın bu durum böyle sürüp gidiyormuş. Eski, benzer bir tablo üzerinde bulduğum tarih, mültezim d’Ernemont’un soyundan gelen birinin her yıl böyle dışarı çıkması... bütün bunların ilginç olduğunu itiraf edin.

“İlginç... Haklısınız,” dedi Lüpen alçak sesle. “Peki ya nereye gittiğini biliyor muyuz?”

“Bilinmiyor. Kadının kimseye güveni yok. Zaten pek az konuşuyor.”

“Edindiğiniz bilgilerin doğruluğundan emin misiniz?”

“Kesinlikle eminim. Kanıtların gerçekliğini doğrulamak içinse işte, bakın.”

İçeride bir kapı açıldı ve biraz önce camdan bakan yedi sekiz yaşlarında küçük bir kız dışarı çıktı. Arkasında epey uzun, güzel, tatlı ve hüzünlü bir havası olan bir kadın belirdi. İkisi de basit ama annedeki zarafeti belli eden elbiseler giymişlerdi, hazırlardı.

“Bakın, çıkacaklar,” diye mırıldandım.

Derken kadın çocuğu elinden tuttu ve odadan çıktılar.

Lüpen şapkasını taktı.

“Geliyor musunuz?”

Karşı çıkamayacak kadar meraklanmıştım. Lüpen’le birlikte aşağı indim.

Sokağa çıktığımızda komşumun bir fırına girmekte olduğunu gördük. Aldığı iki küçük ekmeği, kızının taşımakta olduğu ve içerisinde muhtemelen hazırladıkları başka şeyler de olan sepete yerleştirdi. Dış caddeleri takip ederek Étoile Meydanı’na kadar geldiler. Kléber Caddesi, anne ve kızı Passy’nin girişine yönlendirdi.

Lüpen, neden olduğunu merak ettiğim, görünür bir endişeyle, sessizce yürüyordu. Ara sıra düşüncelerinin yansımasını bana gösteren bir cümle mırıldanıyordu; gördüğüm kadarıyla bu gizem, benim için olduğu kadar onun için de bir muammaydı.

Bu sırada Louise d'Ernemont sola, bir zamanlar Franklin ve Balzac'ın yaşadığı, kıyısına kırsaldaymış hissi veren eski malikâneler ve dikkat çekmeyen bahçeler sıralanmış eski, sakın Raynouard Sokağı'na sapmıştı. Sokağın bulunduğu yokuşun eteğinde Seine Nehri akıyor, dar sokaklar nehre doğru iniyordu.

İşte bu dar, dolambaçlı, terk edilmiş sokaklardan birine girdi komşum. Yolun başında sağda, cephesi Raynouard Sokağı'na bakan bir ev, sonrasında payandalarla desteklenmiş, yüksekliği alışılmadık, üzerine kırık şişeler dikili, küf tutmuş bir duvar vardı.

Louise d'Ernemont sokağın ortalarına doğru üstü kemerli, alçak bir kapının önünde durdu; bize oldukça büyük gelen bir anahtarla kapıyı açtı. Anne kız içeri girdiler.

"Her halükârda," dedi Lüpen, "Kadının saklayacak bir şeyi yok çünkü bir kez bile arkasını dönmedi..."

Cümlesini henüz tamamlamıştı ki arkamızda ayak sesleri işittik. Biri kadın, biri erkek; üstü başı yırtık pırtık, pis, bakımsız iki dilenciydi bunlar. Bize dikkat bile etmeden geçip gittiler. Adam heybesinden komşumunkine benzeyen bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Kapı arkalarından kapandı.

Hemen ardından dar sokağın başında bir otomobil durdu. Lüpen beni elli metre daha aşağıdaki, bizi göremeyecekleri bir oyuga doğru çekti. Oldukça şık, mücevherle süslenmiş, gözleri simsiyah, dudakları kıpkırmızı ve saçları sapsarı genç bir kadının, kucağında küçük bir köpekle arabadan indiğini gördük. Kapının önünde, eş bir anahtarla aynı hareketleri yaparak, bu genç kadın ve köpeği de gözden kayboldu.

"Eğlenceli olmaya başladı," dedi Lüpen bıyık altından gülererek. "İçerideki bu insanların birbirleriyle ne gibi bir ilişkisi olabilir?"

Arka arkaya, birbirine kardeş kadar benzeyen iki yaşlı, sıska

ve oldukça sefil görünen kadın, ardından da bir uşak içeri girdi. Derken bir piyade onbaşı, sonra kirli ve yamalı bir ceket giymiş iri bir adam, ardından altısının da yüzü bembeyaz, hastalıklı ve yeterince beslenmiyor gibi görünen bir işçi ailesi geldi. Her gelen yanında içi dolu bir sepet ya da file ile geliyordu.

“Bu bir piknik olmalı,” diye bağırdım.

“Giderek daha da şaşırtıcı oluyor,” dedi Lüpen. “Bu duvarın arkasında neler olup bittiğini öğrenmeden sakinleşemeyeceğim.”

Tırmanmak imkânsızdı. Ayrıca sokağın aşağısında da yukarısında olduğu gibi konuşlanmış iki evin hiçbirinin pencerelerinin insanların girdiği avluya bakmadığını gördük.

Küçük kapı açılıp da işçi ailesinin çocuklarından biri birden dışarı çıktığında, çaresizce bir hile aramakla meşguldük.

Küçük çocuk koşarak Raynouard Sokağı'na kadar çıktı. Birkaç dakika sonra elinde iki şişe suyla geldi, cebinden anahtarı çıkarmak için şişeleri yere bıraktı.

Bu sırada Lüpen çoktan yanımdan ayrılmış, duvar boyunca aylak aylak gezer gibi yavaş adımlarla ilerliyordu. Çocuk kapıdan geçer geçmez Lüpen kapıyı itti ve aceleyle sıçrayarak bıçağının ucunu kilidin sürgüsüne saptı. Kilidin dili kuvvetli değildi, kandan aralanması için hafif bir baskı yeterliydi.

“İçerideyiz,” dedi Lüpen.

Başını dikkatle bahçeye doğru uzattı, sonra da beni şaşırtan tavırla, rahatlıkla içeri girdi. Ben de kendisini taklit ederken, duvarın on metre gerisinde, âdeta bir perde gibi, görülmeden geçmemizi sağlayacak bir defne ağacı olduğunu fark ettim.

Lüpen bu büyük ağacın ortasına yerleşti. Ben de yaklaştım ve onun yaptığı gibi bir çalının dallarını kaldırdım. Gözlerimiz önünde gerçekleşen olay o kadar beklenmedikti ki soluğum kesilmişti.

“Hayret! Gülünç!” dedi yanımdaki Lüpen.

Önümüzdeki kısıtlı bir alanda, penceresiz iki ev arasına, be-

nim bir eskiciden satın aldığım eski tabloyu gösteren aynı dekor gerilmişti sanki!

Aynı dekor! Arkada, ikinci bir duvar üzerinde aynı Yunan kubbesi hafif revaklarıyla görünüyordu. Ortada aynı taş banklar, taşları yosun tutmuş bir havuza doğru inen dört basamağı çevreliyordu. Solda, çatısı demirden aynı kuyu vardı ve hemen yakınında aynı güneş saati kendi tarzındaki kadranı ve mermer masasıyla duruyordu.

Aynı dekor! Bu olayı daha da ilginçleştirirse, Lüpen ve bana göre bir takıntı olan bu 15 Nisan anması idi. Günlerden 15 Nisan'dı ve farklı yaş gruplarından, farklı şartlar ve işlerden on altı ila on sekiz kişi, Paris'in bu unutulmuş noktasında bir araya gelmek için 15 Nisan'ı seçmişti.

Hepsi de onları gördüğümüzde, birbirinden ayrı gruplar halinde banklara oturmuş yemek yiyorlardı. Komşum ve kızının biraz ilerisinde işçi ailesi ve dilenci çift otururken uşak, kirli ceketli adam, piyade onbaşı ve sıska kız kardeşler jambonlarını, sardalyelerini ve peynirlerini paylaşıyorlardı.

Saat bir buçuktu. Dilenci ve iri adam pipolarını çıkardılar. İki adam kubbenin yakınında pipolarını tüttürmeye koyuldular, kadınlar onlara katıldı. Bütün bu insanların tanışıyor gibi bir havası vardı.

Bizden epey uzakta olduklarından konuştuklarını işitemiyor-duk. Yine de konuşmanın hareketlendiğini gördük. Özellikle, artık etrafı çevrili olan köpekli genç kadın uzun uzun konuşup elini kolunu sallıyor, bu hareketler de küçük köpeğin öfkeyle havlamasına sebep oluyordu.

Birdenbire bir bağırış duyuldu, bunu öfkeli çığlıklar izledi ve tüm erkek ve kadınlar düzensiz bir şekilde, aceleyle kuyuya doğru gittiler.

Bu sırada işçi çocuklarından biri, ipin ucundaki demir hal-
kaya kemerle bağlanmış halde ortaya çıktı, diğer üç çocuk kolu çevirerek onu kuyudan çıkarıyorlardı.

Onbaşı, çeviklikle çocuğun üzerine atıldı, ardından da uşak ve iri adam onu kavradılar; dilenciler ve sıska kız kardeşler ise işçi ailesiyle tartışıyordu.

Birkaç saniye içinde çocuğun üzerinde gömleği dışında bir şey kalmamıştı. Uşak, elbiseleri alıp kaçmıştı; onbaşı da, kendisine sıska kardeşlerin verdiği pantolonla uşağı takip ediyordu.

“Delirmişler!” diye mırıldandım sersemlemişçesine.

“Hayır, hayır,” dedi Lüpen.

“Nasıl? Bir şeyler mi sezdiniz yoksa?”

Sonunda Louise d’Ernemont, uzlaştırmacı biri olarak tartışma sonrası kargaşayı yatıştırmayı başardı. Yeniden oturmuşlardı ancak herkeste bıkkın bir hava vardı. Bitkin ve yorgun düşmüş gibi hareketsiz ve sessiz kalmışlardı.

Zaman geçiyordu. Sabırsızlanmaya ve acıkmaya başlamıştım, birkaç öngörü üzerine Raynouard Sokağı’na kadar izlediğimiz ve gözlerimiz önünde cereyan eden anlaşılmaz bir komedinin aktörlerini gözlüyorduk. Geçen her dakika üzerlerine artan bir hüznün çöküyor gibiydi; cesaretlerini kaybediyor, sırtlarını eğdikçe eğiyor ve düşüncelere çekiliyorlardı.

“Şimdi de uyuyacaklar mı?” diye sordum bıkkınlıkla.

Ancak saat beşe doğru kirli ceketli iri adam cebinden saatini çıkardı. Diğerleri de onu taklit etti ve herkes, onlar için büyük bir önem teşkil eden bir olayı endişeyle beklemeye başladı fakat o olay her neyse, gerçekleşmedi çünkü on beş yirmi dakika sonra iri adam umutsuz bir hareketle ellerini birbirine vurup ayağa kalktı ve şapkasını taktı.

Sızlanmalar yankılanmaya başladı. İki sıska kardeş ve işçinin karısı, dizleri üzerine çöküp haç çıkardılar. Küçük köpekli genç kadın ve onbaşı hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak birbirlerine sarıldılar ve Louise d’Ernemont, bizi şaşırtarak, hüznü bir hareketle kızını kendine doğru çekti.

“Gidiyoruz,” dedi Lüpen.

“Olayın bittiğinden emin misiniz?”

“Evet, ancak t yecek kadar vaktimiz var.”

Güvenli bir şekilde ayrıldık. Raynouard Sokağı’nın tepesinde Lüpen sola döndü ve beni dışarıda bırakarak avluya hâkim ilk eve girdi.

Bir süre kapıcıyla konuştuktan sonra yanıma döndü ve bir araba durdurduk.

“Turin Sokağı, 34 numaraya,” dedi şoföre.

34 numaranın giriş katında bir noter bulunuyordu; çok geçmeden ya ını başını almış, nazik ve güler yüzlü Mösyö. Valandier’nin çalışma odasına alındık.

Lüpen kendini, emekli kaptan Janniot diye tanıttı. Kendi zevkleri doğrultusunda bir ev inşa etmek istiyordu ve kendisine Raynouard Sokağı’nın yakınlarındaki bir alandan bahsedilmişti.

“Ancak bu alan satılık değil!” diye haykırdı Mösyö Valandier.

“Ah! Ancak bana söylenen...”

“Asla... Katiyen...”

Noter ayağa kalkıp bize göstermek üzere dolaptan bir nesne aldı. Aklım karışmıştı. Benim satın aldığım, Louise d’Ernemont’un da evinde bulunan tablonun bir e iydi bu.

“Bahsettiğiniz yer bu tabloda görülen ve d’Ernemont diye anılan alan olmalı, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Eh,” diyerek devam etti noter, “bu avlu, Terör Dönemi’nde öldürülen mültezim d’Ernemont’a ait büyük bir bahçenin bir parçasını oluşturuyordu. Satılabilecek her kısmı vârisler azar azar sattı, sadece bu son parça kaldı ve bölünmeden de kalacak... Sadece...”

Noter gülmeye başladı.

“Sadece?” diye tekrar etti Lüpen.

“Ah, oldukça da ilginç bir hikâye bu, hacimli dosyaya bakarken bazen eğleniyorum.”

“Sebebini sorarsam patavatsızlık etmiş olmam umarım.”

“Kesinlikle hayır,” dedi, tam tersine hik yesini anlatacak biri-

ni bulmuş olduğu için pek memnun görünen Mösyö Valandier.

Daha da uzatmadan anlatmaya başladı:

“Devrimin başından beri Louis-Agrippa d’Ernemont, Cenevre’de kızları Pauline ile yaşayan karısının yanına gitme amacıyla Saint-Germain banliyösündeki malikânesini kapatmış, hizmetçilerini göndermiş ve oğlu Charles ile birlikte yanlarına yaşlı, sadık bir hizmetçilerini de alarak kimsenin kendilerini tanımadığı, Passy’deki küçük bir eve yerleşmişler. Orada, günün birinde inzivaya çekildiği yerin keşfedilmeyeceğini umarak üç sene saklanmışlar; ta ki bir öğleden sonra şekerleme yaparken, yaşlı hizmetçi aceleyle odasına girene kadar. Kadın sokağın başında, sanki eve doğru yönelmiş görünen silahlı bir devriye görmüş. Louis d’Ernemont hızlıca hazırlanmış ve adamlar kapıyı çalarken, oğluna yitip giden bir sesle, ‘Onları oyala... Sadece beş dakika,’ diye bağırarak bahçeye açılan kapıdan çıkıp kaybolmuş. Gerçekten kaçmak mı istedi? Bahçede bekleyen başkalarını mı buldu? Yedi sekiz dakika sonra geri gelip sakince soruları yanıtlamış, sonra da hiçbir sorun çıkarmadan adamları izlemiş. O sırada sadece on sekiz yaşında olan oğlu Charles da onunla birlikte götürülmüş.”

“Bu olay ne zaman gerçekleşmiş?” diye sordu Lüpen.

“Olay, II. Germinal yılının 26’sında* geçiyor, demek ki...”

Mösyö Valandier’in bakışları duvarda asılı takvime sabitlendi.

“Tam da bugün; mültezimin yakalandığı gün bugün, 15 Nisan,” diye haykırdı.

“İlginç bir tesadüf,” dedi Lüpen. “Hiç şüphesiz bu yakalama sonrasında, dönem itibariyle kötü sonuçlar doğmuştur, değil mi?”

“Ah! Kötü sonuçlar...” dedi noter gülerek. “Üç ay sonra mül-

* *Germinal*, Fransız Devrim Takvimi’nde yedinci aya karşılık gelir. Bu ay da miladi takvimine göre 21 veya 22 Mart’ta başlayıp 19 veya 20 Nisan’da son bulur. -çn

tezim, Thermidor'un* başında asılmış. Oğlu Charles hapishane de unutulmuş ve tüm mallarına el konulmuş.”

“Epey fazla malı olmalı, değil mi?” diye sordu Lüpen.

“Eh! İşte olayların karmaşık bir hal aldığı nokta da orası. Epey fazla olması gereken bu mallar bulunamamış. Saint-Germain banliyösündeki malikânenin Devrim'den önce bir İngilize satıldığı bulundu. Ayrıca bütün evler ve araziler, mücevherler, mültezimin değerli eşyaları ve koleksiyonları da satılmış. Önce Kurucu Meclis**, sonra Fransız İhtilali Hükümeti Beşler Heyeti*** kapsamlı araştırmalar talep etti. Ancak hiçbir sonuç çıkmadı.”

“O halde sadece Passy'deki ev kaldı,” dedi Lüpen.

“Passy'deki evi yok pahasına, d'Ernemont'u yakalayan komündeki bir delege satın aldı, Yurttaş Broquet. Yurttaş Broquet kendini oraya kapattı, kapılara barikatlar kurdu, duvarları sağlamlaştırdı ve sonunda Charles d'Ernemont serbest kalıp da kapısına gittiğinde, onu tüfek atışlarıyla karşıladı. Charles davalar açtı, hepsini kaybetti; sonra büyük paralar önerdi. Yurttaş Broquet inatçıydı. Evi satın almıştı, onu elinde tutuyordu ve Charles, Bonaparte'dan destek almasaydı ölene kadar da elinde tutacaktı. 12 Şubat 1803'te Yurttaş Broquet evi terk etti ancak Charles o kadar mutlu olmuş ve hiç şüphesiz zihni girdiği tüm sıkıntılar yüzünden öylesine karışmıştı ki, sonunda evin mülkiyetini aldığı anda eşikten adımı atmadan, hatta kapıyı bile açmadan önce dans edip şarkı söylemeye başlamıştı. Delirmişti!”

“Vay canına!” diye mırıldandı Lüpen. “Ya sonra kendisine ne oldu?”

“Annesi ve kız kardeşi Pauline (sonunda Cenevre'deki kuzenlerinden biriyle evlenmek zorunda kalmıştı), ikisi de öldüğünden

* *Thermidor*, Fransız Devrim Takvimi'nde on birinci aya karşılık gelir. Bu ay da miladi takvimine göre 19 veya 20 Temmuz'da başlayıp 17 veya 18 Ağustos'ta son bulur. –çn

** *Kurucu Meclis* veya *Konvansiyon*; Fransa'da 1792 – 1795 yıllarındaki kurucu meclis. –çn

*** *Beşler Heyeti* ya da *Direktüvar*, Fransa'da 1795-1799 yılları arasındaki yasama organının adı. –çn

yaşlı hizmetçi kendisine bakıyor, birlikte Passy'deki evde yaşıyorlarmış. Yıllar tekdüze akıp geçiyormuş, ta ki 1812'deki beklenmedik olaya dek. Yaşlı hizmetçi ölüm döşegindeyken çağırdığı iki kişinin tanıklığında garip açıklamalarda bulunmuş. Devrim'in başında mültezimin, Passy'deki eve altın ve gümüş dolu çuvalar taşıdığını ve bu çuvaların, adamın tutuklanmasından bir gün önce ortadan kaybolduğunu söylemiş. Charles d'Ernemont'un babasından edindiği bilgiye göre hazine, bahçedeki kubbeli yapı, güneş saati ve kuyu arasına saklıymış. Kanıt olarak da mültezimin esareti sırasında yaptığı ve sırasıyla eşine, oğluna ve kızına bıraktığı üç tabloyu, daha doğrusu çerçevelenmediklerinden, üç tuvali göstermiş kadın. Zenginliğin çekiciliğine kapılan Charles ve yaşlı kadın sessizliklerini korumuşlar. Sonra davalar gelmiş, ev kazanılmış, Charles delirmiş, hizmetçi kendi kendine bunları aramış ama nafiye, bulamamış. Hazine halen orada bir yerlerde olmalı.”

“Hâlâ oradadır,” diyerek dudak büktü Lüpen.

“Ve daima orada kalacaklar,” diye haykırdı Mösyö Valandier. “Ta ki... ta ki, işlerin kokusunu alan yurttaş Broquet onları açığa çıkarana kadar. Ancak bu pek olası bir varsayım değil çünkü yurttaş Broquet sefalet içinde öldü.”

“O halde?”

“O halde aramaya devam. Kız kardeşi Pauline'in çocukları Cenevre'den üşüştiler. Charles'ın gizlice evlendiği ve bir oğlu olduğu ortaya çıktı. Bütün bu vârisler birleşmeye başladı.”

“Peki ya Charles?”

“Charles tam bir sükûnet içerisinde yaşıyor, odasını terk etmiyordu.”

“Hiç mi?”

“Hiç. Olayı sıradışı ve şaşırtıcı kılan nokta da orada. Charles d'Ernemont yılda bir kez, bilinçsiz bir arzuyla harekete geçerek babasının izlediği yolu takip edip bahçeyi geçiyor ve bazen bu tabloda da gördüğünüz kubbeli yapının merdivenlerine, bazen

de kuyunun taşları üzerine oturuyordu. Sonra da saat beşi yirmi yedi gece ayağa kalkıp geri dönüyordu. 1820'deki ölümüne kadar bu anlaşılması güç ziyareti gerçekleştirmeyi bir kez bile atlamadı. Her yıl, 15 Nisan'da, babasının tutuklanışının yıl dönümünde.”

Mösyö Valandier artık gülümsemiyordu; bize anlattığı kaygılı hikâyenin havasına kapılmıştı.

Lüpen, bir an için düşündükten sonra sordu:

“Peki ya Charles öldüğünden beri neler oluyor?”

“O zamandan beri,” diyerek tekrar söze başladı noter belirli bir ciddiyetle, “Charles ve Pauline d’Ernemont’un vârisleri 15 Nisan’daki anma ziyaretine devam ediyorlar. İlk yıllarda dikkatle, didik didik her yeri aradılar. Bahçede göz gezdirilmeyen tek bir nokta, altına bakılmayan tek bir parça toprak kalmadı. Artık bit-ti. Pek aranmıyor. Arada sırada, herhangi bir amaç olmadan bir taşına altına belki bakılıyor veya kuyu belki inceleniyor. Hayır, zavallı deli Charles gibi, kubbeli yapının taşlarına oturup onun gibi bekliyorlar. Görüyorsunuz ya ne kadar da hüznünlü bir kader. Yüz yıldır başarılan her şey, babadan oğluna geçen her şey kaybedildi; nasıl desem? Kaderin cilvesi. Ne cesaretleri ne de istekleri kaldı. Bekliyorlar, 15 Nisan’ı bekliyorlar; sonra da 15 Nisan gelince bir mucize olmasını bekliyorlar. Hepsi sefaletle yenildiler. Ben ve benden öncekiler, yavaş yavaş satmaya başladık; önce, daha verimli inşa edilmesi için evi, sonra parça parça bahçeyi, sonra da diğer parçaları sattık. Ancak bu köşeyi devretmektense ölmeyi yeğliyorlar. Bu konu üzerinde, Pauline’in doğrudan vârisi Louise d’Ernemont da olmak üzere, bedbaht Charles’ı temsil eden dilenciler, işçiler, uşak, sirk dansçısı ve diğerleri, herkes hemfikir.”

Yeniden bir sessizlik oldu. Lüpen konuşmaya başladı:

“Sizin fikriniz nedir, Üstat Valandier?”

“Bana göre ortada bir şey yok. Yaşlanıp zayıflamış, yaşlı bir hizmetçi kadının sözlerine kim inanır? Bir delinin dürtülerine kim önem verir? Ayrıca, mültezimin böyle bir serveti olsa, bu

servet şimdiye kadar bulunmaz mıydı? Böylesine kısıtlı bir alanda bir kâğıdı, bir mücevheri saklayabilirsiniz ama bir hazineyi saklayamazsınız.”

“Peki ya tablolar?”

“Tablolar gerçek ancak hepsi birbirinin aynı, bu yeterli bir kanıt mı?”

Lüpen, noterin dolaptan çıkardığı tabloya eğilip uzun uzun inceledikten sonra sordu:

“Üç tablodan bahsetmiştiniz, değil mi?”

“Evet, birisi burada gördüğünüz, benden önceki noterlere Charles’ın mirasından kalan tablo. Bir diğeri Louis d’Ernemont’un elinde. Üçüncüsüne ise ne olduğu bilinmiyor.”

“Hepsi aynı tarihi mi taşıyor?” diye devam etti Lüpen bana bakıp.

“Evet, Charles d’Ernemont ölmeden hemen önce hepsini çerçeveletip bu tarihi yazmış... Aynı tarih, 15-4-2, bu da devrim takvimine göre II. yıl, 15 Nisan tarihi; çünkü tutuklama 1794 Nisan’ında gerçekleşiyor.”

“Ah! Güzel, harika,” dedi Lüpen. “O zaman 2 rakamının anlamı bu...”

“Bir soru daha sorabilir miydim? Hiç kimse bu hazineyi bulmayı önermedi mi?” diye devam etti bir an düşünceli şekilde durduktan sonra.

Mösyö Valendier kollarını kaldırdı.

“Siz ne diyorsunuz?” diye haykırdı. “Üzerine çalışmak resmen bir veba salgını olmuştur. 1820’den 1843’e, benim öncüllerimden Mösyö Turbon, vârislere mültezimin hazinesini bulacağına dair söz veren sahtekârlar, üçkâğıtçılar ve meczuplar için on sekiz kez Passy’ye çağırılmış. Sonunda, bu konuda araştırma yapmak isteyen yabancıların, öncesinde belirli bir miktar para koyması gerektiğine dair bir kural çıkarılmış.”

“Ne kadar bir miktar?”

“Beş bin frank. Kişi, hazineyi bulması halinde üçte birini ala-

cak. Başarısız olursa, verdiği para vârislere kalacak. Böylece kafam rahat ediyor.”

“O halde buyurunuz, beş bin frank.”

Noter yerinden sıçradı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Diyorum ki,” diye tekrar etti Lüpen cebinden beş banknot çıkarıp büyük bir sabırla masaya yayarak. “Diyorum ki, işte istenilen beş bin frank. Bana bir fiş yazıp d’Ernemont’un tüm vârislerini de gelecek yılın 15 Nisan’ı için Passy’ye çağırır mıydınız?”

Noterin nutku tutulmuştu. Lüpen’in böylesi ani çıkışlarına alışkın olan ben bile oldukça şaşırmıştım.

“Siz ciddi misiniz?” diye sordu Mösyö Valandier.

“Gayet ciddiylim.”

“O halde fikrimi sizden sakınmayacağım. Bu inanılması güç anlatıların dayandığı hiçbir kanıt yok.”

“Ben sizin gibi düşünmüyorum,” dedi Lüpen.

Noter Lüpen’e, sanki akıl sağlığı pek de yerinde olmayan birine bakar gibi baktı. Sonra da tüy kalemi eline alıp damgalı kâğıdın üzerine, emekli kaptan Janniot adına ve hazinenin bulunması halinde üçte birinin bulana kalacağını garanti eden bir anlaşma kaleme aldı.

“Fikrinizi değiştirirseniz, bana bir hafta önceden haber vermenizi rica ediyorum,” diye ekledi. “Bu zavallı insanlara uzun bir süre için umut vermek istemediğinden son dakikaya kadar d’Ernemont ailesini bundan haberdar etmeyeceğim.”

“Onlara bugünden haber verebilirsiniz, Mösyö Valandier. Böylece güzel bir yıl geçireceklerdir.”

“Demek bir şeyler sezdimiz?” diye haykırdım noterin yanından ayrılır ayrılmaz.

“Ben mi?” diye karşılık verdi Lüpen. “Hiçbir şey sezmedim. Her şey apaçık ortada, beni eğlendiren de bu.”

“Ama nasıl olur, yüz yıldır bu hazineyi arıyorlar!”

“Aramayı bırakıp düşünmeleri gerek. Düşünmek için üç yüz altmış beş günüm var. Bu gayet uzun bir süre, ne kadar ilginç olsa da bu olayı unutabilirim. Sevgili dostum, bana hatırlatma lütfunda bulunurdunuz, değil mi?”

Sonraki aylarda konuyu kendisine defalarca hatırlattım, pek oralı olmadı. Sonra bir süre kendisini göremedim. Sonradan öğrendiğime göre o dönemde Ermenistan gezisindeydi ve Kızıl Sultan’a* karşı korkunç bir mücadele veriyordu; bu mücadele zorbanın çöküşüne dek sürmüştü. Ayrıca bana verdiği adrese mektuplar yazıyor, sağdan soldan komşum Louise d’Ernemont hakkında öğrendiğim bilgileri paylaşıyordum. Bana, bundan birkaç yıl önce genç ve oldukça zengin bir adam ile yaşadığı aşktan, bu adamın Louise’i sevmesine rağmen ailesinin zoruyla genç kadından uzaklaştırıldığından, genç kadının çaresizliğinden, kızıyla birlikte cesurca üstesinden geldiği hayattan bahsedilmişti.

Lüpen mektuplarımın hiçbirine yanıt vermiyordu. Acaba kendisine ulaşıyor muydu? Tarih de bir yandan yaklaşıyordu; kararlaştırılan randevu gününde, gelmesine engel bir işi çıkıp çıkmayacağını kendime sorup duruyordum.

Sonunda 15 Nisan sabahı geldi çattı. Öğle yemeğini bitirdiğimde Lüpen hâlâ ortalarda görünmüyordu. On ikiyi çeyrek geçe kalkıp Passy’ye yollandım.

Dar sokakta, kapının önünde duran dört işçi çocuğunu hemen fark ettim. Çocukların uyarmasıyla Mösyö Valandier koşarak benimle konuşmaya geldi.

“Kaptan Janniot iyiler ya?” diye sordu.

“Henüz gelmedi mi?”

“Hayır, kendisinin sabırsızlıkla beklendiğine emin olabilirsiniz.”

* Burada kast edilen kişi II. Abdülhamit (1842-1918). *Kızıl Sultan*, Fransızların II. Abdülhamit’e taktıkları bir lakap –çn

Gerçekten de noterin çevresini saran grupta, aşına olduğum yüzlerde geçen yılki kasvetli ve umutsuz ifadeden eser yoktu.

“Umutlular,” dedi Mösyö Valandier. “Benim hatam. Ne yapabiliyordum... Dostunuz bende öyle bir etki bıraktı ki bu iyi insanlarla, pek de hissetmediğim bir güvenle konuştum. Halbuki kaçık birine benziyordu şu Kaptan Janniot...”

Bana sorular sordu. Ben de kendisine kaptan hakkında, vârislerin başlarını sallayarak dinledikleri biraz hayalperest bilgiler verdim.

“Gelmeyecek mi?” diye mırıldandı Louise d’Ernemont.

“Her halükârda paylaşabileceğimiz beş bin frankımız var,” dedi dilenci.

Yine de Louise d’Ernemont’un sözleri ortamı soğutmuştu. Yüzler asılıyordu ve üzerimize iç sıkıcı bir havanın çöktüğünü hissediyordum.

Saat bir buçukta iki sıska kız kardeş çaresizlik içinde yerlerine çöktüler; derken kirli ceketli iri adam notere isyan etmeye başladı:

“Mösyö Valandier, bu tamamıyla sizin sorumluluğunuz... Kaptanı gönüllü veya zorla getirmeniz gerekirdi... Adamın bir soytarı olduğu açık.”

Bana kötü kötü baktı; yanındaki uşak ise bana söylenip duruyordu.

Ancak bu sırada çocukların en büyüğü bağırarak kapıda belirdi:

“İşte, biri geliyor! Bir motosiklet!”

Motor sesi duvarın arkasında gürledi. Bir adam, kemiklerini kırma pahasına motosikletle dar sokakta yokuş aşağı inmeye başladı ve kapının önünde aniden frenlere asılıp motordan atladı.

Kendisini sarmalayan toz bulutunun altında lacivert kıyafetleri, ütülü pantolonu, siyah silindir şapkası ve cilalı botlarıyla pek de gezgin gibi bir havası yoktu.

“Ama gelen Kaptan Janniot değil,” dedi kendisini tanıyamayan noter üzüntüyle.

“Ta kendisi,” diye karşılık verdi Lüpen elimizi sıkarak. “Kaptan Janniot. Sadece bıyıklarımı kestim, Mösyö Valandier... İşte, bana imzalayıp verdiğiniz kâğıt.”

“Araba durağına koşup bir araç kap ve Raynouard Sokağı’na kadar getir. Çabuk ol, saat ikiyi çeyrek geçe önemli bir randevum var,” dedi çocuklardan birini kolundan yakalayarak.

Duruma itiraz edildi. Kaptan Janniot cebinden saatini çıkardı.

“Ah, saat ikiye on iki var. Tam tamına on beş dakikam var. Tanrım, ne kadar da yorgunum ve özellikle de açım!”

Onbaşı, aceleyle ekmeğinden uzattı; Lüpen koca bir lokma ısırıp yerine otururken konuşmaya başladı:

“Sizlerden özür dilerim. Marsilya’dan gelen hızlı tren Dijon ve Laroche arasında raydan çıktı. On beş kişi öldü, benim de kurtarılmasına yardım etmek zorunda olduğum pek çok insan yaralandı. Eşya vagonunda bu motosikleti buldum... Mösyö Valandier, sizden bu motosikleti sahibine vermenizi rica ederim. Etiket hâlâ gidonda duruyor. Ah, işte çocuk geri geliyor. Araba da geldi mi? Raynouard Sokağı’nın köşesinde mi? Harika.”

Saatine baktı.

“Eh! Kaybedecek vakit yok.”

Meraktan tutuşmuş halde kendisine bakıyordum. Ya d’Ernemont’un vârisleri neler hissediyordu! Kesinlikle benim Lüpen’e beslediğim inancı Kaptan Janniot’a beslemiyorlardı. Yüzleri soluk ve gergindi.

Kaptan Janniot yavaşça sola yönelip güneş saatine yaklaştı. Kaideyi, güçlü kuvvetli, omuzları üzerinde mermer bir masa taşıyan bir adam figürü oluşturuyordu; yüzey öylesine aşınmıştı ki mermerin üzerindeki saat görünüyordu. Yukarısında, kanatlarını açmış duran Amor heykelinin elindeki uzun ok, ibre görevi görüyordu.

Kaptan, yaklaşık bir dakika boyunca dikkatli gözlerle bakıp eğilerek durdu.

“Bir çakı lütfen,” dedi sonra.

Bir yerlerde saat ikiye çaldı. Tam da o anda, güneşle aydınlanan kadranın üzerine düşen okun gölgesi, mermerin üzerindeki diski neredeyse tam ortasından kesen bir çatlağı takip edecek biçimde uzandı.

Kaptan ona uzatılan çakıyı açtı ve oldukça yavaşça, çakının ucuyla dar çatlağı dolduran toprak, yosun ve liken karışımını kazımaya başladı.

Kenardan on santimetre içeri girdikten sonra, çakı sanki bir sorunla karşılaşmış gibi hemen durdu. Kaptan, işaret ve başparmaklarını içeri doğru soktu ve küçük bir nesne çıkardı; avuçları arasında ovuşturup notere uzattı.

“Buyurun, Sayın Valandier, işte hiç yoktan iyidir.”

Uzattığı şey, iyi kesilmiş, fındık boyutlarında büyük bir elmastı.

Kaptan işe devam etti. Çok geçmeden yeniden durakladı. Bir öncekisi gibi şahane ve parlak ikinci bir elmas daha ortaya çıktı.

Derken bir üçüncüsü, bir dördüncüsü geldi.

Bir dakika sonra kaptan, yarığı bir ucundan diğer ucuna kadar takip edip bir buçuk santimetreden daha derine inmeden aynı büyüklükte on sekiz elmas çıkardı.

Bu bir dakika boyunca güneş saatinin çevresindekiler ne bağırды ne de kıpırdadı. Vârisler sersemlemişti.

“Tanrı aşkına!” diye mırıldandı derken iri adam.

“Ah kaptan... Ah kaptan...” diye inledi onbaşı.

İki kız kardeş düşüp kaldı. Küçük köpekli genç kadın dizleri üzerine çöküp dua etmeye başladı; uşak, sarhoş bir adam gibi yalpalayarak başını elleri arasına almıştı ve Louise d’Ernemont ağlıyordu.

Sonunda herkes durulup da Kaptan Janniot’ya teşekkür etmek istediğinde, adamın gitmiş olduğunu fark ettiler.

Bu olay hakkında Lüpen’le konuşma fırsatını ancak birkaç yıl sonra yakalayabildim.

“On sekiz elmas olayı mı? Tanrım, benzerlerimin üç dört kuşak buna bir çözüm aradığını düşününce! On sekiz elmas orada, biraz tozun altında bekliyormuş!” diye yanıt verdi bana o gizemli havasıyla.

“Peki ama nasıl tahmin ettiniz?”

“Tahmin etmedim. Düşündüm. Düşünmeme gerek var mıydı acaba? Başından beri tüm olayın eski çağlardan kalma bir soru üzerine kurulduğunu fark etmiştim; zaman sorunu. Charles d’Ernemont, zihni hâlâ yerindeyken üç tablonun üzerine bir tarih yazmıştı. Daha sonra mücadele ettiği karanlıklar içinde küçük bir zekâ kırıntısı onu her yıl eski bahçenin merkezine götürüyordu ve aynı zekâ kırıntısı onu her yıl oradan, beşi yirmi yedi geçe geri dönmeye itiyordu. Beynin mekanizmasını böylesine düzenleyen şey neydi? Hangi yüksek güç bu zavallı deliyi harekete geçiriyordu? Hiç şüphesiz, mültezimin tabloları üzerinde belirtilen *zaman*, güneş saatini temel alıyordu. Dünyanın güneş etrafında bir yılda attığı turdu Charles d’Ernemont’u Passy’deki bahçeye hep aynı tarihte getiren. Sabit zamanı, başka bir deyişle saati avlayan, muhtemelen güneş Passy’deki bahçede artık parlamadığından, bugün daha farklı olayların arkasına saklanan, sadece gündüz gerçekleşen bir devinimdi. Tüm bunlara rağmen güneş saatinin anlamı hep aynıydı. İşte bu sayede hemen nerede aramız gerektiğini bildim.”

“Ama arama vaktine nasıl karar verdiniz?”

“Kolayca karar verdim, tablolara bakarak. Charles d’Ernemont’un yaşadığı zamanda yaşayan biri 26 Germinal II. yıl veya 15 Nisan 1794 yazabilirdi ancak 15 Nisan II. yıl yazmazdı. Kimsenin bunun düşünmemesine şaşırdım.”

“O zaman 2 rakamı saati mi belirtiyordu?”

“Kesinlikle. Olması gerekense şöyleydi; mültezim, servetini altın ve gümüşe çevirmeye başlamıştı; sonrasında daha büyük bir önlem olarak bu altın ve gümüşlerle on sekiz harika elmas satın aldı. Devriyenin gelişi üzerine apar topar bahçeye kaçtı. Elmasları nereye saklayacaktı? Tesadüfen bakışları güneş saatine kaydı. Saat ikiydi. Bu saatte okun gölgesi mermerdeki çatlağa düşüyordu. Bu gölgeye uyarak on sekiz elması toz toprağın arasına gömdü; sonra da tüm sakinliğiyle askerlere teslim oldu.”

“Ama okun gölgesi her gün saat ikide, mermerdeki çatlağa düşüyor zaten, sadece 15 Nisan’da değil.”

“Sevgili dostum, karşımızdakinin bir deli olduğunu ve aklında kalanın sadece 15 Nisan tarihi olduğunu unutuyorsunuz.”

“Öyle, peki ya size ne demeli? Bulmacayı çözdüğünüz anda, avluya gidip elmasları çalmak için bir yılınız vardı, sizin için oldukça basit bir iş.”

“Fazlasıyla basit. Başka insanlarla işim olmasaydı tereddüt de etmezdim fakat işin aslı, bu bahtsızlar acıma duygularımı uyandırdı. Hem aptal Lüpen’i tanıyorsunuz; aniden ortaya çıkan iyiliksever, dâhi ve şaşırtıcı nezaketi ona her türlü saçmalığı yaptırabilir.”

“Peh!” diye bağırđım. “Daha büyük bir aptallık olamazdı. Altı güzelim elmas! D’Ernemont’un vârislerinin belgeyi mutlulukla imzaladıkları kesin.”

Lüpen bana baktı ve aniden gülmeye başladı:

“Bilmiyorsunuz demek? Ah! Gayet iyi... D’Ernemont’un vârislerinin mutluluğu... Ancak sevgili dostum, yarın bu cesur Kaptan Janniot’nun pek çok azılı düşmanı olacak! Yarın iki sıksa kız kardeş ve iri adam ayaklanacaklar. Belge mi? Hiçbir değeri yok çünkü kanıtlaması da oldukça kolay, Kaptan Janniot diye biri yok. ‘Kaptan Janniot! Bu maceraperest de nereden çıktı? Bize saldırırsın da gösterelim!’”

“Louise d’Ernemont da mı böyle davrandı?”

“Hayır, Louise d’Ernemont bu alçaklığa karşı çıktı ancak ne yapabilirdi? Hem zengin olduktan sonra nişanlısını da yeniden buldu. O zamandan beri kendisinden haber almadım.”

“O zaman?”

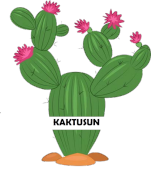
“O zaman sevgili dostum, yasal olarak güçsüz olup tuzağa düşen ben, uzlaşmaya vardım ve payıma düşen önemsiz, en küçük ve en gösterişsiz elması kabul ettim. Haydi, elinizden geleni ardına koymayarak komşunuza yardım etmiş oldunuz işte!”

Lüpen dişlerini sıkarak homurdandı:

“Ah! Minnettarlık, nasıl bir riyakârlıktır! Neyse ki dürüst insanların vicdanı var da başarılan görev memnuniyet veriyor.”

CEHENNEM TUZAĞI

Yarıştan sonra bir insan seli tribünlerden çıkışa doğru akar-ken, elini ceketinin cebinde hararetle hareket ettiren Nicolas Dugrival'e çarpıyordu.

"Neyin var?" diye sordu karısı.

"Bu para... bana endişe veriyor! Ters bir hareketten korkuyorum."

"Seni anlamıyorum. Kim böylesi bir parayı üzerinde taşır! Tüm servetimizi... Kazanmak için az uğraşmadık," diye söylendi karısı.

"Peh! Burada, cüzdanımda olduğunu kim bilecek?"

"Bilirler, bilirler," diye homurdandı kadın. "Bak, geçen hafta gönderdiğim şu genç uşak her şeyi biliyordu, değil mi, Gabriel?"

"Evet, yenge," dedi yanlarındaki genç adam.

Dugrival çifti ve yeğenleri Gabriel hipodromlarda fazlasıyla tanınıyorlardı; onları neredeyse her gün görmek mümkündü. Dugrival kırmızı suratlı, şen görümlü iriyarı bir adamdı; karısı da aynı şekilde hantal, kaba mizaçlı, mürdüm eriği rengi, aşındığı çok belli aynı ipek elbiseyi sürekli giyen bir kadındı; yeğenleri ise ince, beti benzi atmış, siyah gözlü, hafif bukleli, sarışın, oldukça genç bir oğlandı.

Karı koca genel olarak tüm karşılaşma boyunca oturuyordu. Amcasının yerine oynayan, padoktaki atları gözlemleyen, jokey ve ahır uşakları arasında sağdan sola tüyoları toplayan, tribünler ile müşterek bahisçiler arasında mekik dokuyan ise Gabriel idi.

O gün şans yüzlerine gülmüştü çünkü Dugrival'ın yanı başındakiler, genç adamın üç kez para taşıdığını görmüşlerdi.

Beşinci yarış tamamlandığında Dugrival bir puro yaktı. Bu sırada kahverengi ceketine sarınmış, ağarmış bir sakallı bir adam kendisine yaklaştı.

“Bu çalınanlar size mi ait, mösyö?” diye sordu kendinden emin bir sesle.

Aynı anda zincirinde sallanan altın bir saat gösteriyordu.

Dugrival yerinden sıçradı.

“Evet... evet... benim... Bakın adımın baş harfleri kazılı, N.D. ... Nicolas Dugrival.”

Ve ânında büyük bir korkuyla elini ceketinin cebine daldırdı. Cüzdanı yerindeydi.

“Ah!” dedi allak bullak olmuş halde. “Şansım varmış... Ancak yine de nasıl olabildi?.. Kim bunu yapan serseri?”

“Evet, kendisini yakaladık, istasyonda. Bu konuyu açığa kavuşturabilmemiz için beni takip edebilir miydiniz?”

“Peki bana bu teklifi yapma şerefi kime ait?..”

“Mösyö Delange, polis müfettişi. Polis memuru Mösyö Marquenne’i bilgilendirdim bile.”

Nicolas Dugrival müfettişle birlikte çıktı ve ikisi tribünleri geçerek istasyona yöneldiler. Aceleyle kendisine bir şeyler söyleyen biri müfettişe yaklaştığında istasyona elli adım mesafedeydiler:

“Saati çalan serseri konuştu, tüm çetenin üzerindeyiz. Mösyö Marquenne müşterek bahisçinin yanına gidip kendisini beklemenizi ve dördüncü kulübenin çevresini gözlemlemenizi rica ediyor.”

Müşterek bahisçinin önü kalabalıktı; Müfettiş Delange homurdanmaya başladı:

“Ne aptalca bir buluşma... Hem kimi gözlemleyeceğim? Tam da Mösyö Marquenne’den beklenecek şey...”

Üzerine gelen insanları itti.

“Vay canına! Hem dirseklerimi kullanmam hem de cüzda-

nıma sahip olmam gerekiyor. Saati böyle kaptırmış olmalısınız, Mösyö Dugrival.”

“Anlamıyorum...”

“Ah! Ah bu adamların nasıl çalıştıklarını bir bilseydiniz... Tahmin edemezsiniz. Biri ayağınıza basar, öteki bastonuyla gözünüzü çıkarır, bir üçüncüsü cüzdanınızı çalar. Üç harekette biter... Benim de başımdan geçtiği için size söylüyorum.”

Sustu, derken öfkeyle devam etti:

“Tanrı aşkına, burada çürüyüp gideceğiz! Ne telaşe... Dayanılır gibi değil... Ah! İşte Mösyö Marquenne orada, bize işaret ediyor... Bir dakika, rica ederim... Özellikle rica ediyorum hareket etmeyin.”

Bir omuz atarak kalabalığın arasından sıyrıldı.

Nicolas Dugrival bir an adamı bakışlarıyla takip etti. Görüşünden çıkınca, itilip kakılmamak için biraz dışarıda durdu.

Birkaç dakika geçti. Dugrival, eşinin ve yeğeninin kendisini aradığını gördüğünde altıncı ayak başlamıştı. Onlara Müfettiş Delange’ın, polis memuruyla işleri hallettiğini söyledi.

“Paran hâlâ üzerinde mi?” diye sordu karısı.

“Kahretsin! Seni temin ederim, müfettiş ve ben, bize çok yaklaşılmasına izin vermedik.”

Ceketini yokladı, boğuk bir çığlık attı, elini cebine soktu ve kekeleyerek belli belirsiz sesler çıkarmaya başladı.

“Ne! Ne oldu?” diye sordu bu sırada dehşete düşen Madam Dugrival de kekeleyerek.

“Çalınmış,” diye inledi. “Cüzdanım... Elli banknot...”

“Hayır!” diye bağırdı kadın “Gerçek olamaz!”

“Öyle... Müfettiş... dolandırıcı oymuş...”

Kadın sahici bir feryatla inledi.

“Hırsız var! Eşimin cüzdanını çaldılar! Elli bin frank, hepsini kaybettik... Hırsız var!”

Görevliler hızlıca çevrelerini sardı ve emniyete götürüldüler. Sersemleyen Dugrival kendini bırakmıştı. Karısı bağırmaya,

açıklamaları arka arkaya dizmeye, sahte müfettişin arkasından sövmeye devam ediyordu.

“Ararsak buluruz! Kahverengi ceketli, sivri sakallı... Ah! Se-fil, nasıl da kandırdı bizi... Beş bin frank... Ama... Ama... Ne yapıyorsun Dugrival?”

Bir hamleyle kocasının üzerine atıldı. Çok geçti... Adam şa-kağına revolverin namlusunu dayayıp çekmişti bile. Bir el silah sesi duyulmuştu. Dugrival düşmüş, ölmüşü.

Bu konu hakkında gazetelerin çıkardığı gürültü ve polisi na-sıl da bir kez daha dikkatsizlik ve sakarlıkla suçlama fırsatını ellerine geçirdikleri unutulmamıştı. Gündüz vakti, halka açık bir yerde yankesicilik yapmak, hele de müfettiş rolü oynayıp dürüst bir adamı çekinmeden soymak kabul edilebilir miydi?

Nicolas Dugrival’ın karısı ağıtları ve yaptığı açıklamalar-la tartışmaya çanak tutuyordu. Bir muhabir, kadını kocasının cansız bedeni önünde, ellerini açıp intikam yeminleri ederken fotoğraflamayı başarmıştı. Yeğeni Gabriel ayakta, suratında kin dolu bir ifadeyle dikiliyordu. O da alçak ve yırtıcı bir sesle, kati-li takip edip onu yakalayacağına yemin ettiğini birkaç sözcükle söylemişti.

Batignolles’de yaşadıkları mütevazı daire resmedilmişti ve tüm varlıklarını çaldırdıklarından bir spor gazetesi onların ya-rarına bir yardım parası hesabı açmıştı.

Gizemli Delange’a gelince, kendisi bulunamamıştı. Yakala-nan iki kişi, çok geçmeden serbest bırakılmıştı. Pek çok iz takip edilmiş, hepsi bir anda kesilmişti. Pek çok ad ortaya atılmış-tı; sonunda Arsen Lüpen suçlanmıştı. Bu da, tanınmış hırsızlı olaydan altı gün sonra New York’tan acele yollanan ünlü telgra-fını yazmaya itmişti:

“Havlayıp duran bir polisin ürettiği iftiraya şiddetle karşı çı-kıyorum. Talihsiz kurbanın ailesine taziyelerimi sunarım. Ban-kacıma, hesaplarına elli bin frank yatırması için gerekli talimat-ları verdim. – Lüpen”

Gerçekten de bu telgrafın yayımlandığının ertesi günü bir kişi, Madam Dugrival'ın kapısını çalıp eline bir zarf bıraktı. Zarfta elli adet binlik banknot vardı.

Bu çarpıcı tiyatro, yorumları yatıştırmak için yapılmamıştı ancak gelişen başka bir olay duyguları yeniden ateşlendirdi. İki gün sonra, Madam Dugrival ve Gabriel ile aynı binada oturan insanlar, sabahın dördüne doğru korkunç çığlıklarla uyandılar. Herkes koştu. Kapıcı, Dugrival'lerin kapısını açmayı başardı. Bir komşunun tuttuğu mumun ışığında önce Gabriel'i odasında el ve ayak bileklerinden bağlı, ağzında bir tıkaçla yatar halde, sonra da yan odada Madam Dugrival'i karnındaki büyükçe bir yaradan kan kaybederken buldular.

Kadın mırıldanıyordu:

“Paramı çaldılar... Hepsini...”

Derken bayıldı.

Neler olmuştu?

Gabriel anlatmaya başladı – konuşabilecek hale geldiğinde de Madam Dugrival yeğeninin anlattıklarını tamamladı. Gabriel, biri ağzını tıkayan, diğeri kendisini bağlayan iki adamın saldırısıyla uyanmıştı. Karanlıkta adamları görememişti ancak yengesinin onlara karşı verdiği mücadeleyi işitmişti. Korkunç bir mücadele, diye onaylamıştı Madam Dugrival. Etrafı iyice biliyorlarmış gibi, Tanrı bilir hangi sezgiyle bu haydutlar hemen paranın saklandığı küçük mobilyaya yönelmişlerdi; kadının tüm karşı çıkışlarına, çığlıklarına rağmen nakit paraya el koymuşlardı. Çıkarlarken Madam Dugrival'in kolundan ısırıldığı bir tanesi kadına bir bıçak darbesi vurmuş, sonra da kaçmışlardı.

“Nereden kaçtılar?”

“Odamın kapısından, sonra da sanıyorum holden çıktılar.”

“İmkânsız! Kapıcıya yakalanırlardı.”

Tüm gizem burada yatıyordu: Bu haydutlar nasıl olmuştu da eve girmiş, sonra da çıkabilmişlerdi? Hiçbir açık yol yoktu. Diğer

katlardaki kiracılarından biri miydi? Dikkatli bir soruşturma, böylesi bir varsayımın saçmalığını ortaya serdi.

Peki o halde nasıl olmuştu?

Özel olarak bu olay için görevlendirilen Müfettiş Ganimard, böylesi hayret verici bir olayla karşılaşmadığını itiraf etmişti.

“Lüpen’in işi gibi görünüyor,” diyordu. “Ancak aynı zamanda onun işi değil gibi de... Bu işte daha müphem, daha şüpheli bir şeyler var... Bunu yapan Lüpen ise, öncesinde neden elli bin frankı yollama zahmetine girsin ki? Aklıma takılan bir diğer soru ise, hipodromda ve evde gerçekleşen bu iki hırsızlık arasında ne bağlantı olduğu. Anlaması güç, nadiren böyle hissederim ancak bence aramak faydasız. Kendi adıma bu olayı bırakıyorum.”

Savcı kendini bu konuya adadı. Muhabirler adalet için güçlerini birleştirdi. Ünlü bir İngiliz detektif bu olay için Manş boğazını aşıp geldi. Polisiye hikâyelere bayılan zengin bir Amerikalı, gerçeğe ilgili ilk kanıtı getirene büyük bir para teklif etti. Altı hafta sonra hâlâ bir şey açığa çıkmamıştı. Halk da Ganimard’ın fikrinde birleşmeye başlamıştı. Savcının kendisi bile, zamanla artan bu bilinmezlikle mücadeleden sıkılmıştı.

Dul Dugrival’in evinde hayat devam ediyordu. Yeğenininen özenli bakımıyla Madam Dugrival’in yarası kısa sürede iyileşiyordu. Sabahları Gabriel onu yemek odasında, pencerenin kıyısındaki bir koltuğa oturtup temizliği yapıyor, sonra da alışverişe çıkıyordu. Kapıcının karısının yardımını bile kabul etmeden öğle yemeğini hazırlıyordu.

Polis soruşturmaları ve özellikle de röportaj talepleri yüzünden sinirli olan yenge ile yeğen kimseyi kabul etmiyordu. Hatta yaptığı gevezelikler Madam Dugrival’i endişelendirip yorduğundan kapıcının karısı bile içeri alınmıyordu. Gabriel ne zaman kapıcı dairesinin önünden geçse her seferinde genç adamın üzerine atlayıp konuşmaya başlıyordu.

“Dikkat edin, Mösyö Gabriel, ikiniz de gözetleniyorsunuz.

Sizi izleyenler var. Bakın, daha dün akşam eşim pencerelerinize dikkatle bakmakta olan birini yakalamış.”

“Peh!” diye karşılık verdi Gabriel. “Bizi koruyan polis olmalı. Her şey yolunda!”

Bir öğleden sonra saat dörde doğru, caddenin sonundaki iki seyyar manav arasında şiddetli bir münakaşa patlak verdi. Kapıcı kadın da hemen, rakipler arasında edilen sövgüleri dinlemek üzerine dairesinden ayrılmıştı. Sırtını döner dönmez ortalama boyda, kusursuz kesilmiş gri kıyafetler içinde genç bir adam apartmana sızdı ve aceleyle merdivenleri çıktı.

Üçüncü kata gelince kapıyı çaldı.

Kapıyı kimse açmayınca yeniden çaldı.

Üçüncü çalışta kapı açıldı.

“Madam Dugrival burada mı?” diye sordu şapkasını çıkarak.

“Madam Dugrival henüz iyileşmedi ve kimseyi kabul etmiyor,” diye yanıtladı girişte duran Gabriel.

“Kendisiyle konuşmam gerekiyor.”

“Ben yeğeniyim, söyleyeceklerinizi kendisine iletebilirim...”

“Pekâlâ,” dedi adam. “Madam Dugrival’e, kurbanı olduğu hırsızlık hakkında şans eseri değerli bilgilere ulaştığımı, daireyi ve birtakım ayrıntıları kendim incelemek istediğimi iletebilir misiniz? Bu tarz soruşturmalara alışkınım ve yapacağım aracılık eminim kendisine yararlı olacaktır.”

Gabriel bir an için adamı inceledi, düşündü.

“Bu durumda sanıyorum yengem razı olacaktır... İçeri girin,” dedi.

Yemek odasının kapısını açtıktan sonra, yabancıya yol vererek kendi geri çekildi. Adam eşiğe kadar yürüdü ancak tam içeri girecekken Gabriel kolunu kaldırdı ve ani bir hareketle adamın sağ omuzuna bir bıçak darbesi vurdu.

Salon bir kakhahayla cınladı.

“Tuşel!” diye bağırdı Madam Dugrival koltuğundan fırlayarak. “Bravo Gabriel. Bu dolandırıcıyı öldürmedin, değil mi?”

“Sanmıyorum, yengeciğim. Bıçak ince ve vuruşum isabetliydi.”

Adam, elleri önünde, suratı ölecekmiş gibi beyaza kesmiş halde sendeliyordu.

“Aptal!” diyerek alay etti dul kadın. “Tuzağa düştün... Fena değil! Uzun zamandır seni bekliyorduk. Haydi iyi adam, beter ol. Bu seni rahatsız etti, ha? Ancak yapmak şarttı. Şimdi bir dizini patronunun önünde yere koy, sonra da diğerini... Aferin! Pat! İşte çöküş... Ah! Tanrım, keşke benim zavallı Dugrival'im de görseydi! Evet, şimdi Gabriel, iş başına!”

Madam Dugrival odasına gidip elbiselerin asılı olduğu camlı bir dolabın kapağını açtı. Elbiseleri kenara çekip dolabın arka tahtasını oluşturan bir başka kapağı itti ve bitişik evdeki bir odaya girdi.

“Adamı taşımama yardım et, Gabriel. Sonra da iyice tedavi et, olur mu? Şimdilik ağırlığınca altın ediyor artist.”

Yaralı adam, sabah olunca kendine gelir gibi oldu. Gözkapaklarını araladı, çevresine bakındı.

Kendisine saldırılan yerden daha büyük, birkaç parça eşya ile döşenmiş ve yukarıdan aşağı kadar pencereleri gölgeleyen kalın perdeleri çekili bir odada yatıyordu.

Yine de etrafını görebileceği kadar ışık vardı; yakınındaki bir sandalyeye genç Gabriel Dugrival oturmuş, onu inceliyordu.

“Ah, demek sensin, çocuk,” diye mırıldandı. “Tebrیکler küçüğüm. Bıçak darben emin ve narindi.”

Tekrar uykuya daldı.

O gün ve ilerleyen günlerde pek çok kez uyandı; her defasında karşısında ince dudakları, sert bakan siyah gözleri, beyaza kesmiş ergen suratıyla oğlanı gördü.

“Beni korkutuyorsun,” dedi. “Beni öldürmeye yeminliysen,

durma. Ama gül! Ölüm fikri bana daima dünyanın en gülünç fikri gibi gelmiştir. Ancak seninle, dostum, olay tüyler ürpertici bir hal alıyor. İyi akşamlar, ben biraz kestireceğim!”

Bununla birlikte Madam Dugrival’in emirlerine uyan Gabriel, adama iyi bakıyordu. Hastanın ateşi neredeyse düşmüştü; süt ve çorba ile beslenmeye başlamıştı. Gücünü biraz toplamıştı ve eğleniyordu.

“İyileşmekte olan hastamızın dışarıya ilk çıkışı ne zaman olacak? Nakil aracımız hazır mı? Gülsene artık, seni ahmak! Suç işleyecek bir salkımsöğüt gibisin. Haydi, babana biraz gülümse.”

Bir gün uyandığında, içinde büyük bir huzursuzluk vardı. Biraz çaba sarf ettikten sonra uykusunda bacaklarının, bedeninin ve kollarının yatak demirlerine bağlandığını fark etti. Bağlandığı ince çelik teller, her hareketinde derisine saplanıyordu.

“Ah!” dedi tepesindeki gardiyana. “Bu sefer büyük oynuyoruz. Tavuk kanayacak. Beni sen mi ameliyat edeceksin, *Melek Gabriel*? O halde jiletin keskin olmalı, yaşlı adam! Antiseptik lütfen.”

Sözleri, kilidin takırdayan sesiyle bölündü. Karşısındaki kapı açıldı ve Madam Dugrival görüldü.

Yavaşça yaklaştı, bir sandalye çekti ve cebinden dolu bir revolver çıkarıp komodinin üzerine koydu.

“Bırrr..” diye mırıldandı esir. “L’Ambigu’de* olmalıyız... Dördüncü perde... Hainin hükmü. Ve, güzel kadın işi yerine getirir... Güzel elleriyle... Ne şeref!.. Madam Dugrival, görünüşümü bozmayacağınız konusunda size güveniyorum.”

“Çeneni kapa, Lüpen.”

“Ah, demek biliyordunuz? Vay canına, burnunuz koku alıyor-muş.”

“Kapa çeneni dedim.”

Sesindeki ağırbaşlı bir tını esiri etkilemiş, susmasını sağlamıştı.

Gardiyanlarının ikisini de gözlemledi. Madam Dugrival’ın şi-

* Théâtre de l’Ambigu-Comique, Paris’te bir tiyatro salonunun adıdır. —yhn

şik kırmızı tenli yüz hatları, yeğenin nazik yüzüyle çelişiyordu ama ikisinde de aynı amansız kararlılık vardı.

“Sorularımı yanıtlamaya hazır mısınız?” dedi dul kadın Lüpen’e doğru eğilerek.

“Neden olmasın?”

“O halde beni iyi dinle.”

“Dikkatle dinliyorum.”

“Dugrival’ın tüm parasını cebinde taşıdığını nereden biliyordun?”

“Bir uşağın gevezeliği...”

“Evimde çalışan küçük bir uşağın gevezeliği, değil mi?”

“Evet.”

Kadın, öfkeli hareketini zapt etti.

“Aptal! Evet, aptal! Nasıl olur da kocamı soyar, kendi canına kıyacak kadar tahrik eder ve sen dünyanın bir ucuna defolup gideceğin, saklanacağın yerde Paris’in göbeğinde Lüpenliğe devam edersin! Ölünün başında, katili bulacağıma dair ettiğim yeminleri hatırlamıyorsun herhalde?”

“Beni şaşırtan da bu,” dedi Lüpen. “Benden niye şüpheleniyorsunuz?”

“Niye mi? Sen kendi ayaklarınla geldin.”

“Ben mi?”

“Kesinlikle... Yolladığın elli bin frank...”

“Eh, o bir hediyeydi...”

“Evet, hediye; yarışların olduğu gün Amerika’da olduğuna beni inandırmak için telgraf yollattın. Hediyeymiş! İyi şaka! Öldürdüğün o zavallı adamı düşünmek seni rahatsız etti demek, değil mi? Böylece açıkça, herkesin duyacağı şekilde dul kadına parayı geri yolladın çünkü tribünlere oynamayı seviyorsun, daima aktör gibi gösteriş yapman gerek. Harika! Sadece sevgili dostum, Dugrival’dan çaldığınız paraların aynısını bana göndermemeniz gerekiyordu! Evet, seni ahmak! Aynı banknotlar, yenileri değil! Dugrival ve bende numaraları vardı. Paketi

bana yollamakla yeterince aptallık ettin! Şimdi yaptığın budalılığı anlıyor musun?”

Lüpen kakhahayı koyuverdi.

“Nazik bir gaf. Sorumlusu ben değilim. Başka talimatlar da vermiştim... Ancak aynı şey; kendimden başkasını suçlayamam.”

“Demek itiraf ediyorsun. Yaptığın hırsızlığı ve aynı zamanda kaybettiğini imzalayarak onaylamıştın. Seni bulmak dışında başka bir şey kalmamıştı. Seni bulmak mı? Hayır, daha iyisi vardı. Lüpen’i bulmazdınız, onu getirtirdiniz! Ustaca bir fikir; benim kadar senden nefret eden ve senin üzerine yazılan tüm kitapları ezbere bilen benim küçük yeğenimin fikri. Senin merakını, entrika ihtiyacını, gölgelerde arama ve başkalarının çözemediklerini çözmeye olan düşkünlüğünü biliyordu. Ayrıca senin yapmacık iyiliğini, bayat bir duygusallıkla kurbanların için döktüğün timsah gözyaşlarını da biliyordu. İki hırsızın hikâyesi de ondan çıktı, oyunu o tasarladı! Elli bin frankın yeniden çalınması! Ah! Seni temin ederim ki, ah Tanrım, kendi kendimi bıçakla yaralamak canımı hiç acıtmadı! Yine seni temin ederim ki seni beklerken, çocuk ve ben, senin işbirlikçilerinin pencerelerime merakla bakması ve evi incelemesiyle oldukça eğlendik. Hata yoktu, gelecektin! Çünkü dul Dugrival’e verdiğin elli bin frankı, dul Dugrival’in yeniden elli bin frank olarak çaldırması imkânsızdı. Kibirle, gururla gelecektin! Ve geldin de!”

Dul kadın tiz bir kakhaha kopardı.

“Eh, iyi oyundu, değil mi? Lüpenlerin Lüpen’i! Ustaların ustası! Ulaşılamaz ve görülmez olan! İşte, bir kadın ve bir çocuğun tuzağına düştü! İşte, kanlı canlı burada... İşte, elleri ayakları bağlı, ancak bir korkak kadar tehlikeli. İşte! İşte!”

Kadın neşeyle sarsılıyordu; vahşi bir hayvan gibi, bakışlarını kurbanının üzerinden ayırmadan odada yürümeye başladı.

“Bu kadar gevezelik yeter,” dedi.

Aniden sinirlerini kontrol altına alarak Lüpen’e döndü; daha

farklı, boğuk bir sesle, her bir sözcüğün üzerine basa basa konuşmaya başladı:

“On iki gündür, Lüpen, cebinde bulduğum kâğıtları inceleyecek vaktim oldu. Yaptığın tüm işleri, tüm şifrelerini, sahte adlarını, çetenin düzenini, Paris ve dışında kaldığın yerlerin hepsini biliyorum. Hatta içlerinden birini, en gizlisini, hani şu kâğıtlarını, belgelerini ve finansal kayıtlarını sakladığın yeri ziyaret bile ettim. Araştırmalarımın ne sonuç mu elde ettim? Fena değil. İşte dört koçandan kesilen dört çek; her biri ayrı bir ad altında dört ayrı banka hesabına ait. Her birine on bin frank yazdım. Başka türlü tehlikeli olurdu. Şimdi, imzala.”

“Vay canına!” dedi Lüpen alay ederek. “Bu açıkça şantaja giriyor, saygıdeğer Madam Dugrival.”

“Nefesini kesti, değil mi?”

“Nefesimi kesti.”

“Kendine denk bir rakip buldun o halde, değil mi?”

“Boynuz kulağı geçmiş. O zaman içine düştüğüm bu cehennem tuzak, sadece intikama susamış bir dulun değil, aynı zamanda sermayesini artırmaya istekli mükemmel bir girişimcinin ürünü, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Tebrik ederim. O halde düşünüyorum da, şans eseri Mösyö Dugrival da acaba?...”

“Doğru yoldasın, Lüpen. Bütün bunlardan sonra senden saklamak niye? Vicdanını rahatlatacaktır. Evet, Lüpen, Dugrival da seninle aynı taraftaydı. Ah! Çok büyük bir şey değil... Mütevazıydık... Şuradan buradan bir altın parçası... Eğittiğimiz Gabriel’in yarışlar sırasında sağa sola koştururken arakladığı bir cüzdan... Böyle böyle küçük servetimizi yaptık... Kendi bahçemizi ekip biçmeye yetecek kadar.”

“Bu fikri daha çok sevdim,” dedi Lüpen.

“Daha fazla sevmiş! Seninle konuşuyorsam bu sadece benim acemi olmadığımı bilmen ve herhangi bir şey ummaman için.

Yardıma gelecek biri var mı? Yok. Bulunduğumuz daire odama bağlanıyor. Hiç kimsenin bilmediği özel bir çıkışı var. Burası Dugrival'in özel dairesiydi. Arkadaşlarını ağırlardı. İş aletleri, kostümleri, hatta görebileceğin gibi telefonu burada. O yüzden umuda kapılma. İşbirlikçilerin seni burada aramaya gelmeyecek. Onları başka bir tarafa yönlendirdim. Mahvoldun. İçinde bulunduğun durumu anlamaya başladın mı?”

“Evet.”

“O zaman imzala.”

“İmzalarsam serbest kalacak mıyım?”

“Önce paraları almak gerek.”

“Ya sonra?”

“Sonra ruhum ve ebedi kurtuluşum üzerine yemin ederim, serbest kalacaksın.”

“Aramızda güven eksikliği var.”

“Başka seçeneğin var mı?”

“Haklısın. Çekleri ver.”

“Unutma,” dedi Lüpen’in sağ elini çözüp eline bir tüy kalem verirken. “Dört çekin her biri farklı ad taşıyor, her seferinde yazı değişmeli.”

“Merak etme.”

İmzaladı.

“Gabriel,” dedi dul kadın. “Saat on. Öğleye kadar dönmezsem bu zavallı bana bir oyun oynamış demektir. O zaman kafasını kır. Sana, amcanın kendi canına kıydığı revolveri bırakıyorum. Altı kurşundan beşi kaldı. Bu yeterli olacaktır.”

Bir şarkı mırıldanarak oradan uzaklaştı.

“Kendime iki kuruş bile vermezdim,” diye homurdandı Lüpen uzun bir sessizlikten sonra.

Bir an için gözlerini kapattı.

“Kaç para?” dedi sonra aniden Gabriel’e dönerek.

Diğeri duymazdan geldiği için sinirleri gerildi.

“Eh, evet, kaç para? Yanıt ver bana! İkimiz de aynı işin içinde-

yiz. Ben alıyorum, sen alıyorsun, alıyoruz. O halde uzlaşmalıyız, değil mi? İyi mi? ekip gidiyor muyuz? Sana etemde bir yer, iyi bir yer öneriyorum. Kendin için ne kadar istiyorsun? On bin? Yirmi bin? Fiyatını söyle yeter. Kasa dolu.”

Gardiyanının suratındaki hissiz ifadeyi görünce öfkeli bir ürperti hissetti.

“Ah! Yanıt bile vermiyorsun demek! Dugrival’i bu kadar çok mu seviyorsun? Dinle, beni teslim etmek istiyorsan... Haydi ama konuş!”

Ancak sustu. Genç adamın gözlerindeki acımasız ifadeyi iyi biliyordu. Yumuşayacağını umut edebilir miydi?

“Kahretsin,” diyerek dişlerini sıktı. “Burada bir köpek gibi yenilgiye uğrayıp kalacak değilim henüz... Ah! Yapabilseydim...”

Bağlarını kırmak için gerinerek çabaladı; acıyla inleyerek, bitkin bir halde gerisin geri yatağa düştü.

“Haydi,” dedi bir an sonra mırıldanarak. “Dulun dediği gibi, mahvoldum. Yapacak bir Şey yok. İlahi Lüpen...”

nce on beş dakika, derken yarım saat geçti...

Gabriel, Lüpen’e yaklaştığında gözlerinin kapalı ve nefes alış-verişlerinin uyuyan birine denk olduğunu gördü ancak Lüpen konuştı:

“Uyuduęumu sanma, ufaklık. Hayır, uyumanın sırası değil. Sadece tevekkül ediyorum... Etmeli, değil mi?... Sonra, neler olacağını düşünüyorum... Kesinlikle, bu konu hakkında küçük bir varsayımım var. Ben gördüğün gibi, metempsikoza, ruh gne meraklıyım. Ancak bunu sana açıklamak biraz uzun sürecek... O halde söyle, küçüğüm... Ayrılmadan önce el sıkışalım, değil mi? Hayır mı? O halde, elveda... Sağlıklı uzun ömürler, Gabriel...”

Gözlerini kapattı, sustu ve Madam Dugrival gelene kadar kıpırdamadı.

Öğleden biraz önce dul kadın canlılıkla içeri girdi. Oldukça heyecanlı görünüyordu.

“Parayı aldım,” dedi yeğenine. “Git. Aşağıda bekleyen arabada yanına geleceğim.”

“Ama...”

“İşini bitirmek için sana ihtiyacım yok. Kendim halledeceğim. Yine de beş para etmez birinin suratını buruşturmasını görmek istiyorsan... Bana silahı ver.”

“Belgelerimizi güzelce yaktın mı?” diye devam etti kadın Gabriel revolveri verirken.

“Evet.”

“Haydi o zaman. Hesabı görülür görülmez tabanları yağlamalı. Silah sesi komşuların dikkatini çekebilir. İki daire de boş olmalı.”

Yatağa doğru yaklaştı.

“Hazır mısın, Lüpen?”

“O da ne demek, sabırsızlıkla yanıp tutuşuyorum.”

“Bana önereceğin bir şey yok mu?”

“Yok...”

“O halde...”

“Ya da tek bir şey söyleyeyim.”

“Konuş.”

“Öteki tarafta Dugrival ile karşılaşırsam, kendisine ne söylememi istersin?”

Kadın omuz silkti ve revolverin namlusunu Lüpen’in şakağına dayadı.

“İşte böyle,” dedi Lüpen. “Özellikle eliniz titremesin... Size herhangi bir zarar gelmeyeceğine dair sizi temin ederim. Hazır mısınız? Komut verelim, değil mi? Bir... İki... Üç...”

Dul kadın tetiği çekti. Tek bir klik sesi duyuldu.

“Öldüm mü?” diye sordu Lüpen. “Garip! Yaşamdan daha farklı olacağını düşünmüştüm.”

İkinci bir klik duyuldu. Gabriel silahı yengesinin ellerinden alıp inceledi.

“Ah! Kurşunlar gitmiş... Sadece boş kapsüller var...”

Yenge yeğen bir an için hareketsiz, akılları karışmışçasına kaldılar.

“Bu mümkün olabilir mi?” diye kekeledi kadın... “Kim yapmış olabilir? Bir müfettiş mi? Savcı mı?”

Durdu.

“Sesleri işitiyor musun?” diye devam etti boğuk bir sesle.

Kulak kesildiler. Dul kadın girişe kadar gidip korku ve başarısızlık hissine kapıldığı için sinirle geri döndü.

“Kimse yok... Komşular dışarı çıkmış olmalı, vaktimiz var... Ah! Lüpen, şimdiden gülüyorsun demek... Gabriel, bıçağı ver.”

“Odamda.”

“O zaman git getir.”

Gabriel aceleyle uzaklaştı. Dul kadın öfkeden yerinde duramıyordu.

“Yemin ettim! Acı çekeceksin! Dugrival’e yemin ettim. Her sabah, her akşam ant içtim... Dizlerim üzerine çöküp yapacağım, evet, beni duyan Tanrımın önünde diz çöküp yapacağım! Öcümü almak hakkım!.. Ah! Söyle, Lüpen, artık gülmüyor gibisin... Hayret! Neredeyse korkuyorsun diyeceğiz. Korkuyorsun! Korkuyorsun! Gözlerinden okuyorum! Gabriel, gel buraya küçüğüm... Gözlerine bak! Dudaklarına bak... Titriyorlar... O böyle korkuyla sarsılırken kalbine saplayacağım bıçağı ver bana... Ah! Korkak! Haydi, çabuk ol Gabriel, bıçağı ver.”

“Bıçağı bulmak imkânsız,” dedi korkuyla koşarak geri dönen genç adam. “Odamdan kaybolmuş! Hiçbir şey anlamıyorum!”

“Daha iyi!” diye bağırды dul Dugrival yarı delirmiş gibi. “Böylesi daha iyi! Bu işi kendi ellerimle göreceğim.”

Lüpen’in boğazına sarılıp iki elinin, iki pençesinin on parmağıyla kavradı ve ümitsizce sıkmaya başladı. Lüpen boğuk bir ses çıkarıp kendini bıraktı. Kaybetmişti.

Aniden pencere tarafından bir şangırtı duyuldu. Camlardan biri gürültüyle kırılmıştı.

“Ne? Ne oluyor?” diye kekeledi dul kadın yerinden doğrularak, afallamıştı.

“Bilmiyorum... Bilmiyorum!” diye mırıldandı her zaman-kinden daha solgun görünen Gabriel.

“Kim yapmış olabilir?” diye tekrar etti kadın.

Kımıldamaya cesaret edemiyor, olacakları bekliyordu. Kadını özellikle dehşete düşüren ise çevrelerinde, yerde, içeriye atılan herhangi bir şey olmamasıydı ancak camın ağır ve oldukça büyük bir nesneyle, hiç şüphesiz bir taşla kırıldığı belliydi.

Bir an sonra yatağın, komodinin altını aradı.

“Hiçbir şey yok.”

“Yok,” dedi aramaya yardım eden yeğeni de.

“Korkuyorum... Kollarım tutmuyor... İşini sen bitir,” dedi kadın sandalyesine çökerek.

“Ben de korkuyorum...”

“Yine de... Yine de...” diye geveledi kadın. “Yapmalı... Yemin ettim.”

Büyük bir çabayla Lüpen’in yanına döndü ve kaskatı kesilmiş parmaklarını boğazına doladı ancak onun solgun yüzünü inceleyen Lüpen, kadının kendisini öldürecek güce sahip olmadığını hissediyordu. Kadın için Lüpen, dokunulmaz, kutsal bir varlığa dönüşmüştü. Gizemli bir güç Lüpen’i tüm saldırılardan korkuyordu, bu açıklanamayan güç onu üç kez, izahı olmayacak şekilde kurtarmıştı ve gelecek ölüm tuzaklarına karşı da koruyacak yöntemler bulacaktı.

“Arkamdan neler karıştırıyorsun!” dedi kadın alçak sesle.

“İnan ki hiçbir şey karıştırmıyorum. Ben de senin yerinde olsam dehşete düşerdim!”

“Seni haylaz, hadi oradan! Yardıma geleceklerini düşünüyorsun... Dostların orada, değil mi? İmkânsız, şekerim.”

“Biliyorum. Beni koruyan onlar değil... Kimsenin beni koruduğu yok...”

“O zaman?”

“O zaman bütün bunların üzerinde olağanüstü, mucizevi, tüyleri diken diken eden garip bir şey var.”

“Sefil! Yakında gülemeyeceksin.”

“Sanmam.”

“Bekle de gör.”

“Sen olsan ne yapardın?” diye sordu kadın biraz daha düşü-
nüp yeğenine dönerek.

“Adamın kollarını bağla ve buradan gidelim.”

Ne kadar da acımasız bir öneri! Bu, Lüpen’i en korktuğu ölü-
me mahkûm etmek demekti, açlıktan ölüme.

“Hayır,” dedi dul kadın. “Belki başka bir kurtuluş yolu bulur.
Daha iyi bir fikrim var.”

Telefonun ahizesini kaldırdı. Ses gelince:

“82248 lütfen.”

Bir an sonra:

“Alo... Emniyet mi? Müfettiş Ganimard orada mıydı? Yirmi
dakikadan önce olmaz mı? Ne yazık! Yine de!.. Geldiğinde ona
Madam Dugrival’in aradığını iletiniz... Evet, Madam Nicolas
Dugrival... Evime gelmesini söyleyiniz. Camlı dolabımı açtığı-
nda dolabın odam ve iki odalı bir daire arasında geçişi sağladığını
görecek. Bu odalardan birinde sıkıca bağlanmış bir adam var.
Bir hırsız, Dugrival’in katili. Bana inanmıyor musunuz? Mösyö
Ganimard’a haber veriniz. O bana inanacaktır. Ah! Adamın adı-
nı vermeyi unuttum... Arsen Lüpen!”

Ardından tek bir söz etmeksizin telefonu kapattı.

“İşte Lüpen, halloldu. Bu intikam yöntemini de sevdim. Lü-
pen davası hakkındaki tartışmaları takip ederken yerimde dura-
mayacağım! Geliyor musun, Gabriel?”

“Evet, yenge.”

“Elveda Lüpen, biz artık yurtdışında yaşayacağımız için hiç
şüphesiz karşılaşamayız bir daha; ancak sana söz veriyorum ce-
zaevine şeker yollayacağım.”

“Çikolata olsun, anne! Birlikte yeriz.”

“Elveda!”

“Görüşürüz!”

Dul kadın ve yeğeni, Lüpen’i yatağa bağlı halde bırakıp gittiler.

Hemen serbest olan kolunu hareket ettirip kurtulmaya çalıştı; ama ilk denemesinde kendisini bağlayan çelik telleri kopartacak gücü olmadığını anladı. Ateş ve kaygıyla bitkin düşmüşken Ganimard gelmeden önce kendisine kalan belki yirmi, belki otuz dakika içerisinde ne yapabilirdi?

Arkadaşlarına bel bağlamıyordu. Üç kez ölümden döndüyse bu, arkadaşlarının icadı değil, tamamıyla şans eseriydi. Aksi bir durum olsaydı bu uydurma tiyatro oyunuyla yetinmezler, onu sağ salım teslim alırlardı.

Hayır, tüm umutları silmek gerekiyordu. Ganimard gelecek, onu bulacaktı. Bu kaçınılmazdı. Olacaktı.

Bu beklenen olay, kendisini tuhaf bir şekilde öfkeliendiriyordu. Şimdiden yaşlı düşmanın alaylı konuşmalarını işitebiliyordu. Ertesi gün bu inanılmaz haber memnuniyetle karşılandığında atacağı kahkahaları tahmin edebiliyordu. İş üstünde, tabiri caizse savaş alanında ve düşman kuvvetleri tarafından yakalanacaktı! Ancak yakalanmak, böylesi bir durumda daha ziyade armut gibi toplanmak, oldukça aptalcaydı. Pek çok kez diğerleriyle alay eden Lüpen, Dugrival olayının çözümünde kendisi için gülünç olan her şeyi, dul kadının kendisini çıkmaz bir tuzağa sokuşundaki ve en sonunda da polise, içi pembe kalacak kadar pişirilip, ustaca çeşnilendirilmiş, tepside bir av hayvanı gibi “sunulmasındaki” tüm saçmalığı hissediyordu.

“Kahrolası dul kadın!” diye homurdandı. “Beni boğup gitse daha iyiydi.”

Kulak kesildi. Biri yan odada yürüyordu. Ganimard mıydı? Hayır. Ne kadar acele ederse etsin müfettiş bu kadar hızlı gelemezdi. Hem Ganimard bu şekilde hareket etmezdi, bitişikteki

kişinin yaptığı gibi kapıyı yavaşça açmazdı. Lüpen, hayatının kurtulmasını sağlayan üç mucizevi müdahaleyi düşündü. Gerçekten de birinin onu dul kadına karşı koruması ve şimdi de bu kişinin yardımına gelmesi mümkün müydü? Bu durumda, kimdi bu kişi?

Yabancı, Lüpen'in göremeyeceği şekilde yatağın arkasına çömeldi. Lüpen, çelik tellere saldıran kerpetenin sesini işitti; yavaş yavaş serbest kalmaya başladı. Önce gövdesi serbest kaldı, sonra elleri, sonra bacakları.

Bir ses konuştu:

“Giyinmeniz gerekiyor.”

Yabancı yerinden kalkarken, o da zayıfça yataktan yarı doğruldu.

“Kimsiniz?” diye mırıldandı. “Kimsiniz?”

Büyük bir şaşkınlık içini kapladı.

Siyah bir elbise giyinmiş, yüzünün bir kısmını da kapatan dantel bir örtü ile başını örtmüş bir kadın duruyordu yanında. Bu kadın, fark edebildiği kadarıyla genç, zarif ve ince hatlıydı.

“Kimsiniz?” diye tekrarladı.

“Benimle gelmelisiniz,” dedi kadın. “Zaman kısıtlı.”

“Kalkabiliyor muyum ki?” dedi Lüpen ümitsiz bir girişimde bulunarak... “Gücüm yok.”

“Şunu için.”

Kadın, sütü bir bardağa döküp Lüpen'e uzatırken danteli aralanıp yüzünü ortaya çıkardı.

“Sen! Sensin!” diye kekeleydi Lüpen. “Burada mısınız? Burada olan siz miydiniz?”

Hassas ve kararlı yüz hatları, teninin beyazlığı ve dudaklarındaki aynı sert ve sevimsiz ifadeyle çarpıcı bir şekilde Gabrieli çağrıştıran bu kadına şaşkınlıkla baktı. Bir kız kardeş, bir erkek kardeşe böylesine benzeyemezdi. Aynı kişi olduğuna şüphe etmemek gerekti. Lüpen, bir an bile yanında duranın, kadın kıyafetlerine bürünmüş Gabriel olduğunu düşünmemişti. Bu kişinin

bir kadın olduğuna ve nefretle hareket edip kendisini bıçakla yaralayanın da aynı kadın olduğuna dair derin bir şüphesi vardı. Dugrival çifti, işlerini daha rahat görmesi açısından bu genç kıızı bir oğlan kılığında eğitmişlerdi.

“Siz... Siz...” diye tekrar etti Lüpen. “Başka kim olabilirdi ki?”

Kadın, küçük bir şişedeki sıvıyı bardağa döktü.

“Bu likörden için,” dedi.

Lüpen, zehir olduğunu düşünerek tereddüt etti.

“Sizi kurtaran benim.”

“Öyle... Öyle...” dedi Lüpen. “Revolveri boşaltandan da siz miydiniz?”

“Evet.”

“Bıçağı ortadan kaldıran da sizdiniz, değil mi?”

“İşte, burada, cebimde.”

“Yengeniz beni boğmaya çalışırken camı kıran da mı sizdiniz?”

“Bendim; masanın üzerinde duran kâğıt ağırlığını sokağa fırlattım.”

“Ama neden? Neden?” diye sordu dili tutularak.

“İçin.”

“O halde ölmemi istemediniz mi? O zaman neden en başında bana vurdunuz?”

“İçin.”

Ani güveninin neye dayandığını çok da bilemeden tek seferde bardağı kafasına dikti.

“Giyinin... Hemen,” diye buyurdu kadın pencerenin kenarından ayrılarak.

Lüpen söylenene uydu ancak bitkinlikle tekrar bir sandalyeye çökünce kadın yanına geldi.

“Gitmeli, gitmeliyiz, vaktimiz yok... Tüm gücünüzü toplayınız.”

Lüpen’in omuzuna yaslanması için biraz eğildi ve onu kapıya, merdivenlere doğru götürdü.

Lüpen yürüyor, yürüyordu; tutarsız şeylerin gerçekleştiği ve iki hafta korkunç bir kâbusta yaşadıktan sonra mutlulukla devam eden garip bir rüyada yürür gibiydi.

Aklına gelen bir fikirle gülmeye başladı.

“Zavallı Ganimard... Gerçekten de şansı yok. Tutuklanışımı görmek için para verirdim.”

İnanılmaz bir enerjiyle kendisine destek olan yardımcısı sayesinde merdivenleri indikten sonra sokakta, kadının binmesine yardım ettiği bir otomobil buldu.

“Haydi,” dedi şoföre kadın.

Açık hava ve arabanın hareketleri yüzünden afallamış olan Lüpen, güzergâhı ve olayları zar zor idrak edebiliyordu. Kaldığı evlerden birine varıp da, genç kadın eve göz kulak olan hizmetçilerinden birine talimatlar verdiği sırada kendine gelmişti.

“Gidebilirsin,” dedi hizmetçiye.

Tam genç kadın da gitmek üzere arkasını döndüğünde Lüpen eteğinin ucundan tuttu.

“Hayır... Hayır... Öncelikle bana açıklamanız gerek... Neden hayatımı kurtardınız? Yengeniz geri döndüğünüzü bilmiyor, değil mi? Peki neden kurtardınız, neden? Acıdığınızı için mi?”

Sırtı dik, başını biraz yatırmış o gizemli ve sert havasını koruyarak susuyordu kadın. Bu sırada dudaklarında zalimlikten çok burukluk geçtiğini sandı Lüpen. Gözleri, o güzel siyah gözleri hüznü ortaya çıkarıyordu. Lüpen, hâlâ tam olarak anlayamasa da kadının içinden geçenler üzerine karışık önsezileri vardı. Elini tuttu. Kin duyan bir karşı koyuşla, neredeyse nefretle silkerek elini ittirdi.

“Bırakın beni!.. Bırakın!.. Sizden nefret ettiğimi görmüyor musunuz?” diye bağırды Lüpen üsteleyince.

Bir an için Lüpen şaşkınlık, genç kadın da, o solgun suratı olağandışı bir şekilde kızarır, titreyip rahatsızlık duyarken birbirlerine baktılar.

“Benden nefret ediyor idiyse ben ölümüne terk etmeliydi-

niz,” dedi Lüpen yavaşça. “Oldukça kolaydı. Neden bırakıp gitmediniz?”

“Neden? Neden? Ben de biliyor muyum sanki?”

Yüz hatları gerildi. Hemen suratını iki eliyle kapattı. Lüpen, kadının parmakları arasından akan iki damla gözyaşı gördü.

Çok duygulanmıştı, sanki karşısındaki yatıştırılması, kendisine iyi öğütler verilmesi gereken küçük bir kızmış ve bu kez bu genç kızı yaşadığı hayattan kendisi çekip kurtarmalıymış gibi sevgi dolu sözler söylemek üzereydi.

Ancak böyle sözcükleri kendisi söyleyince saçma oluyordu ve ne söyleyeceğini bilemezken artık tüm olayı kavramıştı. Genç kadını hasta yatağının başında otururken, yaraladığı adama göz kulak olurken onun cesaretine ve neşesine hayran olmasını, ona bağlandığını, aşkla vurulduğunu ve hiç şüphesiz kendine hâkim olamayarak üç kez kin ve öfkenin ele geçirdiği içgüdüsel bir patlamayla onu ölümden kurtarmasını gözünde canlandırabiliyordu.

Bütün bunlar ne kadar garip, ne kadar beklenmedik olursa olsun, Lüpen’i öylesi bir şaşkınlıkla altüst etmişti ki bu kez genç kadın geri geri, gözlerini kendisinden alamadan kapıya yöneldiğinde onu tutmaya çalışmadı.

Genç kadın başını eğdi, hafifçe gülümsedi ve çıkıp gitti.

Lüpen zili çaldı.

“Kadını takip et,” dedi hizmetçilerinden birine. “Ya da boş ver, dur... Bütün olanlardan sonra böylesi daha iyi...”

Uzunca bir süre düşüncelere daldı. Genç kadının hayali gözünün önünden gitmedi. Sonra, neredeyse yenildiği bu tuhaf, hareketli ve acıklı hikâyeyi aklından geçirdi ve masanın üzerindeki aynayı eline alarak kendisine memnuniyetle uzun uzadıya baktı, hastalık ve kaygı yüzünü pek yıpratmamıştı.

“Yakışıklı olmanın yararları varmış gerçekten de,” diye mırıldandı.

KIRMIZI İPEK FULAR

O sabah Müfettiş Ganimard her zamanki saatte evinden çıkıp Adalet Sarayı'na yöneldiğinde, önünde yürüyen kişinin Pelgolèse So-kağı boyunca oldukça garip davranışlarda bulunduğunu fark etti.

Kasım ayı için epey kötü giyinmiş, hasır şapkalı bu adam, her elli altmış adımda bir ya ayakkabılarını yeniden bağlamak ya bastonunu almak ya da başka bir bahaneyle eğiliyordu. Her defasında cebinden küçük bir portakal kabuğu parçası çıkarıp kaldırımın aynı tarafına sinsice bırakıyordu.

Hiç şüphesiz bu, normalde kimsenin ilgi göstermediği çocukça bir hareket, basit bir takıntıydı ancak Ganimard hiçbir şeye ilgisiz kalamayan ve olayların arkasındaki gizli sebepleri öğrenmeden rahatlayamayan keskin gözlemcilerden biriydi.

Böylece adamı takip etmeye başladı.

Grande-Armée Caddesi'nden sağa döndüğünde müfettiş, adamın soldaki evlerin önünde yürüyen on iki yaşlarında bir çocukla işaretlediğini şaşkınlıkla fark etti.

Yirmi metre sonra adam eğildi ve pantolonun paçalarını sıvadı. Portakal kabukları döküldü. Aynı anda çocuk da durdu ve bir tebeşirle, yakındaki evin üzerine beyaz bir çarpı işareti çizip çember içine aldı.

İkisi de yürümeye devam etti. Bir dakika sonra yeniden durdular. Adam yerden bulduğu bir iğneyi alıp bir parça portakal kabuğu bıraktı, oğlan da duvara ikinci bir çarpı işareti çizip aynı şekilde çember içine aldı.

“Vay canına,” diye düşündü müfettiş homurdanarak. “Bu işte bir iş var... Bu iki tip ne dolaplar çeviriyor acaba?”

İki “tip” Friediand Caddesi’nden ve Saint-Honoré Mahallesi’nden aşağı indiler ancak dikkat çeken bir şey olmadı.

Bu ikili iş neredeyse düzenli aralıklarla, mekanik denebilecek bir şekilde yeniden başladı. Öte yandan portakal kabuğu bırakan adamın bir bakışla işaretlenecek evi seçene kadar herhangi bir hareket yapmadığı, çocuğun da adam gösterene kadar evi işaretlemediği belliydi.

Anlaşma belliydi; sürpriz bir hareket müfettiş için gayet kıymetliydi.

Beauvau Meydanı’na gelince adam tereddüt etti. Sonra karar vermişçesine pantolonun paçalarını ikişer kez katlayıp indirdi. Böylece çocuk, İçişleri Bakanlığı’nın önünde nöbet tutan askerin önündeki kaldırımın kenarına oturdu ve kaldırım taşına iki küçük çarpı işareti ve çember çizdi.

Elize’ye gelince aynı seremoni tekrarlandı. Sadece Cumhurbaşkanlığı nöbetçisinin yürüdüğü kaldırım üzerine iki yerine üç işaret çizmişti.

“Bu da ne demek oluyor?” diye mırıldandı Ganimard heyecandan solarak ve karşısına çıkan her gizemli olayda olduğu gibi kendine hâkim olamadan ezeli düşmanı Lüpen’i düşünerek.

“Bu da ne demek oluyor?”

Birazdan bu iki “tipi” yakalayıp sorgulayabilirdi. Ancak benzer bir aptallık yapmamak için fazla kurnazdı. Dahası portakal kabuklu adam bir sigara yakmıştı; çocuk da bir sigarayı ucundan tutmuş açıkça yakmak üzere adama yaklaşmıştı.

Bir iki kelime ettiler. Çocuk, en azından müfettişin gördüğünü sandığı şekilde, kılıfında duran revolve benzeyen bir nesneyi ortağına hızlıca uzattı. Birlikte bu nesnenin üzerine eğildiler ve adam bir eli cebinde, sanki bir silahı dolduruyormuşçasına hareket ederek tam altı kez duvara döndü.

Bu iş biter bitmez tekrar adımlarına geri döndüler, Surène

Sokağı'na girdiler. Müfettiş, olabildiğince yakından, dikkatlerini çekme pahasına onları izliyordu; ikisinin, üçüncü ve son kat hariç tüm güneşlikleri kapalı, eski bir evin sundurmasından içeri girdiğini gördü.

Arkalarından atıldı. Binanın büyük giriş kapısının sonundaki geniş bir avlunun ucunda bir boyacının tabelasını ve solda da merdivenleri gördü.

Merdivenleri çıkmaya başladı ve birinci kattan itibaren, yukarıdan, sanki biri dövülüyormuş gibi gelen gürültü patırtı üzerine hızlanarak yukarı çıktı.

Son kata geldiğinde kapı açıktı. İçeri girip bir an için kulak kesildi. Bir mücadele sesi işitti ve sesin geldiğini düşündüğü odaya doğru koştu. Eşiğe geldiğinde nefes nefese ve büyük bir şaşkınlıkla portakal kabuklu adamın ve çocuğun parkelere sandalyeleri vurduğunu gördü.

Bu sırada yan odadan bir üçüncü adam çıkıverdi. Yirmi sekiz otuzlarında, kısa favorili, gözlüklü, astragan dolgulu bir ceket giymiş ve bir yabancıya, Rusa benzeyen genç bir adamdı bu.

“Merhaba Ganimard,” dedi.

Sonra diğer ikisine dönerek konuştu:

“Teşekkür ederim dostlarım ve elde ettiğiniz başarı için tebrikler. İşte söz verilen ödül.”

Onlara yüzlük bir banknot verip dışarı yolladı ve arkalarından iki kapıyı kapattı.

“Özür dilerim, ihtiyar,” dedi Ganimard’a. “Seninle konuşmam gerekiyordu... Acil olarak.”

Elini uzattı. Müfettişin hayretle yerinde kalıverdiğini ve suratının öfkeyle çatıldığını gördüğünde; sesini yükseltti:

“Anlamışa benzemiyorsun... Oysa çok açık. Seni acilen görmem gerekiyordu. O zaman, ne yapabilirdim?”

“Ah hayır ihtiyar, yanılıyorsun,” diye atıldı ardından bir itiraz karşılık veriyormuşçasına. “Sana yazsaydım veya telefon

etseydim gelmezdin... ya da peşinde bir alay adamla gelirdin. Oysa ben seni tek görmek istiyordum. Şu iki cesur tipi sana yol-lamanın, onlara biraz portakal kabuğunu yere serpip çarpılar ve çemberler çizmelerini söylemenin seni buraya getirmek için ye-terli olacağını düşündüm. Eh, ne oldu? Şaşkın bir halin var. Ne var? Beni tanımadın mı yoksa? Lüpen... Arsen Lüpen... Hafıza-nı yokla... Bu ad sana bir şeyler hatırlatmıyor mu?”

“Hayvan,” dedi Ganimard dişlerini gıcırdatarak.

Lüpen üzölmüş gibiydi

“Kızdın mı?” diye sordu sevecen bir ses tonuyla. “Evet, göz-lerinden okunuyor... Dugrival olayı, değil mi? Beni tutuklamaya gelmeni beklemeliydim, değil mi? Tanrı aşkına, fikir benden çık-madı! Seni temin ederim bir dahaki sefere...”

“Rezil herif,” diye homurdandı Ganimard.

“Ben de seni memnun ettiğimi düşünüyordum! ‘Sevgili koca Ganimard’la uzun zamandır görüşmedik. Beni görünce boynu-ma sarılacak,’ diyordum gerçekten de kendi kendime.”

Henüz hareket etmemiş olan Ganimard sersemliğini üzerin-den atmışa benziyordu. Çevresine göz gezdirdi, Lüpen’e baktı, gözle görünür bir biçimde boynuna sarılıp sarılmamayı düşündü ve sonra kendine hâkim olarak, sanki aniden rakibini dinlemeye karar vermiş gibi bir sandalye çekip oturdu.

“Konuş,” dedi. “Zırvalamak yok. Acelem var.”

“Tabii ki,” dedi Lüpen. “Konuşalım. Konuşmak için bun-dan daha sakın bir yer düşünmek mümkün değil. Dük de Rochelaure’e ait eski bir malikâne. Kendisi hiç oturmamış, bu konağı bana kiraladı ve dış alanları da bir boyacıya vermeye razı oldu. Buna benzer kalacak birkaç başka yerim daha var, gayet kullanışlı. Burada, bir Rus beyefendisine benzememe rağmen eski bakan Mösyö Jean Dubreuil’im... Fazla dikkat çekmemek için biraz düzensiz bir iş seçtim, anlıyorsun ya...”

“Bütün bunlardan bana ne?” diyerek araya girdi Ganimard.

“Sonunda yine gevezelik ettim ve senin acelen var. Affeder-sin, uzun sürmeyecek. Beş dakikacık... Başlıyorum... Sigara is-ter misin? Hayır. Harika, ben de istemiyorum.”

Lüpen de oturdu; parmaklarıyla masada ritim tutup düşün-dü, sonunda başladı:

“17 Ekim 1599, sıcak ve keyifli bir günde... Beni dinliyor musun?.. Tamam, 17 Ekim 1599... Sahiden de IV. Henri’nin hü-kümdarlığına kadar gidip sana Pont-Neuf Köprüsü’nün nasıl inşa edildiğinden bahsetmem gerekmiyor, değil mi? Hayır, Fransa ta-rihini ezbere bilmene gerek yok; fikirleri bulanıklaştırmayı göze alıyorum. Senin bilmen gereken sadece bu gece saat bire doğru, Pont-Neuf’ün, nehrin sol yakasında kalan son kemerinden geçen bir gemicinin, köprü’nün üzerinden mavnasının önüne doğru atı-lan ve kesinlikle Seine Nehri’nin derinliklerine gönderilmek için düşen bir şeyin çıkardığı sesi işittiği. Köpeği havlayarak koşturu-yor ve gemici, mavnanın ucuna gidince hayvanın ağzında, içine çeşitli nesneler sarılı bir gazete parçası tuttuğunu görüyor. Suya düşmeyen nesneleri toplayıp kamarasına dönüyor ve onları ince-liyor. Buldukları ilgisini çekiyor ve kendisi bir dostumun dostu ol-duğundan, bana haber veriliyor. Bu sabah olaydan haber edilerek uyandırıldım ve bulunan nesneler bana verildi. İşte buradalar.”

Bir masanın üzerine dizili nesneleri gösterdi. Öncelikle bir gazeteden kırpılmış kâğıtlar vardı. Sonra kapağına uzun bir ip parçası bağlanmış büyük kristal bir hokka geliyordu. Küçük bir cam parçası, lime lime olmuş bir çeşit esnek mukavva... Son ola-rak da, ucunda aynı renk kumaşla püskülü bulunan parlak kı-rımızı bir ipek parçası vardı.

“Sergilenen parçalarımızı görüyorsunuz, sevgili dostum,” diye devam etti Lüpen. “Köpek aptallık etmeseydi hiç şüphesiz elimize geçecek başka nesnelerle sorunu daha kolay çözebilirdik. Yine de bu aşamada, düşünüp zekâmızı kullanarak halledebiliriz gibi geliyor bana. Tam da senin sahip olduğun yetenekler. Ne di-yorsun?”

Ganimard kılını kıpırdatmadı. Lüpen'in gevezeliklerine katlanmaya razı olmuştu ancak onuru, bir onaylama veya eleştiri yerine geçebileceğinden tek kelime etmemesi, hatta kafa bile sallamaması gerektiğini söylüyordu.

“Görüyorum ki tamamıyla aynı fikirdeyiz,” diye devam etti Lüpen, müfettişin sessizliğini fark etmemiş görünerek. “Son bir cümle ile gördüğünüz bu parçaların ilgili olduğu bir olayı da özet geçeceğim. Dün akşam saat dokuz ila gece yarısı arasında sıradışı görünen genç bir hanımefendi, iyi giyimli, monokl gözlüklü, yarış dünyasına ilgili görünen ve kendisi ile bir kahvede oturup üç beze ve bir ekler yiyen bir beyefendinin bıçağıyla önce yaralandı, ardından ölünceye kadar boğazı sıkıldı.”

Lüpen bir sigara yaktı ve Ganimard'ın kolundan tuttu:

“Eh, bu seni epey şaşırttı, müfettiş, değil mi! Polisiye çıkarımlarda benzer kahramanlıkların meslekten olmayanlara yasak olacağını düşünüyordun. Yanıldın, mösyö. Lüpen, tıpkı bir roman detektifi gibi çıkarımlarla parmağında oynar. Kanıtlarım mı? Her biri göz kamaştırıcı ve çocuk oyuncuğu.”

Sergilediği nesneleri tek tek seçerek devam etti:

“Dün gece saat dokuzdan sonra diyordum (gördüğün şu gazete parçası dün tarihli ve üzerinde ‘akşam baskısı’ yazıyor; ayrıca şuraya bakarsan kâğıda yapıştırılmış, üzerine abone sayısı yazılan sarı şeritleri görebilirsin; bu sayılar eve saat dokuz postasıyla gelir), dokuzdan sonra iyi giyimli bir beyefendi (lütfen bir monoklden düşmüş görünen küçük cam parçasına dikkat et; monokl aristokrasinin önemli bir parçasıdır) bir pastaneye girer (işte bir kutu şeklindeki ince mukavva, beze ve eklerin her zaman üzerine konan kremasının kalıntılarını hâlâ görmek mümkün). Paketini alan monokl takmış beyefendi, fazlasıyla sıradışı görünen bu parlak kırmızı ipek fuları takan genç kadınla buluşur. Henüz bilinmeyen bir sebeple, buluştuktan sonra önce kadını bıçaklar ardından da bu ipek fuları kullanarak onu boğar. (Büyütecini al, müfettiş. İpeğin üzerinde kendi renginden daha koyu

kırmızı lekeler göreceksin, şurada bıçağın açtığı izler ve şurada da kumaşı tutan kanlı parmakların izi var.) Cinayeti işledikten sonra arkasında hiçbir iz bırakmamak için cebinden ilk olarak, abone olduğu ve başlığından da kolayca anlaşılabileceği üzere yarış gazetesini, sonra da kırbaç ipini çıkarır (bu iki ayrıntının da sana gösterdiği üzere adamımız at yarışlarıyla ilgileniyor ve kendisinin de bir atı var). Ardından boğuşma sırasında ipi kop-tuğu için yere düşen monoklünün kalıntılarını toplar. Bir makas ile (makas izlerine bak), şüphesiz diğer kısmını kurbanın sıkıca kapanmış elleri arasında bırakarak fuların lekeli kısmını keser. Pastane kartonunu top yapar. Bıçak gibi Seine Nehri'ne kayıp gitmiş olan, kendini ele verebilecek başka birkaç nesneyi daha bunun içine koyar. Hepsini bir gazeteye sarar, bağlar ve ağırlık yapması için bu kristal hokkayı da ucuna iliştirir. Sonra kaçıp gider. Bir an sonra paket gemicinin mavnasına düşer. İşte böyle. Of! Sıcak bastı. Hikâye hakkında ne düşünüyorsun?”

Konuşmasının müfettiş üzerinde yaptığı etkiyi görmek için Ganimard'ı inceledi. Ganimard sessizliğini bozmadı.

Lüpen gülmeye başladı.

“Aslında şaşırdın ama meydan okuyorsun. ‘Bu şeytani Lüpen, kendine saklamak, katilin peşinden koşup ortada bir hırsızlık varsa adamı soymak dururken ne diye bana bu olayı anlattı?’ diye düşünüyorsun. Açıkçası oldukça mantıklı bir soru. Ancak bir so-run var; vaktim yok. Şu anda işim başımdan aşkın. Londra’da bir hırsızlık, Lozan’da bir başkası, Marsilya’da bir çocuğun değışti-rilmesi, ölümün etrafında cirit attığı genç bir kızın kurtarılma-sı, hepsi de beni buldu. O zaman, ‘Peki ya bu olayı Ganimard’a versem?’ diye düşündüm. ‘Olay yarı yarıya çözüldüğüne göre, gerisini halledebilir. Kendisine nasıl da hizmet etmiş olacağım! Nasıl da sivrilecek!’ Erken kalkan yol alır. Sabahın sekizinde seni bulması için şu portakal kabuklu tipi yolladım. Oltaya geldin ve saat dokuzda, yerinde duramayarak buraya geldin.”

Lüpen ayağa kalkmıştı.

“Hepsi bu,” dedi müfettişe doğru biraz eğilerek, gözleri gözle-
rinde. “Hikâye bitti. Muhtemelen kurbanı da çok geçmeden öğ-
reneceksin... Bir balerin ya da müzikhol şarkıcısı... Öte yandan
suçlunun da Pont-Neuf civarında oturuyor olma ihtimali var,
özellikle de nehrin sol yakasında. Son olarak, işte tüm deliller.
Sana hediye ediyorum. Çalış. Sadece şu fular parçasını saklayaca-
ğım. Fuları birleştirmen gerekirse diğer parçasını da bana getir;
polis diğer ucunu kurbanın boynunda bulacaktır. Bugünden tam
bir ay sonra, önümüzdeki 28 Aralık’ta, saat onda bana bu parçayı
getir. Beni burada bulabileceğine emin olabilirsin ve korkmana
gerek yok, seni bu işin ciddi olduğuna temin ederim, sevgili dos-
tum. Bir üçkâğıt söz konusu değil. Dosdoğru gidebilirsin. Ah!
Bu arada, önemli olabilecek bir ayrıntı; monokl gözlüklü adamı
yakaladığın zaman dikkat et, adam solak. Elveda ihtiyar ve iyi
şanslar!”

Daha Ganimard bir karar verip vermemeyi düşünürken Lü-
pen topukları üzerinde geriye döndü, kapıya vardı, açtı ve kay-
dolup gitti. Müfettiş arkasından koştu ancak bilmediği bir meka-
nizma yüzünden kilitli kapı tokmağının dönmediğini fark etti.
Kilidin vidalarını sökerken on dakika kaybetti, girişteki kilit için
de yine on dakika harcadı. Ganimard, üç katı paldır küldür inse
de artık Arsen Lüpen’i yakalama umudunu kaybetmişti.

Dahası, bunu düşünmüyordu. Lüpen kendisini içinde korku,
acı, istemsiz hayranlık ve şaşkın bir kuşku olan garip ve karmaşık
duygulara sürüklemişti; tüm çabalarına, tüm azimle aramaları-
na rağmen asla böylesi bir rakibi sonuna kadar izleyemeyecekti.
Onu görev bilinciyle ve gurur yüzünden takip ediyordu ancak
bu müthiş oyuncu yüzünden sürekli olarak kandırılma ve talihsizliklerine her an gülmeye hazır toplum önünde alaya alınma
korkusu ile de takip ediyordu.

Özellikle bu kırmızı fular hikâyesi gözüne oldukça müphem
görünmüştü. Pek çok yönden gayet ilgi çekici olduğu kesindi
ancak ne kadar da uydurmaydı! Lüpen’in açıklamaları ne kadar

mantıklı görünürse görünsün ciddi bir soruşturmaya direne-
mezdi.

“Hayır,” dedi Ganimard kendi kendine. “Hepsi bir şaka...
Hiçbir şeyi temel almayan bir tahmin ve varsayım demeti. Üze-
rine gitmeyeceğim.”

Quai des Orfèvres 36 numaraya vardığında bu olay hiç gerçekleş-
memiş gibi davranmaya karar vermişti.

Emniyet birimine çıktı.

“Şefi gördün mü?” diye sordu çalışma arkadaşlarından biri.

“Hayır.”

“Az önce seni soruyordu.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet, kendisini bulman gerek.”

“Nerede?”

“Berne Sokağı’nda... Bu gece bir cinayet işlenmiş...”

“Ah! Kurban kimmiş?”

“Bir müzikhol şarkıcısı sanırım, pek bir şey bilmiyorum.”

“Vay canına!” diye mırıldandı Ganimard sessizce.

Yirmi dakika sonra metrodan çıkmış Berne Sokağı’na doğru
yürüyordu.

Tiyatro dünyasında Jenny Saphir adıyla bilinen kurban ikinci
katta, mütevazı bir dairede yaşıyordu. Müfettiş, bir polis memu-
runun yönlendirmesiyle iki oda geçip soruşturmada sorumlu
savcılar, Emniyet şefi Mösyö Dudouis ve bir adli tıp doktorunun
bulunduğu üçüncü bir odaya girdi.

Ganimard ilk bakışta irkildi. Bir koltuğun üzerine uzanmış,
elleri kırmızı ipek bir kumaş parçasına sıkı sıkıya yapışmış genç
bir kadın cesedi vardı karşısında! Kısa kesim korsenin dışında
görünen omuzunda, kanın kuruduğu iki yara izi vardı. Nere-
deyse siyaha çalan, şiddetle sarsılmış suratından delice bir korku
okunuyordu.

Doktor cesedi incelemeyi bitirmişti:

“İlk bulgular fazlasıyla açık. Kurban önce iki kez bıçaklanmış, sonra da boğulmuş. Nefessiz kaldığı için öldüğü görülüyor.”

“Vay canına,” diye düşündü Ganimard tekrar Lüpen’in sözlerini, cinayeti nasıl canlandırdığını hatırlayarak...

“Ancak boyunda herhangi bir morarma yok,” diye itiraz etti savcı.

“Boğma, kurbanın taktığı ve kendini korumak için iki eli arasında kavradığı şu küçük parçanın, bir ipek fuların yardımıyla gerçekleştirilmiş olabilir,” dedi doktor.

“Ama neden?” dedi savcı. “Neden bu parça kalmış? Kalanına ne olmuş?”

“Diğer kısmı belki de kanlandığı için katil alıp götürmüş olabilir. Bir makas yardımıyla aceleyle kesildiği belli oluyor.”

“Vay canına,” diye tekrarladı üçüncü bir kez dişlerini sıkarak Ganimard. “Şu vahşi Lüpen, buraya gelmeden her şeyi bildi!”

“Peki ya cinayet sebebi?” diye sordu savcı. “Kilitler kırılmış, dolaplar darmadağın edilmiş. Sizin bir bilginiz var mı, Mösyö Dudouis?”

Emniyet şefi konuşmaya başladı:

“En azından hizmetçinin söylediklerine bakarak bir varsayım da bulunabilirim. Kurbanın şarkıcılık yeteneği vasatmış ama güzelliğiyle tanınıyormuş; nitekim iki yıl önce Rusya’ya yaptığı bir geziden, saraylı birinin verdiği belli olan harika bir safirle çıkagelmış. O günden itibaren Jenny Saphir olarak anılan genç kadın bu hediyeden oldukça gurur duyuyormuş ancak ihtiyatlı olmak için takmıyormuş. Bu safir meselesi cinayet sebebi olmasın?”

“Hizmetçi kadın taşın nerede olduğunu biliyor muymuş?”

“Hayır, kimse bilmiyormuş. Bu odadaki karışıklık katilin de bilmediğini gösteriyor.”

“Hizmetçi kadını sorgulayalım,” dedi savcı.

“Tuhaf bir haliniz var, Ganimard. Ne oldu? Şüphelendiğiniz bir şeyler mi var?” diye sordu Mösyö Dudouis, müfettişi bir kenara çekerek.

“Hiçbir şey yok, şefim.”

“Yazık. Emniyette gösterişli bir şeylere ihtiyacımız var. İşte, faili meçhul, aynı tür cinayetlerden biri daha. Bu sefer suçluyu bulmalıyız. Hemen.”

“Biraz zor, şefim.”

“Ama zorundayız. Dinleyin beni, Ganimard. Hizmetçi kadına göre Jenny Saphir’in oldukça düzenli bir hayatı varmış; bir aydır tiyatrodan her dönüşünde, gece saat on buçuğa doğru, sık sık bir adamı konuk ediyormuş, adam gece yarısına kadar kalıyormuş. ‘Sosyeteden biri,’ diyormuş Jenny Saphir, ‘benimle evlenmek istiyor.’ Bu sosyetik adam, kapıcı dairesinin önünden geçerken görülmemek için tüm önemleri alıyormuş; ceketinin yakasını kaldırıyor, şapkasının kenarlarını indiriyormuş. Jenny Saphir de daha adam gelmeden oda hizmetçisi kadını uzaklaştırıyormuş. Bulmamız gereken kişi bu.”

“Ardında hiçbir iz bırakmamış mı?”

“Bırakmamış. Öyle görünüyor ki işleyeceği cinayeti tasarlamış ve her türlü kaçabileceği şekilde bunu hayata geçirmiş güçlü bir adamla karşı karşıyayız. Yakalanması bizi gururlandıracak. Size güveniyorum, Ganimard.”

“Ah! Demek bana güveniyorsunuz, şefim,” dedi Ganimard.

“Eh, göreceğiz... Göreceğiz... Hayır demiyorum... Sadece...”

Epey sinirli görünüyordu ve Mösyö Dudouis huzursuzluğunu fark etmişti.

“Sadece,” diye tekrar etti Ganimard. “Sadece sizi temin ederim duyacaksınız, sizi temin ederim, şefim...”

“Neyi temin ediyorsunuz?”

“Hiçbir şeyi... Göreceğiz, şefim, göreceğiz...”

Ganimard, dışarı çıkıp da tek başına kalana kadar cümlesini tamamlayamadı. Ayağını yere vurup sinirli bir ses tonuyla cümlesini bitirdi:

“Sadece, Tanrı’ya yemin ederim ki tutuklamayı şu zavallının

bana verdiği tek bir bilgiyi kullanmadan, kendi imkânlarımla gerçekleştireceğim. Ah! Hayır!”

Bu olaya karıştığı ve neredeyse çözdüğü için öfkeyle Lüpen'e sövüp sayarken sokakları gelişi güzel arşınıyordu. Allak bullak zihninde, fikirlerine biraz çekidüzen vermeye ve dağınık olgular arasında kimsenin fark etmediği, Lüpen'in bile sezmediği, kendisini hedefe götürebilecek küçük bir ayrıntı bulmaya çalışıyordu.

Bir şaraphanede hızlıca karnını doyurup dolaşmaya devam etti. Aniden afallamış bir şekilde duruverdi. Daha birkaç saat önce Lüpen'in kendisini yönlendirdiği evin Surène Sokağı'ndaki sundurmasından içeri girdi. Kendi iradesinden daha büyük bir güç onu yeniden buraya yönlendirmişti. Sorunun çözümü buradaydı. Burada gerçeğin tüm elemanları bulunuyordu. Ne olursa olsun Lüpen'in iddiaları öylesine kesin, hesaplamaları öylesine doğrudu ki, en derine kadar böylesi müthiş bir sezgiyle kendisini şaşırttığı için olaya sadece düşmanının bıraktığı yerden devam edebilirdi.

Daha fazla direnmeden üç katı çıktı. Daire kapısı açıldı. Masanın üzerindeki nesnelere kimse dokunmamıştı. Cebine doldurdu.

O andan sonra mekanik bir şekilde, itaatsizlik edemeyeceği bir ustanın dürtüleriyle hareket etti.

Adamın Pont-Neuf yakınlarında oturduğu farz edilirse, bu köprüden gelip Berne Sokağı'na giden yol üzerinde, şu tatlıların alındığı ve geceleri açık olan önemli pastaneyi bulmak gerekiyordu. Fazla aramaya gerek kalmadı. Saint-Lazare Garı yakınlarındaki bir pastane, tam da Ganimard'ın elinekinde uygun şekil ve kâğıttan yapılmış küçük karton kutular gösterdi. Dahası, satıcı kızlardan biri, geçen akşam suratını boynundaki kürke gömmüş olsa da gözündeki monoklü hatırladığı bir adama satış yapmıştı.

“İşte, ilk ipucu onaylandı,” diye düşündü müfettiş. “Adamımız monokl takıyor.”

Ardından yarış gazetesinin parçalarını birleştirdi ve bir gazete satıcısına gösterdi; adam, fotoğraftaki hipodromu kolayca tanıdı. Ganimard hemen hipodromun ofisine gidip abonelerin bir listesini istedi. Bu listede Pont-Neuf civarında, özellikle de Lüpen'in belirttiği gibi nehrin sol yakasında oturanların adlarını ve adreslerini çıkardı.

Hemen Emniyet'e geri döndü; yarım düzine adamı işe koşup onlara gerekli bilgileri verdi.

Akşam saat yedide, bu adamların sonuncusu yanına gelip iyi haberi verdi. Hipodromun gazetesine üye olan, Mösyö Prévailles adında biri, *Quai des Augustins*'deki bir asma katta oturuyordu. Geçen akşam kürklü bir manto giyip kapıcı kadından mektuplarını ve belirtilen hipodrom gazetesini alarak dışarı çıkmış ve gece yarısına doğru geri dönmüştü.

Mösyö Prévailles monokl de takıyordu. At yarışı müdavimiydi ve kendisine ait olan pek çok atı da yine ya kendisi koşturuyor ya da koşturtuyordu.

Soruşturma o kadar hızlı ilerlemiş, sonuçlar Lüpen'in öngörülerıyla öylesine uyuşmuştu ki Ganimard, polisin raporunu dinlerken aklının karıştığını hissetti. Bir kez daha Lüpen'in bıraktığı kaynakların şaşılması açıklığını tartıyordu. Bu uzun hayatında asla böylesi ileri görüşlü, keskin ve hızlı bir zekâ ile karşılaşmamıştı.

Mösyö Dudouis'yi bulmaya gitti.

"Her şey hazır, şefim. Arama izniniz var mı?"

"Anlamadım?"

"Tutuklama için her şey hazır, şefim."

"Jenny Saphir'in katilinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

"Ama nasıl olur? Anlatınız."

Ganimard biraz endişelendi, kızardı, ancak yanıtladı:

"Şans eseri, şefim. Katil, kendini ele verebilecek her şeyi Seine Nehri'ne atmış. Paketin bir kısmı bulan biri bana getirdi."

"Kim getirdi?"

“Adamın öç almaya geleceğini düşünerek adını vermek istemeyen bir gemici ancak gerekli tüm ipuçlarına sahibim. İş oldukça kolaydı.”

Ardından da nasıl hareket ettiğini anlattı.

“Tüm bunların şans olduğunu mu düşünüyorsunuz!” diye haykırdı Mösyö Dudouis. “Bir de işin kolay olduğunu söylüyorsunuz! Bu en iyi işlerinizden biri. Sonuna kadar devam edin, sevgili Ganimard ve dikkatli olun.”

Ganimard işi sonuna kadar götürmeye hevesliydi. Adamlarıyla birlikte *Quai des Augustins*’deki eve gidip adamlarını çevreye dağıttı. Sorgulanan kapıcı, kiracısının yemeklerini dışarıda yediğini ama yemekten sonra düzenli bir şekilde eve döndüğünü söyledi.

Gerçekten de saat dokuzdan biraz önce kapıcı kadın pencereye çıkıp hafif bir ısıklıkla Ganimard’ı uyardı. Kürklü mantosuna sarınmış silindirik şapkalı bir adam, Seine Nehri kıyısındaki kaldırımdan geliyordu. Yolu geçip eve yöneldi.

Ganimard adama yaklaştı:

“Mösyö Prévailles?”

“Evet, ya siz?”

“Görevim...”

Cümlesini bitirecek zamanı olmadı. Gölgelemin içinden çıkan adamları gören Prévailles hızlıca duvara kadar geriledi. Sırtını, kepenkleri kapalı, giriş katındaki bir dükkânın kapısına vererek düşmanlarıyla yüz yüze geldi.

“Geri çekilin,” diye bağırdı. “Sizi tanımıyorum.”

Sağ eliyle ağır bir bastonu savururken arkasına sakladığı sol eliyle de kapıyı açmaya çalışıyor gibiydi.

Ganimard, oradan, gizli tüneller vasıtasıyla kaçıp gidebileceğini hissediyordu.

“Haydi, yaramazlığın sırası değil,” diyerek adama yaklaştı. “Yakalandın... Teslim ol.”

Ancak Ganimard, tam da Prévailles’in bastonunu tuttuğu

sırada Lüpen'in uyarısını hatırlayıverdi. Prévailles solaktı ve sol eliyle aslında revolverini arıyordu.

Müfettiş hızlıca eğildi, adamın ani hareketini görmüştü. İki el silah sesi duyuldu. Hiç kimse vurulmamıştı.

Bir an sonra Prévailles çenesine yediği dipçik darbesiyle ânında yere serildi. Saat dokuzda tutuklanmıştı.

Ganimard bu dönemde kazandığı itibardan hoşlanmıştı. Suçlunun böylesine hızlı ve kolayca yakalanması duyulduğunda, ona hızlı bir şöhret getirmişti. Çok geçmeden faili meçhul tüm suçlar Prévaille'ye yüklendi; gazeteler Ganimard'ın olağanüstü başarılarını yüceltti.

Dava en başta hızla ilerliyordu. Öncelikle Prévailles'in gerçek adının Thomas Derocq olduğu ve zaten adaletle başının dertte olduğu ortaya çıktı. Ayrıca evinde yapılan aramada, yeni deliller bulunmasa da, paketin çevresindeki benzer bir ip ve kurbanın yaralarını açana benzer bıçaklar keşfedildi.

Ancak sekizinci gün her şey değişti. O güne kadar sorulara yanıt vermekten kaçınan Prévailles, avukatını istemekte direten Prévailles, suç ânında başka bir yerde olduğunu açıkça gösteren bir önermeyle geldi; suçun işlendiği akşam Folies-Bergère Tiyatrosu'ndaydı.

Nitekim smokininin cebinde, suçun işlendiği gecenin tarihi yazılı numaralı bir bilet ve oyun programı bulundu.

"Bu önceden hazırlanmış," diyerek karşı çıktı savcı.

"Kanıtlayın," dedi Prévailles.

Mahkûmun tanıklarla yüzleştirilmesine başlandı. Pastane çalışanı genç kadın monokllü beyefendiyi tanıdığını düşünüyordu. Berne Sokağı'ndaki evin kapıcısı, Jenny Saphir'i ziyaret eden beyefendi olduğunu düşünüyordu ancak kimse daha fazlasını iddia etmeye cesaret edemiyordu.

Soruşturma da bu yüzden, ciddi bir suçlama yapılabilecek bir zemin olmadığından, kesinlik kazanamıyordu.

Savcı, Ganimard'a gelip sıkıntısını söyledi:

“Daha fazla üstelemem imkânsız, suçlamalar eksik.”

“O halde adamın dediklerine ikna oldunuz demek, sayın savcı! Prévailles suçsuz olsaydı karşı koymadan teslim olurdu.”

“Birinin kendisine saldırmak istediğini düşündüğünü iddia ediyor. Ayrıca Jenny Saphir'i de hiç görmediğini söylüyor; açıkçası kendisini tedirgin edecek başka birini de bulamıyoruz. Dahası, safirin çalındığını varsayarsak bu taşı adamın evinde de bulamadık.”

“Başka bir yerde de yok ki,” diyerek karşı çıktı Ganimard.

“Öyle ancak bu adamı suçlamak için yeterli sebep değil. Daha geç olmadan ne yapmak gerektiğini size söyleyeyim mi, Mösyö Ganimard? Şu kırmızı fuların diğer ucunu bulmak gerek.”

“Diğer ucunu mu?”

“Evet, çünkü katilin, üzerinde kanlı parmak izleri bulunduğu için fuların bu parçasını alıp götürdüğü kesin.”

Ganimard karşılık vermedi. Birkaç gündür tüm olayın bu yöne kaydığını hissediyordu. Olası başka bir kanıt yoktu. Sadece ipek fularla Prévailles'in suçluluğu kanıtlanabilirdi. Şimdi Ganimard'ın bunu kanıtlamaya ihtiyacı vardı. Tutuklamanın sorumlusu, olayın etrafında döndüğü, en korkunç suçlulara rakip olarak gösterilen Ganimard, Prévailles salınırsa oldukça gülünç duruma düşecekti.

Ne yazık ki bu eşsiz ve gerekli kanıt Lüpen'in cebindeydi. Nasıl almalıydı?

Ganimard aradı taradı, yeni soruşturmaları bitirdi, soruşturmayı yineledi, Berne Sokağı gizemini dikkatle incelemek için uykusuz geceler geçirdi, Prévailles'in yaşamını yeniden gözden geçirdi, kayıp safiri bulmak için on adam görevlendirdi. Hiçbiri kâr etmedi.

27 Aralık'ta savcı, adalet sarayındaki koridorların birinde kendisine seslendi:

“Eh Mösyö Ganimard, haber var mı?”

“Hayır, sayın savcı.”

“Bu durumda soruşturmayı çekiyorum.”

“Bir gün daha bekleyiniz.”

“Neden? Bize fuların diğer kısmı gerekiyor, elinizde mi?”

“Yarın elimde olacak.”

“Yarın mı?”

“Evet, ancak lütfen elinizdeki parçayı bana veriniz.”

“Neye dayanarak?”

“Size fuları tek parça olarak getireceğime dayanarak.”

“Umarım.”

Ganimard savcının odasına girip ipek kumaş parçasıyla dışarı çıktı.

“Kahretsin,” diye homurdandı. “Gidip kanıtı arayacağım ve bulacağım... Mösyö Lüpen buluşmaya gelmeye cesaret edebilir-se.”

Aslında Mösyö Lüpen’in bu cesareti göstereceği konusunda şüphe etmiyordu; kendisini sinirlendiren de tam olarak buydu. Lüpen neden bu buluşmayı istemişti? Bu olaydaki amacı neydi?

Endişe içerisinde, içi öfke ve kin dolu, sadece bir pusuya düşmemek için değil ama aynı zamanda düşmanını tuzağa düşürme fırsatını kaçırmayacak şekilde her tür gerekli önemi aldı.

Ertesi gün, Lüpen’in seçtiği 28 Aralık’ta, tüm gece Surène Sokağı’ndaki eski malikâneyi inceledikten ve içeriye giriş için büyük kapıdan başka bir delik olmadığına ikna olduktan sonra adamlarını tehlikeli bir buluşma gerçekleştireceği konusunda uyarak onlarla birlikte savaş meydanına geldi.

Adamlarını bir kafeye yerleştirdi. Emir kesindi; üçüncü katın pencerelerinden birinde görünürse veya bir saat içinde dışarı çıkmazsa adamlar malikâneyi kuşatıp dışarı çıkmaya çalışan herkesi tutuklayacaktı.

Müfettiş revolverinin çalıştığından ve cebinden kolayca çıkarabileceğinden emin oldu. Sonra merdivenleri çıktı.

Her şeyi bıraktığı gibi bulunca şaşırdı; kapılar hâlâ açık, ki-

litler kırıktı. Ana odanın pencerelerinin sokağa baktığına emin olduktan sonra dairedeki diğer üç odayı da gezdi. Kimse yoktu.

“Mösyö Lüpen korkmuş olmalı,” diye mırıldandı pek de memnuniyet duymadan.

“Aptalsın,” diyen bir ses duydu arkasında.

Arkasını dönünce eşikte, uzun boya gömleğiyle duran yaşlı bir işçi gördü.

“Boşuna arama,” dedi adam. “Benim, Lüpen. Sabahattan beri boyacının yanında çalışıyorum. Yemek saati geldiğinden yukarı çıktım.”

Neşeli bir gülümsemeyle Ganimard’ı inceleyip yüksek sesle konuştu:

“Gerçekten! Sana minnettar olduğum bir an, dostum. Hayatının on yılına değişmezdim; yine de seni seviyorum! Ne düşünüyorsun, artisti mi? İyi tasarlanmış ve öngörölmüş, değil mi? A’dan Z’ye kadar öngörölmemiş mi? Bu olaya seni dahil eden benim, değil mi? Fuların gizemine seni uyandıran ben değil miyim? Akıl yürütmemde bazı eksiklikler, olay zincirinde tamamlanmamış kısımlar yok demiyorum... Ancak nasıl bir zekâ ürünü! Nasıl bir yeniden canlandırma bu, Ganimard! Nasıl bir zekâ, cinayetin keşfedildiği andan senin kanıt aramak için buraya gelişine kadar olacakları bilir! Nasıl harika bir kehanet yeteneği! Fular sende mi?”

“Yarısı bende evet; diğer kısmı sende mi?”

“İşte burada. Karşılaştıralım.”

İki ipek parçasını masaya yaydılar. Makasla açılan kesikler birbirine tamamen uyuyordu. Ayrıca renkler de aynıydı.

“Ancak buraya sadece bunun için gelmediğini tahmin ediyorum,” dedi Lüpen. “Seni ilgilendiren, kan izlerini görmek. Beni takip et, Ganimard, buradaki ışık yeterli değil.”

Nitekim daha aydınlık olan, avluya bakan bitişikteki odaya geçtiler. Lüpen kumaş parçasını pencereye doğru kaldırdı.

“Bak,” dedi yerini Ganimard’a bırakarak.

Müfettiş mutluluktan titriyordu. Beş parmak ve ayanın izi açıkça görülüyordu. İnkâr edilemez bir kanıttı. Katil, Jenny Saphir'i yaraladığı kanlı eliyle kumaşı yakalamış ve fuları kadının boynuna sıkıca bağlamıştı.

"Ayrıca iz sol ele ait," diye belirtti Lüpen. "Gördüğün üzere uyarımın hiç de mucizevi bir tarafı yoktu. Her ne kadar beni üstün bir kişilik olarak görmeni kabul etsem de, bana bir büyücü gözüyle bakmanı istemem."

Ganimard ipek parçasını özenle cebine koydu. Lüpen buna müsaade etti.

"Evet, senin için. Seni mutlu etmek bana da fazlasıyla mutluluk verir! Görüyorsun ya tüm bu olanlarda yardımseverlik dışında bir şey, bir tuzak yok... Yoldaşın yoldaşa, dostun dostu bir hizmeti... Ayrıca itiraf etmeliyim, biraz da meraktan... Evet, ipeğin diğer parçasını da incelemek istedim... Polisin elindekini... Korkma... Korkma sana geri vereceğim... Sadece bir saniye."

Soğukkanlı bir hareketle fuların diğer yarısıyla oyalanırken, Ganimard da kendine hâkim bir şekilde Lüpen'i dinliyordu.

"Kadınlar için yapılan şu küçük aksesuarlar ne kadar da zeki-ce! Soruşturma sırasında bu ayrıntıyı fark etmiş miydin? Jenny Saphir çok becerikliymiş; şapka ve elbiselerini kendisi dikermiş. Bu fuların da onun elinden çıktığı açık... Daha ilk gün fark etmiştim. Sana daha önceden de gururla söylediğim gibi meraklı doğam gereği sana verdiğim ipek parçasını derinlemesine inceledim ve hatta püskülün içerisinde, zavallı kızın kendine şans getirsin diye koyduğu dini bir madalyonu buldum. Dokunaklı bir ayrıntı, değil mi, Ganimard? Kutsal sayılan küçük bir *Notre-Dame-de-Bon-Secours* madalyonu."

Meraka kapılan müfettiş, gözlerini Lüpen'den ayıramıyordu.

"O zaman kendi kendime fuların, polisin kurbanın boynunda bulacağı diğer yarısını incelemenin de ilginç olacağını söyledim," diye devam etti Lüpen. "Sonunda elimde tuttuğum bu diğer parça da aynı şekilde tamamlanmış... Böylece benzer bir cepçığın

olup olmadığını ve içerisindekini öğreneceğim... Sevgili dostum bakın, hünerle yapılmamış mı?! Pek karmaşık da değil! Kırmızı bir ip yumağı alıp, ortasında küçük bir saklama yeri, küçük bir boşluk bırakarak içi boş bir ahşabın çevresine sıkıca ama arasına bir kutsallık madalyonu... veya başka bir şey... örneğin bir mücevher... bir safir ittirebilecek sıklıkta örmek yeterli.”

Aynı anda ipeğin iplerini açmayı başardı ve içindeki kutucuktan hayranlık uyandırıcı mavi, saf ve harika kesimli bir taş, baş ve işaret parmaklarında tutarak çıkardı.

“Eh, ne diyordum, sevgili dostum?”

Kafasını kaldırıncı müfettişin solduğunu, sersemlemiş gözlerle, önünde parlayan taştan büyülenmişçesine şaşkın durduğunu gördü. Sonunda tüm oyunu anlamıştı.

“Seni hayvan,” diye mırıldandı ilk görüşmedeki küfürlü diline geri dönerek.

İki adam karşı karşıya duruyordu.

“Onu bana geri ver,” dedi müfettiş.

Lüpen fular parçasını uzattı.

“Safiri!” diye buyurdu Ganimard.

“Aptalsın.”

“Safiri bana geri ver yoksa...”

“Yoksa ne, seni aptal?” diye bağırdı Lüpen. “Ah! Ama gerçekten de seni bu maceraya meyvesini yiyessin diye soktuğumu mu düşünüyorsun?”

“Geri ver şunu!”

“Beni aramadın bile, değil mi? Dört haftadır seni kendi isteğinle geyik gibi yürütüyorum... Haydi Ganimard, biraz daha çaba adamım... Dört haftadır iyi köpek Ganimard’ı oynadığını anla artık; getir oğlum... Ah! Babasının iyi kuçusu... Uslu dur... Şeker ister misin?”

Ganimard, içinde kaynayan öfkeyle kendini tutarken sadece tek bir şeyi, adamlarını çağırmayı düşünüyordu. Şu anda bulundukları oda avluya baktığından yavaş yavaş, dönerek, ara kapıya

gitmeye çalışıyordu. Ardından hemen pencereye koşup camlardan birini kıracaktı.

“Sen ve diğerleri, hepiniz kalın kafalı olmalısınız,” diye devam etti Lüpen. “Kumaşı bulduğunuzdan beri içinizden biri bile içini yoklamamış, zavallı kızın fularına neden böylesine sıkı sıkıya sarıldığını düşünmemiş. Biriniz bile! Öylesine, düşünmeden, öngörmeden hareket ediyorsunuz.”

Müfettiş amacına ulaşmıştı. Bir an için Lüpen’in uzaklaşmasını fırsat bilerek hızla dönüp kapının kulpunu yakaladı ancak okkalı bir küfür salladı, tokmak dönmüyordu.

Lüpen kakhahalarla güldü.

“Bunu bile! Bunu bile öngöremedin! Bana bir tuzak kuruyorsun ama bunun kokusunu önceden alabileceğimi kabul etmiyorsun... Seni kasıtlı olarak bu odaya getirebileceğimi düşünmeden ve kilitlerin özel bir sistemle donatıldığını unutarak peşim sıra geliyorsun! Bakalım, tüm samimiyetinle buna ne karşılık vereceksin?”

“Ne diyeyim?” diye bağırdı Ganimard kendini kaybederek.

Hızlıca revolverini çıkarıp düşmanının suratına doğrulttu.

“Eller yukarı!” diye bağırdı.

Lüpen müfettişin karşına geçip omuzlarını silkti.

“Hâlâ gaf.”

“Tekrar ediyorum, ellerini kaldır!”

“Yine gaf. Silahın ateşlenmeyecek.”

“Ne?”

“Temizlikçin, yaşlı Catherine bana çalışıyor. Bu sabah, sen sütlü kahveni içerken barutu ıslattı.”

Ganimard öfkeyle silahı cebine sokup Lüpen’in üzerine atıldı.

“Ya sonra?” dedi Lüpen, Ganimard’ı bacağına attığı bir tekmeyle durdurarak.

Kıyafetleri neredeyse birbirine dokunuyordu. Meydan okuyarak, sanki çarpışacak iki düşman gibi birbirlerine baktılar.

Yine de dövüşmediler. Önceki mücadelelerin anısı bu dövüşü gereksiz kılıyordu. Tüm yenilgilerini, nafile saldırılarını, Lüpen’in

yıldırım gibi karşılıklarını hatırlayan Ganimard yerinden kıpırdamadı. Yapacak hiçbir şey olmadığını sezmişti. Lüpen'in, tüm bireysel güçleri kıracak gücü vardı. O zaman ne gerek vardı?

“Değil mi?” dedi Lüpen dostane bir sesle. “Yerinde durmak en iyisi. Ayrıca dostum, tüm bu olayın sana getirdiklerini düşün; görkem, görevinde ilerleme ve bu sayede mutlu bir emeklilik umudu. Böyle iken safiri bulmayı ve zavallı Lüpen'in kellesini istemezdin... Doğru olmaz. Üstelik bu zavallı Lüpen'in senin hayatını kurtardığı düşünülürse. Gerçekten de öyle, mösyö! Sizi Prévailles'in solak olduğu konusunda uyarın kimdi? Bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Hiç doğru değil, Ganimard. Gerçekten beni üzüyorsun.”

Lüpen gevezelik ederken bir yandan da Ganimard'ın yaptığı gibi hareket ederek kapıya yaklaştı.

Ganimard, düşmanın elinden kaçmakta olduğunu anladı. Tüm ihtiyatı elden bırakıp yolunu kesmek isteyince karnına, kendisini diğer duvara kadar yollayan olağanüstü bir darbe aldı.

Lüpen üç harekette yayla oynayıp tokmağı çevirerek kapıyı açtı ve gülmekten kırılarak ortadan kayboldu.

Ganimard, yirmi dakika sonra adamlarının yanına döndüğünde içlerinden biri:

“Bir boyacı, arkadaşları yemekten dönerken evden çıktı ve bana bir mektup verdi. ‘Bunu patronunuza verin,’ dedi. ‘Ne patronu?’ diye sordum ama çoktan uzaklaşmıştı. Sanıyorum sizin için.”

“Ver bakalım.”

Ganimard zarfı açtı. Ayaküstü şu sözler karalanmıştı:

“Dostum, bu seni aşırı saflığa karşı uyarmak için. Adamın biri sana revolverindeki kurşunlar ıslak derse, adı Arsen Lüpen olan bu herife güvenin ne kadar tam olursa olsun asla aldanma. Önce tetiği çek, adam ölürse iki şeyi kanıtlamış olursun; bir, barutun ıslak olmadığını; iki, yaşlı Catherine'in temizlikçilerin en gururlusu olduğunu. Bu günlerde kendisi ile tanışmayı umuyorum, o zamana kadar dostum, en samimi duygularımla, Arsen Lüpen.”

DOLANAN ÖLÜM

Arsen Lüpen, köşkün duvarlarının etrafını dolaştıktan sonra başlangıç noktasına vardı. Kesinlikle tek bir boşluk yoktu. Maupertuis'nin büyük arazisine girmek için tek yol küçük, alçak ve içeriden sıkıca sürgülenmiş bir kapı ya da hemen bekçi kulübesinin yanındaki ana giriş kapısıydı.

“Büyük yöntemler kullanmamız gerekecek,” dedi.

Motosikletini sakladığı fundalıkların arasına girerek sele-nin altına bağladığı halat paketini yerinden söktü ve inceleme-si sırasında fark ettiği bir noktaya geri döndü. Yoldan uzak, bir korunun kıyısında olan bu noktada, içerideki parktan yükselen büyük ağaçlar duvarı aşıyordu.

Halatın ucuna bir taş bağlayıp fırlattı. Fırlattığı taş, kendisini yukarı çekip duvarı aşabileceği kadar kalın bir dala sarıldı.

Halata tutunan Lüpen'in ayakları yerden kesildi. Duvarı aştı, ağaç boyunca kayd ve yavaşça parkın çimenleri üzerine atladı.

Kıştı. Çıplak dalların, dalgalanan çayırların arasında uzakta, küçük Maupertuis Köşkü'nü gördü. Fark edilebileceğini düşünerek bir çam kümesinin arkasına saklandı. Orada cep dürbünüyle köşkün hüzünlü, karanlık cephesini inceledi. Tüm pencereler kapalıydı ve hava geçirmez kepenklerle korunuyordu. Kimsenin oturmadığı düşünülebilirdi.

“Vay canına,” diye mırıldandı Lüpen. “Pek de neşeli bir köşk değil! Kesinlikle son günlerimi burada geçirmezdim.”

Ancak saat üçü vurduğunda, verandaya açılan girişteki ka-

pılardan biri aralandı ve siyah mantosuna sarınmış incecik bir kadın beliriverdi.

Kadın bir süre ileri geri yürüdü; attığı ekmek kırıntıları sayesinde çok geçmeden çevresini pek çok kuş sarmıştı. Sonra ortadaki çimenliğe inen taş basamakları indi ve sağdaki geçidi takip etti.

Lüpen, cep dürbünü sayesinde kadının kendisine doğru geldiğini kolaylıkla görüyordu. Uzun, sarışın, zarif hatlı, genç bir kızdı bu. Aralık ayının soluk güneşine bakıp yolu üzerindeki kuru ağaç dallarını çiğneyerek neşeyle yaklaşıyordu.

Kocaman bir köpek, devasa boyutta bir Danua öfkeyle havlayıp bitişikteki bir kulübeden kendisini tutan zincir izin verdiğince dışarı fırladığında genç kadın, Lüpen ile aralarındaki mesafenin neredeyse üçte ikisini katetmişti.

Genç kız, her gün karşılaştığı bir olay olsa gerek, pek de dikkat etmeden biraz geri çekilip geçti. Ayakları üzerinde dikilip kendini boğma pahasına tasmaına asılan köpek daha da öfkeleni.

Kız, otuz kırk adım sonra, fark edilen bir sabırsızlıkla geri dönüp bir el işareti yaptı. Danua hiddetle sıçradı, kulübesinin derinliklerine doğru geri çekildi ve sonra bastırılmaz bir güçle yeniden atıldı. Genç kız korkuyla çığlık attı. Köpek, arkasında kopardığı zinciriyle üzerine geliyordu.

Kız koşmaya, tüm gücüyle koşmaya ve umutsuzca yardım çağırmaya başladı ama köpek birkaç atlayışta yanına varmıştı bile.

Tüm gücü tükenmiş, afallamış bir halde yere düştü. Hayvan üzerine çıkmış, neredeyse kendisine dokunacaktı.

Tam bu sırada bir silah sesi duyuldu. Köpek takla attı, doğrulmaya çalıştı, patileriyle yeri tırmaladı ve sonra ardı ardına inilti, boğuk ulumalar çıkarıp sessiz bir feryatla belli belirsiz homurdandıktan sonra nefessiz kaldı. Bitmişti.

“Öldü,” dedi ânında koşup gelen ve ikinci bir kez revolverini hayvanın üzerine boşaltmaya hazır olan Lüpen.

Bembeyaz bir suratla ayağa kalkan genç kız hâlâ sendeliyor-

du. Tanımadığı ve gelip hayatını kurtaran bu adamı merakla inceliyordu.

“Teşekkürler... Hayli korkmuştum... Tam zamanında... Teşekkür ederim, mösyö,” diye mırıldandı.

Lüpen, şapkasını çıkardı.

“Kendimi tanıtmama izin veriniz, matmazel, adım Paul Dabreuil... Ancak her şeyi açıklamadan önce bir dakikanızı rica ediyorum.”

Köpeğin üzerine doğru eğildi ve hayvanın çabalarıyla kırılan zinciri inceledi.

“İşte bu!” dedi dişlerinin arasından. “Tam da düşündüğüm gibi. Vay canına! Olaylar hızlı ilerliyor... Daha önce gelmeliydim.”

Genç kıza dönüp heyecanla konuştu:

“Matmazel, kaybedecek bir dakikamız bile yok. Bu parkta olmam olağandışı. Sadece sizi bağlayan nedenlerden ötürü burada gafil avlanmak istemem. Silah sesleri köşkten duyulmuş mudur?”

Genç kız, duygularını çoktan bir kenara kaldırmış gibiydi; doğal cesaretini açığa çıkaran bir şekilde kendisine yanıt verdi:

“Sanmıyorum.”

“Babanız bugün köşte miydi?”

“Babam hasta, aylardır yatakta yatıyor. Ayrıca odası diğer tarafta bakıyor.”

“Peki ya hizmetçiler?”

“Onlar da diğer tarafta oturup çalışıyorlar. Kimse buraya gelmez. Gezen bir tek ben varım.”

“Bu ağaçlar da bizi sakladığından, birinin beni görmesi biraz zor o zaman.”

“Öyle gibi.”

“O halde, sizinle rahatça konuşabilir miyim?”

“Tabii ki, ancak anlamıyorum...”

“Anlayacaksınız.”

Kıza biraz daha yaklaşarak konuşmaya başladı:

“Kısaca açıklamama izin verin. İşte. Dört gün önce Matmazel Jeanne Darcieux...”

“Ta kendisi,” diyerek gülümsedi kız.

“Matmazel Jeanne Darcieux,” diyerek devam etti Lüpen, “Versailles’da oturan Marceline adlı bir dostuna mektup yazdı...”

“Tüm bunları nereden biliyorsunuz?” dedi genç kız afallayarak. “Mektubu daha göndermeden yırttım.”

“Ve bu mektubun parçalarını köşkten Vendôme’a giden yolun kenarına attınız.”

“Öyle. Geziyordum...”

“Bu parçalar toplanıp ertesi gün bana iletildi.”

“O zaman... Okudunuz mu?” dedi Jeanne Darcieux belirgin bir kızgınlıkla.

“Evet, bu işgüzarlığı yaptım ve böylece hayatınızı kurtarabildiğim için de bundan suçluluk duymuyorum.”

“Beni neden kurtardınız ki?”

“Ölümden.”

Lüpen, son sözünü açıkça telaffuz etmişti. Genç kız ürperdi.

“Ölüm tehdidi almış değilim.”

“Öylesiniz, matmazel. Ekim ayının sonuna doğru, her gün yaptığınız gibi aynı saatte verandadaki banka oturup kitap okuduğunuz sırada bir saçaktan kopan taş parçası birkaç santimetre uzağınıza düştü, böylece ezilmekten kurtuldunuz.”

“Tesadüf...”

“Güzel bir kasım akşamında, ay ışığı altında bostandan geçiyordunuz. Bir kurşun vızıldayarak kulağınızın yanından geçti.”

“En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm...”

“Son olarak geçen hafta, parktaki nehrin üzerindeki, çağılayan iki metre uzaktaki küçük tahta köprü tam siz geçerken çöktü. Şans eseri bir ağaç köküne tutunabildiniz.”

Jeanne Darcieux gülümsemeye çalıştı.

“Öyle, ancak Marceline’e de yazdığım gibi işin içinde bir dizi rastlantı ve tesadüf vardı.”

“Hayır, matmazel, yoktu. Bir tesadüf belki kabul edilebilir ama sizin başınıza ikiden fazlası geliyor! Gayet sıradışı olaylarla tesadüfün üç kez eğlenip yinelendiğini varsayamayız. İşte bu yüzden yardımınıza gelebileceğimi düşündüm. Müdahalem bir sır olarak kalmadıkça yararlı olamayacağından, araziye kapı dışında bir yerden girerken tereddüt etmedim. Sizin de söylediğiniz gibi tam zamanındaydı. Düşmanınız size bir kez daha saldırıyordu.”

“Nasıl olur! Yoksa düşündüğünüz... Hayır, mümkün değil... İnanmak istemiyorum.”

Lüpen köpeğin zincirini yerden alıp gösterdi.

“Son halkaya bakınız. Törpülendiğine şüphe yok. Başka türlü böylesi bir zincir kırılmazdı. Dahası törpü izleri de açıkça görülmüyor.”

Jeanne’in beti benzi attı; dehşet, güzel yüzünü gölgeledi.

“Ancak, kim bana böyle bir şey yapmak ister ki?” diye kekeledi. “Korkunç... Kimseye kötülük etmedim... Yine de galiba haklısınız... Dahası...”

“Dahası aynı tehlikenin babamı da tehdit edip etmediğini düşünüyorum,” diye tamamladı cümlesini sesini alçaltarak.

“Ona da mı saldırdı?”

“Hayır, çünkü odasından çıkamıyor ancak hastalığı oldukça gizemli! Artık kuvveti kalmadı... Yürüyemiyor... Dahası, sanki kalbi duruyormuş, boğuluyormuş gibi oluyor. Ah! Ne kadar korkunç!”

“Hiçbir şeyden korkmayınız, matmazel,” dedi Lüpen, böyle bir anda genç kıza tüm ağırlığını kabul ettirebileceğini hissedererek. “Dediklerimi gözü kapalı yaparsanız, her şeyin iyi olacağına şüphem yok.”

“Evet... Yaparım ancak her şey öylesine ürkütücü ki...”

“Lütfen bana güvenin. Beni dinleyin. Birtakım bilgilere ihtiyacım var.”

Ardı ardına sordular sordu, Jeanne Darcieux olabildiğince hızlı yanıt verdi.

“Bu köpeğin zinciri hiçbir zaman açılmıyordu, değil mi?”

“Asla.”

“Peki kim besliyordu?”

“Bekçi. Günbatımında yemeğini getiriyordu.”

“Isırılmadan köpeğe yaklaşabiliyor muydu?”

“Evet, köpek fazlasıyla saldırgan olduğundan yaklaşabilen tek kişiydi.”

“Bu adamdan şüphelenmiyor musunuz?”

“Ah Baptiste mi? Asla...”

“Şüphelendiğiniz kimse yok mu?”

“Hiç kimse yok. Hizmetçilerimiz bize çok bağlıdır. Beni çok severler.”

“Köşkte oturan dostunuz yok mu?”

“Yok.”

“Kardeşiniz var mı?”

“Yok.”

“O zaman sizi koruyabilecek tek kişi babanız, değil mi?”

“Evet, ancak size nasıl bir durumda olduğunu söyledim.”

“Başınızdan geçenleri kendisine anlattınız mı?”

“Evet, ama yanlış yaptım. Doktorumuz, yaşlı Guérault kendisini fazla heyecanlandırmamam gerektiğini söyledi.”

“Peki ya anneniz?”

“Kendisini hatırlamıyorum. On altı yıl önce, tam on altı yıl önce öldü.”

“Siz kaç yaşındaydınız?”

“Beş yaşından biraz küçüktüm.”

“Burada mı oturuyordunuz?”

“Paris’te oturuyorduk. Ertesi yıl babam bu köşkü satın aldı.”

Lüpen, bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmasını bitirdi:

“Gayet güzel, matmazel, teşekkür ederim. Şimdilik bu kadar yeterli; dahası, bu kadar süre birlikte kalmamız akıllıca değil.”

“Ancak,” dedi kız, “nöbetçi birazdan köpeği bulur... Kim öldürmüş olacak?”

“Siz matmazel, kendinizi bu saldırı karşısında korumak için öldürdünüz.”

“Ama silah taşımıyorum ki.”

“Taşıdığınızı düşünmek gerek,” dedi Lüpen gülerek. “Şu hayvanı öldürdüğünüze ve onu öldürebilecek tek kişi olduğunuza göre. Sonra kim neye isterse ona inanır. Önemli olan köşke tekrar geldiğimde şüpheli durumunda olmamam.”

“Köşke gelmek mi? Böyle bir niyetiniz mi var?”

“Şu anda nasıl olacağını bilemiyorum ama geleceğim. Bu akşam... Öyleyse tekrar ediyorum, sakın olun, her şeyi yanıtlayacağım.”

Jeanne, Lüpen'e baktı. Lüpen'in güvenilir ve iyi niyetli havası onu ikna etmişti.

“Sakinim,” dedi onun etkisi altına girmiş halde.

“O halde her şey yolunda gidecek. Akşama görüşmek üzere, matmazel.”

“Görüşmek üzere.”

Genç kız uzaklaştı. Lüpen, kız köşkün köşesinden dönüp kayboluncaya kadar onu izledi.

“Hoş kız! Ona zarar gelmesi yazık olurdu. Neyse ki cesur Arsen gözlerini dört açıyor,” diye mırıldandı sonra.

Kulak kesilip, kimsenin kendisini görmemesine dikkat ederek parkın her köşesini gezdi, dışarıdayken fark ettiği küçük, alçak kapıyı aradı; nitekim bu kapı bostanın kapısıydı; sürgüyü kaldırıp anahtarı aldı; sonra da duvarı takip ederek tırmandığı ağacın yanına döndü. İki dakika sonra motosikletine binmişti.

Maupertuis Kasabası, köşkün hemen yakınındaydı. Lüpen, biraz soruşturduktan sonra Dr. Guérout'nun kilisenin yanında oturduğunu öğrendi.

Kapıyı çalıp muayenehaneye girdi; kendisini Paris'te, Surène Sokağı'nda oturan Paul Daubreuil adıyla tanıttı; emniyetle resmi bağlantısı olduğunu ancak bunun sır olarak kalması gerektiğini de söyledi. Yırtık bir mektup vasıtasıyla Matmazel Darcieux'nün

hayatının tehlike altına sokan olayları öğrenmiş ve genç kızın yardımına gelmişti.

Jeanne'i seven yaşlı kasaba doktoru Dr. Guérout, Lüpen'in açıklamaları üzerine çok geçmeden bu olayların bir komplonun yadsınamaz kanıtları olduğunu söyledi. Epey duygulanmıştı; konuğunu ağırlamay ve yemeğe kalmasını teklif etti.

İki adam uzun süre sohbet ettiler. Akşam da birlikte köşke gittiler.

Doktor, hastasının birinci kattaki odasına çıktı ve kendisinden sonra yerine geçecek, dinlemeye meraklı genç meslektaşlarından birini de yanında getirmek üzere izin istedi.

Lüpen içeriye girdiğinde Jeanne Darcieux'nün babasının başucunda olduğunu fark etti. Genç kız şaşkınlığını kontrol etti, sonra da doktorun işaretiyle dışarı çıktı.

Muayene Lüpen'in önünde gerçekleşti. Mösyö Darcieux'nün suratı acıdan bir deri bir kemik kalmıştı, gözleri ateşle yanıyordu. O gün özellikle kalbinden şikâyetçiydi. Stetoskop ile kalbi dinlenen adam belirgin bir endişeyle doktora sorular sordu, her yanıt kendisini rahatlatıyor gibiydi. Jeanne hakkında da konuştu; kızının başına gelen başka kazaların kendisinden saklandığına emindi. Doktorun tüm inkârlarına rağmen endişeliydi. Polise haber verilmesini, soruşturma açılmasını istiyordu.

Huzursuzluğu onu bitkin düşürmüştü; kesik kesik soluyordu.

Koridora çıktıklarında Lüpen doktoru durdurdu.

“Doktor, tam olarak fikriniz nedir? Mösyö Darcieux'nün hastalığı harici bir sebebe bağlanabilir mi?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Tek bir düşmanın baba ve kızını yok etmekle ilgilendiğini varsayalım...”

Dr. Guérout bu varsayım ile sarsılmış benziyordu.

“Aslında bu hastalık bazen gayet görülmemiş bir hal alabiliyor! O kadar ki, artık neredeyse doğal bir sonuç olarak bacakların tamamı felç olacak ...”

Doktor bir an düşündü.

“O halde zehir olmalı,” dedi sonra alçak sesle. “Ama hangi zehir? Ayrıca şüphelenilebilecek herhangi bir zehirlenme belirtisi de göremiyorum... Ama... Ne yapıyorsunuz? Ne oldu?”

İki adam, birinci kattaki küçük bir salonun önünde konuşuyorlardı. Doktorun gelmesini fırsat bilen Jeanne de bu salonda akşam yemeğini yiyordu. Lüpen, açık kapıdan genç kıza baktığında dudaklarına götürdüğü fincanı gördü, birkaç yudum içmişti.

Aniden kızın üzerine atılıp kolundan tuttu.

“Ne içiyorsunuz?”

“Ama,” dedi kız şaşırarak. “Sıcak bir şeyler... Çay.”

“İğrenmiş gibi yaptınız, neden?”

“Bilmiyorum sanki...”

“Sanki?”

“Biraz... Bir çeşit acılık var gibiydi... Ancak içine karıştırdığım ilaçtan olmalı.”

“Ne ilacı?”

“Doktorun reçetesi üzerine her akşam yemeğinde aldığım bir ilaç, değil mi, doktor?”

“Evet,” diyerek onayladı Dr. Guérout. “Ancak bu ilaç tatsız... On beş gündür kullandığınıza göre siz de biliyorsunuzdur, Jeanne ve bu ilk kez oluyor...”

“Açıkçası,” diye mırıldandı genç kız, “bu seferkinin bir tadı vardı... Ah! Bekleyiniz, hâlâ ağzım yanıyor.”

Dr. Guérout çaydan bir yudum aldı.

“Ah! Püh!” diye bağırды tükürerek. “Yanılıyor olmamız imkânsız!”

Lüpen ise ilacın bulunduğu şişeyi inceleyerek sordu:

“Bu şişeyi nereye koyuyorsunuz?”

Ancak Jeanne yanıtlayabilecek halde değildi. Elini karnına götürmüştü; beyaza kesmiş suratı, açılmış gözleriyle fazlasıyla acı çekiyor gibiydi.

“Kendimi kötü hissediyorum,” diye kekeleydi.

İki adam Jeanne’i hemen odasına taşıyıp yatağa yatırdılar.

“Kusturmak gerekiyor,” dedi Lüpen.

“Dolabı açın,” dedi doktor. “Bir ecza çantası olmalı... Buldunuz mu? Küçük tüplerden birini çıkarın... Evet, onu... Şimdi biraz sıcak su... Çay tepsisinde vardır.”

Zille çağırılan Jeanne’in hizmetçisi koşarak geldi. Lüpen kadına, Matmazel Darcieux’nün açıklanamayan bir hastalığa kapıldığını söyledi.

Küçük yemek odasına geri dönerek büfe ve dolaplara baktı; ardından mutfığa inerek doktorun kendisinden istediğini iddia edip Mösyö Darcieux’nün yemeklerini inceledi. Hiçbir şey olmamış gibi aşçı, hizmetçi ve yemeğini köşkte yiyen bekçi Baptiste ile konuştu.

Yukarı çıkarken doktora rastladı.

“Nasıl oldu?”

“Uyuyor.”

“Hayati tehlikesi var mı?”

“Hayır. Neyse ki sadece iki üç yudum içmiş ancak bugün ikinci kez hayatını kurtarıyorsunuz. Şişenin incelemesi bize kanıt gösterecektir.”

“İncelemek mânâsız, doktor. Zehirlemeye teşebbüs edildiği kesin.”

“Ama kim?”

“Bilmiyorum. Ancak tüm bunları düzenleyen caninin köşkteki alışkanlıkları iyi bildiği kesin. İsteddiği gibi gelip istediği gibi gidiyor, parkta dolaşıyor, köpeğin zincirini törpülüyor, yemeklere zehir katıyor, kısacası genç kızın ya da daha ziyade yok etmek istediği kişilerin hayatını yaşıyor gibi davranıyor.”

“Ah! Aynı tehlikenin Mösyö Darcieux’yü de tehdit ettiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Kesinlikle.”

“O halde hizmetçilerden biri olmalı, değil mi? Ancak bu kabul edilemez bir şey, böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Hiçbir şey düşünmüyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim durumun üzücü olduğu ve daha kötülerinden kaçınılması gerektiği. Ölüm burada, doktor, bu köşke dolanmış ve çok geçmeden amacına ulaşacak.”

“Ne yapmalı?”

“İzlemeli, doktor. Mösyö Darcieux’nün sağlığının bizi endişelendirdiğini bahane ederek şu küçük salonda yatalım. Baba ve kızın odaları birbirine yakın. Tehlike ânında her şeyi duyabileceğimizden emin olabiliriz.”

Kullanmaları için bir koltuk vardı. Sırayla uyumaya karar verdiler.

Açıkcısı Lüpen sadece iki üç saat uyudu. Gecenin bir vakti, doktora haber vermeden odadan çıktı, köşkte dikkatli bir tur attı ve ana kapıdan çıkıp gitti.

Saat dokuza doğru motosikletiyle Pariş’e vardı. Yol üzerinde telefon ettiği iki arkadaşı onu bekliyorlardı. Üçü de kendi başına Lüpen’in dikkatle seçtiği konularda araştırma yaparak günü geçireceklerdi.

Saat altıda aceleyle yola koyuldu ve sonrasında bana anlattığı üzere, belki de o zamana kadar yapmadığı bir şekilde korkusuzca hayatını riske atıp, farlarının güçlkle karanlıkları deldiği sisli bir aralık akşamında, delicesine bir hızla geri döndü.

Hâlâ açık olan ana kapıya gelince motosikletten atladı, koşarak köşke yöneldi ve birkaç adımda birinci kata çıktı.

Küçük salonda kimse yoktu.

Tereddüt etmeksizin, kapıyı dahi çalmaksızın Jeanne’in odasına girdi.

“Ah! İşte buradasınız,” diyerek rahat bir nefes verdi Jeanne ile doktoru yan yana oturmuş konuşurken görünce.

“Ne oldu? Haber var mı?” diye sordu doktor bu soğukkanlı adamı karşısında endişe içinde görünce.

“Yok,” diye yanıtladı. “Haber yok. Ya burada?”

“Burada da yok. Mösyö Darcieux’nün yanından az önce ayrıldık. Harika bir günün ardından iştahla yemeğini yedi. Jeannée gelince, gördüğünüz üzere, rengi yerine geldi bile.”

“O zaman gitmemiz gerek.”

“Gitmek mi! Bu imkânsız,” diyerek karşı çıktı genç kız.

“Gitmek gerekiyor,” diyerek bağırان Lüpen, bir yandan da şiddetle ayağını yere vurdu.

Kendini ânında kontrol edip birkaç özür kelimesi mırıldandı. Doktor ve Jeanne kafaları karışık bir halde birbirlerine baktılar. Lüpen ise üç dört dakika derin bir sessizliğe gömüldü.

Sonunda genç kıza dönerek şöyle söyledi:

“Yarın sabah, bir ya da iki haftalığına buradan ayrılacaksınız, matmazel. Sizi, mektubu yazdığınız, Versailles’daki dostunuza götüreceğim. Bu akşamdan itibaren açıkça her şeyi hazırlamanızı rica ediyorum. Hizmetçilere haber verin... Bu sırada doktor da Mösyö Darcieux’ye tüm önlemlerin alındığını ve bu yolculuğun emniyetiniz için kaçınılmaz olduğunu anlatacak. Dahası o da kuvveti el verir vermez size katılacak. Makul, değil mi?”

“Evet,” dedi kız Lüpen’in buyurucu ama tatlı sesinin etkisi altına girerek.

“O halde acele edin,” dedi. “Ve artık odanızdan çıkmayın.”

“Ama...” deyip ürpererek karşı çıktı genç kız. “Peki ya bu gece...”

“Hiçbir şeyden korkmayın. En küçük tehlikede doktor ve ben geri geleceğiz. Üç kez hafifçe kapınız vurulmadan kapıyı açmayın.”

Jeanne hemen hizmetçisini çağırdı. Doktor, Mösyö Darcieux’nün yanına geçerken Lüpen de küçük salon için yiyecek bir şeyler hazırlattı.

“İşte tamam,” dedi doktor yirmi dakika sonra. “Mösyö Darcieux pek karşı koymadı. Aslında o da Jeanne’in uzaklaşmasının iyi olacağını düşünüyordu.”

İkisi de aşağı inip köşkten çıktılar.

Ana kapının yakınında Lüpen bekçiye seslendi.

“Kapıyı kapatabilirsiniz, dostum. Mösyö Darcieux’nün ihtiyacı olursa en kısa zamanda bize haber verilsin.”

Maupertuis Kilisesi’nin saati onu vurdu. Ara sıra ayın arasından sıyrıldığı kara bulutlar taşranın üzerine çöküyordu.

İki adam yüz adım kadar ilerledi.

Lüpen, doktorun kolundan tuttuğunda kasabaya yaklaşmışlardı.

“Durun!”

“Ne oldu?” diye haykırdı doktor.

“Hesaplamalarım doğruysa,” dedi Lüpen kesik kesik bir sesle, “ve bu olayda başından beri yanılmadıysam, bu gece Matmazel Darcieux öldürülecek.”

“Nasıl! Ne diyorsunuz?” diye kekeleydi doktor kaygıyla. “O zaman neden köşkten ayrıldık?”

“Elbette gölgeler arasından her hareketimizi izleyen saldırganın hesabını ertelememesi ve kendi seçtiği değil ama benim karar verdiğim saatte hareket etmesi için ayrıldık.”

“O zaman köşke geri dönüyoruz demek, değil mi?”

“Öyle, ancak ayrı ayrı döneceğiz.”

“O halde hemen dönelim.”

“Beni iyi dinleyin, doktor,” dedi Lüpen sakın bir sesle. “Gereksiz cümlelerle vakit kaybetmeyelim. Her şeyden önce izlenmediğimizden emin olmalıyız. Bu yüzden doğrudan evinize gidiniz ve takip edilmediğinizden emin olmak için birkaç dakika dışarı çıkmayınız. Sonra köşkün sol duvarında kalan bostanın küçük kapısına gideceksiniz. İşte, anahtarı burada. Kilisenin saati on biri vurduğunda kapıyı yavaşça açacaksınız ve doğrudan köşkün arkasındaki verandaya gideceksiniz. Beşinci pencere tam kapalı değil. Balkondan atlamanız yeterli olacak. Matmazel Darcieux’nün odasına girer girmez kapıyı sürgüleyiniz ve hiçbir yere kıpırdamayınız. Ne olursa olsun ikiniz de kıpırdamayın, anladınız mı? Matmazel Darcieux’nün giyinme odasının penceresini aralık bıraktığını fark ettim, doğru mu?”

“Evet, kendisine aşıladığım bir alışkanlık.”

“O pencereden içeri girilecek.”

“Peki ama siz?”

“Ben de o pencereden geleceğim.”

“Peki bu caninin kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır... Bilmiyorum... İşte kim olduğunu tam da böyle öğreneceğiz ancak size rica ediyorum soğukkanlılığınızı koruyun. Ne olursa olsun ne tek bir kelime söyleyin ne de hareket edin,” diye yanıtladı Lüpen tereddüt ettikten sonra.

“Size söz veriyorum.”

“Daha iyisini istiyorum, doktor. Yemin ediniz.”

“Yemin ederim.”

Doktor gitti. Lüpen hemen köşkün birinci ve ikinci katın pencerelerinin görüldüğü yakın bir tepeye çıktı. Pencerelerin çoğunda ışık vardı.

Uzun bir süre bekledi. Işıklar bir bir söndü. Doktorun tam tersi istikamete yönelerek sağa saptı ve geçen gün motosikletini sakladığı ağaç kümesine kadar duvarı takip etti.

Saat on biri vurdu. Doktorun bostanı geçip köşke gireceği zamanı hesapladı.

“Birincisi tamam,” diye mırıldandı. “Bu tarafta her şey ayarlandı. Yardım zamanı, Lüpen. Düşman son kozunu oynamak için beklemeyecek, kahretsin, zamanında orada olmam gerek...”

İlk seferinde yaptığı gibi halatla dalı yakaladı ve kendini duvarın tepesine çekti, oradan da en kalın dala geçti.

Bu sırada kulak kesilmişti. Ölü yaprakların hışırtısını duyduğunu sanmıştı. Gerçekten de otuz metre uzakta, aşağısında hareket eden bir gölge fark etti.

“Kahretsin,” dedi kendi kendine. “Şimdi ayvayı yedim, alçak herif bir bit yeniği sezdi...”

Ay ışığı yansıdı. Lüpen, açık seçik bir şekilde bir adamın nişan aldığını gördü. Yere atlayıp dikkatini dağıtmak istedi; ancak silah sesini duyduğunda karnında bir ağrı hissetti, öfkeyle

bir küfür savurdu ve tıpkı bir ceset gibi daldan dala aşağı yuvarlandı.

Bu sırada Dr. Gu  rouit, Arsen Lüpen'in söylediklerini yerine getirerek beşinci pencerenin kenarına tırmanmış ve el yordamıyla birinci kata yönelmişti. Jeanne'in odasının önüne gelince kapıyı yavaşça üç kez tıklattı, içeri girdi ve hemen kapıyı s  rg  ledi.

"Yatağa geri dön," dedi alçak sesle, gecelikte duran genç kızı. "Uyuyor g  r  nmelisin. Bırrrr, ne kadar da soğuk. Giyinme odasının penceresi açık mı?"

"Evet. İsterseniz..."

"Hayır, açık kalsın. Oradan gelecekler."

"Oradan mı gelecekler!" diye geveledi Jeanne korkarak.

"Evet, hiç şüphe yok."

"Peki kimden    pheleniyorsunuz?"

"Bilmiyorum... Biri k   kte ya da parkta saklanıyor olmalı."

"Ah! Korkuyorum."

"Korkma. Seni koruyan adam sağlam görünüyor ve i  i şansa bırakmıyor. Avluda bir yerlere saklanmış olmalı."

Doktor, gece lambasını söndürdü ve pencereye yaklaşıp perdeyi kaldırdı. Birinci kat boyunca dolanan dar bir saçak, sadece avlunun uzak bir kısmını görmesine izin veriyordu; geri dönüp yatağın yanına yerleşti.

"Duydun mu?" diye fısıldadı doktor.

"Evet, evet," dedi doğrulup yatağa oturan Jeanne.

"Yat... Yatağa gir," dedi hemen. "Biri geliyor..."

Dışarıda, saçağın üzerinde hafif bir çatırtı oldu. Sonra nereden geldiğini anlayamadıkları bir dizi ses duyuldu. Ancak içeri bir anda soğuk hava dolduğundan yan odanın penceresinin sonuna kadar a  ıldığını düşünüyorlardı.

Birdenbire, yan odadaki kişinin varlığı açıkça hissedildi.

Doktor, elleri az da olsa titreyerek revolverine uzandı. Ancak

kendisine verilen katı buyruk aklında olduğundan tersi bir karar alıp kımıldamıyordu da.

Oda zifiri karanlıktı. Düşmanın nerede olduğunu göremiyor ancak varlığını hissediyorlardı. Görünmez hareketlerini, halı üzerindeki sessiz adımları takip ediyorlardı; odanın eşliğinden içeri girdiğine eminlerdi.

Düşman durdu. Bundan da eminlerdi. Yataktan beş adım uzakta, hareketsiz, belki de kararsız, keskin bakışlarıyla karanlığı delmeye çalışarak ayakta duruyordu.

Jeanne'in doktorun tuttuğu eli soğuk ama terlemişti, titriyordu.

Doktorun diğer eli ise sıkıca silahını kavramıştı, parmağı tetikteydi. Ettiği yemine rağmen, eğer düşman yatağın köşesine dokunursa tereddüt etmeyecek, silahını rastgele ateşleyecekti.

Düşman bir adım daha atıp yine durdu. Bu sessizlik, bu hissizlik, bu gırtlığına kadar içine gömüldükleri karanlıklar tüyler ürperticiydi.

Gecenin derinliğinde birdenbire geliveren kimdi? Kimdi bu adam? Genç kıza karşı nasıl korkunç bir kin besliyordu? Hangi nefret dolu yolu izliyordu?

Ne kadar korkmuş olsalar da Jeanne ve doktor bu adamı görmek, gerçeği bilmek ve düşmanın maskesini düşürmekten başka bir şey düşünmüyorlardı.

Adam bir adım daha atıp hareketsiz durdu. Silueti, daha da kararıp bu karanlıktan ayrılmış ve yavaş yavaş kolunu kaldırmış gibi göründü gözlerine.

Bir dakika geçti, derken bir diğeri.

Ve aniden, adamdan daha ileride, sağ tarafa doğru tok bir ses duyuldu... Bir ışık parlayarak adama çarptı ve tüm yüzünü kabaca aydınlattı.

Jeanne dehşetle çığlık attı. Görmüştü; bir elinde bıçak, karşısında dikilen babasıydı!

Neredeyse aynı anda ama ışık daha yanmamışken bir silah sesi duyulmuştu... Doktor silahını ateşlemişti.

“Kahretsin... Tetiği çekmeyin,” diye inledi Lüpen.

“Gördünüz mü... Gördünüz mü... Dinleyin... Kaçıyor...” diyen doktorun üzerine atılıp kollarını tuttu.

“Bırakın kaçsın... En iyisi bu.”

Lüpen tekrar elektrik lambasının düğmesine basıp giyinme odasına koştu; adamın gittiğinden emin olunca sakince masaya geri dönüp lambayı açtı.

Jeanne solgun ve baygın, yatağında yatıyordu.

Doktor bir sandalyeye çökmüş, anlamsız sesler çıkarıyordu.

“Haydi,” dedi Lüpen gülerек. “Kendinize gelin. Heyecanlanacak bir şey yok çünkü bitti.”

“Babası... Babası...” diye inledi yaşlı doktor.

“Rica ediyorum, doktor, Matmazel Darcieux hasta. Kendisiyle ilgilenin.”

Lüpen, daha fazla bir şey söylemeden yan odaya geçip saçağın üzerine çıktı. Saçağa dayalı merdivenden hızlıca aşağı indi. Duvar boyunca yirmi adım ilerledikten sonra bir ip merdivene çarptı; bu merdivene tırmanınca Mösyö Darcieux’nün odasına ulaştı. Oda boştu.

“Mükemmel,” dedi. “Hastamız durumu yanlış yorumladı ve çekip gitti. İyi yolculuklar... Kapının arkasına da bir şeyler yığılmış olmalı, değil mi? Evet... İşte hastamız doktorunu böyle şaşırtıp geceleyin güven içerisinde ayağa kalkıyor, balkonuna bu ip merdiveni bağlıyor ve küçük oyunlarını hazırlıyordu. Fena değil, Darcieux...”

Sürgüyü kaldırıp Jeanne’in odasına geri döndü. Odadan çıkmakta olan doktor, Lüpen’i küçük salona çekti.

“Uyuyor, rahatsız etmeyelim. Büyük bir sarsıntı yaşadı; toparlanmak için zamana ihtiyacı var.”

Lüpen sürahiyi alıp bir bardak su içti.

“Peh! Yarına düzelmiş olur,” dedi oturup sakince.

“Ne diyorsunuz.”

“Diyorum ki yarına düzelmiş olur.”

“Nasıl olur?”

“Öncelikle Matmazel Darcieux babasına karşı muazzam bir sevgi besliyormuş gibi gelmedi bana...”

“Bu önemli değil! Bir babanın, kızını öldürmek istediğini düşünün! Öyle bir baba ki aylar boyu dört, beş, altı kez canavarca girişimlerde bulunuyor! Bu durumda Jeanne’inki gibi hassas bir ruhu solduracak hiç mi bir şey yok? Nasıl da iğrenç bir anı!”

“Unutacak.”

“Böyle bir şey unutulmaz.”

“Unutacak doktor, hem de oldukça basit bir sebeple...”

“Açıklayınız!”

“Mösyö Darcieux’nün kızı değil de ondan.”

“Nasıl?”

“Bu zavallı adamın kızı değil.”

“Siz ne diyorsunuz? Mösyö Darcieux...”

“Mösyö Darcieux üvey babası. Jeanne doğduğunda babası, öz babası ölüyor. Bunun üzerine annesi, eşiyle aynı adı taşıyan bir kuzeniyle evleniyor ancak ikinci evliliğinin ilk yılında ölüyor. Jeanne, Mösyö Darcieux’nün ellerine kalıyor. O da kızı önce yurtdışına götürüyor, sonra da satın aldığı bu köşke getiriyor ve çevrede kendisini bilen olmadığı için Jeanne’i kızı olarak tanıtıyor. Jeanne bile doğumu hakkındaki bu gerçeği bilmiyor.”

Doktor şaşırıp kalmıştı.

“Peki siz bu ayrıntıdan emin misiniz?” diye mırıldandı.

“Tüm günümü Paris’te, belediyelerde geçirdim. Kütükleri arayıp buldum, iki noteri sorguladım, tüm belgeleri gördüm. Yanılmak mümkün değil.”

“Ama bu suçu, daha doğrusu suç zincirini açıklamıyor.”

“Açıklıyor,” diye belirtti Lüpen. “Başından beri, bu olaya karıştığım ilk andan itibaren Matmazel Darcieux’nün söylediği bir cümle beni bu araştırmaları yapmaya itti. ‘Annem öldüğünde

neredeyse beş yaşındaydım,’ dedi bana, ‘Bu, on altı yıl önceydi.’ Demek ki Matmazel Darcieux yirmi bir yaşına girecek, bir yetişkin olacak. Ânında, önemli bir ayrıntıyı fark ettim. Yasal olarak yetişkin olmak demek, banka hesaplarınızın size teslim edileceği yaştasınız demektir. Annesinin yasal vârisi olan Matmazel Darcieux’nün nasıl bir serveti olacaktı? Yine de, bir an için babadan şüphelenmedim. Başlangıçta kimse benzer bir şey düşüremez. Ancak sonra, Darcieux’nün oynadığı bu çaresiz, yatalak, hasta oyunu vardı...”

“Gerçekten hasta,” diyerek araya girdi doktor.

“Tüm bunlar şüpheleri fazlasıyla üzerinden siliyordu; hatta kendisinin de bu saldırılara maruz kaldığını düşünüyordum. Sonuçta ailede, ikisinin yok olmasından kâr sağlayacak birileri olmaz mıydı? Paris’e yaptığım gezi bana gerçekleri gösterdi. Matmazel Darcieux’ye annesinden kalan ve üvey babasının sadece kullanım hakkına sahip olduğu büyük bir miras vardı. Gelecek ay Paris’te, noter huzurunda aile meclisi toplanacaktı. Gerçek patlak vermişti; bu, Darcieux için bir yıkımdı.”

“Kenara hiç para koymamış mı?”

“Koymuş ancak talihsiz işlerle büyük kayıplar yaşamış.”

“Sonuç olarak, Jeanne, mirasının yönetimini onun ellerinden almazdı ki!”

“Ancak bilmediğiniz bir nokta var, doktor; ben de yırtık mektubu okurken öğrendim. Matmazel Darcieux, Versailles’da oturan dostu Marceline’in kardeşini seviyor, ancak Mösyö Darcieux evlenmelerine karşı –şimdi sebebi anlıyorsunuzdur ya–, genç kız evlenmek için yetişkin olmayı bekliyor.”

“Öyle,” dedi doktor. “Anlıyorum... Bu onun için bir yıkım olurdu.”

“Tam bir yıkım. Kurtuluş için tek bir şansı kalmıştı, o da doğrudan vârisi olacağından, üvey kızının ölümüydü.”

“Kuşkusuz, ancak kimsenin kendisinden şüphelenmemesi gerekiyordu.”

“Kesinlikle, işte bu yüzden kızın ölümünün tesadüfı olacağı bir dizi kaza yarattı. Kendi adıma, işleri hızlandırmak için işte bu yüzden kendisine Matmazel Darcieux’nün acilen köşkten ayrılacağını söylemenizi istedim. O andan itibaren kendince hasta olan bir adamın gece vakti parkta veya koridorlarda gezmesi ve uzun uzadıya bir plan tasarlayarak harekete geçmesi için yeterli zaman yoktu. Hayır, bir şeyler yapmalıydı; hazırlanmadan, aniden, elinde silahıyla hemen hareket etmeliydi. Böyle hareket edeceğine şüphem yoktu. Geldi.”

“Hiçbir şeyden şüphelenmedi mi diyorsunuz?”

“Benden şüphelendi. Bu akşam geri döneceğimi sezdi ve daha önceden de duvarı aştığım yeri gözetledi.”

“Peki ne oldu?”

“Eh,” dedi Lüpen gülerek. “Karnıma bir kurşun yedim ya da daha doğrusu cüzdanım yedi... Bakınız, deliği görebilirsiniz... Vurulduktan sonra sanki ölü bir adam gibi kendimi ağaçtan aşağı bıraktım. Tek düşmanını alt ettiğine inanarak köşke geri döndü. İki saat boyunca etrafı kolaçan ettiğini gördüm; sonra karar verip kulübeden bir merdiven aldı ve pencereye dayadı. Bana da kendisini takip etmek kaldı.”

“Daha önceden yakasına yapışamaz mıydınız? Neden yukarı kadar çıkmasına izin verdiniz? Jeanne için oldukça ağır ve gereksiz bir karşılaşmaydı,” dedi doktor biraz düşündükten sonra.

“Tam tersine! Matmazel Darcieux gerçeği başka türlü asla kabul etmezdi. Katilin yüzünü görmesi gerekiyordu. Uyanır uyanmaz kendisine durumu anlatın. Hızlıca iyileşecektir.”

“Peki Mösyö Darcieux...”

“Ortadan kayboluşunu size uygun gelen şekilde anlatın... Acil bir yolculuk... Bir delilik ânı... Araştırma yapılacaktır. Bir daha kendisinden haber alınmayacağına emin olabilirsiniz...”

Doktor başını salladı.

“Evet gerçekten... Haklısınız... Tüm bu olayı olağanüstü bir beceriyle çözdünüz; Jeanne size hayatını borçlu... Kendisi size

teşekkür edecektir ancak kendi adıma, yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı? Bana, emniyetle bağlantınız olduğunu söylemiştiniz... Davranışınız, cesaretiniz için bir övgü mektubu yazmam mümkün olur muydu?”

Lüpen gülmeye başladı.

“Elbette! Böylesine bir mektup benim için gayet kazançlı olacaktır. O halde doğrudan şefime, Müfettiş Ganimard’a yazınız. Surène Sokağı’ndan koruması Paul Daubreuil’nin kendisini bir kez daha parlak bir hareketle ortaya koyduğunu bilmekten memnuniyet duyacaktır. Sizin de duymuş olacağınız bir olayda, “kırmızı fular” olayında kendisine kuşkusuz iyi bir yol gösterici oldum. Sevgili Ganimard, nasıl da mutlu olacak!”

KUĞU BOYUNLU EDİTH

“Arsen Lüpen, Müfettiş Ganimard hakkında tam olarak ne düşünüyorsunuz?”

“Gayet iyi olduğunu düşünüyorum, sevgili dostum.”

“Gayet iyi olduğunu mu? O zaman neden her bulduğunuz fırsatta kendisiyle alay ediyorsunuz?”

“Pişmanlık duyduğum kötü bir alışkanlık. Ama ne yaparsınız? Kural bu. Cesur bir polis memuru, işte, düzenden sorumlu, bizi serserilere karşı koruyan, biz diğerleri için canını veren, bir yığın gözüpek insan var, namuslu insanlar; bizim ise onları iç-nelemek ve küçümsemek dışında yapabileceğimiz bir şey yok. Aptalca!”

“Bravo Lüpen, iyi bir burjuva gibi konuşuyorsunuz.”

“Ben neyim ki? Başkalarının mülkiyeti hakkında biraz özel fikirlerim olabilir ancak sizi temin ederim iş benim mülkiyetime gelince durum değişir. Tanrım, bana ait olana dokunulmaya görsün. O zaman acımasızlaşırım. Ah!.. Ah! Çantam, cüzdanım, saatim... Elini sakın süreyim deme! Tutucu bir ruha, küçük bir rantiyenin içgüdülerine sahibim, dostum; tüm geleneklere ve yetkililere saygım var. Bu yüzden Ganimard bende fazlaca saygı ve şükran uyandırıyor.”

“Ama pek hayranlık uyandırmıyor.”

“Hayranlık da uyandırıyor. Tüm emniyet çalışanlarında bulunan yılmaz cesaretinin yanı sıra Ganimard karar verme, kavrayış ve muhakeme gibi oldukça önemli yeteneklere de sahip. Kendi-

sini iş üstünde de gördüm. Önemli biri. *Kuşu Boyunlu Edith* olayını duymuş muydunuz?”

“Herkes kadar.”

“Demek ki hiçbir şey duymamışsınız. Eh, bu olay belki de en fazla özeni ve dikkati gösterdiğim, bilinmezlikleri ve gizemleri en çok kullandığım, bu yüzden de uygulaması ustalık gerektiren en iyi tasarlanmış olaydır. Bilgi, titizlik ve matematik gerektiren tam bir satranç oyunuydu. Yine de Ganimard düğümü çözmeyi başardı. Açıkçası onun sayesinde Quai des Orfèvres’deki gerçeği biliyoruz ve bu gerçeğin fazlasıyla sıradışı olduğuna sizi temin ederim.”

“Ben de öğrenebilir miyim?”

“Tabii ki, bugün yarın vaktim olduğunda... Ancak bu akşam Brunelli operada dans ediyor ve beni yerimde göremezse kötü olur!”

Lüpen’le sık görüşmüyoruz. Zor itiraf eder, canı ne zaman isterse o zaman anlatır. Yavaş yavaş, parça parça, ağzından kaçırdığı farklı aşamaları not edip onları ayrıntılarıyla birleştirebildim.

Nasıl başladığı biliniyor, o yüzden olayları anlatmakla yetineceğim:

Üç yıl önce Brest’ten kalkan bir tren Rennes Garı’na geldiğinde, eşikle birlikte aynı trende yolculuk eden zengin Brezilyalı Albay Sparminto hesabına kiralanan bir yük vagonunun kapısının parçalanmış olduğu görüldü.

Hasar gören yük vagonunda bir yığın duvar halısı taşınıyordu. Bu duvar halılarından birinin içinde bulunduğu kasa kırılmıştı ve halı yok olmuştu.

Albay Sparminto tren yolu işletmeciliğinden şikâyetçi olmuş ve bu hırsızlığa maruz kalmanın duvar halısı koleksiyonunun değerinin düşmesine sebep olduğu gerekçesiyle büyük hasarının karşılanmasını talep etmişti.

Polis halıyı aradı. Tren yolu işletmeciliği büyük bir prim sözü

verdi. İki hafta sonra posta idaresince açılan, iyi kapatılmamış bir mektupla bu hırsızlığı yönetenin Arsen Lüpen olduğu ve paketin ertesi gün Kuzey Amerika'ya doğru yola çıkacağı öğrenildi. Aynı akşam, Saint-Lazare Garı'nın emanet bürosuna bırakılan bir bavulda, çalınan duvar halısı bulundu.

Halıyı kaçırma girişimi başarısız olmuştu. Lüpen öylesi bir düş kırıklığı yaşamıştı ki, bu kötü ruh halini Albay Sparmientto'ya hitaben yazdığı şu oldukça açık mektupla bildirmişti: "Sadece bir tane halı alma nezaketini göstermiştim. Bir sonraki sefere on iki tane alacağım. Dikkatinize sunarım. A.L."

Albay Sparmientto birkaç aydır Faisanderie ve Dufrénoy sokaklarının kesişiminde, küçük bir bahçenin içindeki bir malikâne'de oturuyordu. Güçlü, geniş omuzlu, siyah saçlı, esmer tenli, aşırıya kaçmadan şık giyinen bir adamdı. Sıradışı güzellikteki ancak sağlığı inişli çıkışlı olan ve duvar halısı olayından da derinlemesine etkilenmiş genç bir İngilizle evlenmişti. İlk günden itibaren kocasına, ne pahasına olursa olsun halıları satması için yalvarmıştı. Albay ise bir kadının kaprisleri olarak değerlendirdiği bu sözlere boyun eğmek için fazlasıyla cesur, kararlı ve inatçı biriydi. Hiçbir şey satmadı ama güvenlik önemlerini artırdı ve çevrelerini her çeşit hırsızlığın önüne geçmek için türlü yöntemlerle kuşattı.

Öncelikle, bahçeye bakan taraftan gözetlenmemek için Dufrénoy Sokağı'na açılan giriş katı ve birinci kattaki tüm pencerelere duvar ördürdü. Ardından, mülkünün mutlak güvenlik önlemleriyle korunan özel bir ev olarak tasarlanmasını istedi. Evde halıların asılı olduğu her galerinin penceresine, görülmeyecek şekilde, yerini sadece kendisinin bildiği ve en küçük temasta malikânenin tüm ampullerini yakıp çan ve zillerden oluşan bir sistemi çalıştıran hareket cihazları yerleştirildi.

Başvurduğu sigorta şirketleri, geceleri malikânenin giriş katında kendilerince seçilen ve maaşlarını Albay'ın ödeyeceği üç adam yerleştirmezse ciddi olarak dosya açmaya razı değildi. Bu

durumda emekli, güvenilir, kendini kanıtlamış ve Lüpen'e fazlaca kin duyan üç müfettiş seçmişlerdi.

Hizmetçilere gelince, Albay onları uzun süredir tanıyordu. Onlara kefil olurdu.

Tüm bu önlemler alınıp malikânenin bir kale gibi korunması sağlandıktan sonra Albay, kendisinin de üyesi olduğu iki büyük topluluğun mensuplarının, ayrıca bazı hanımefendilerin, gazetecilerin, sanatseverlerin ve sanat eleştirmelerinin davet edildiği bir çeşit sergi açılışını andıran büyük bir açılış partisi verdi.

Bahçe kapısından girer girmez sanki bir hapishaneye adım atıyormuş gibi hissediyordunuz. Merdivenin altına yerleşmiş üç müfettiş sizden davetiyenizi isteyip sizi şüpheyle süzüyorlardı. Sanki sizi didik didik arayacaklarmış ya da parmak izinizi alacaklarmış gibilerdi.

Konukları birinci katta karşılayan Albay gülerek özür diliyor, duvar halılarının güvenliği için yaptıklarını mutlulukla açıklıyordu.

Sarışın, solgun, uysal eşi büyüleyici bir gençlik ve zarafetle, hüznü ve nazik bir havayla, kaderin tehdit ettiklerinde görülen bir teslimiyetle kocasının yanında duruyordu.

Tüm davetliler toplandıktan sonra bahçe demiri ve giriş kapısı kapatıldı. Ardından, iki zırhlı kapıyla girilen ve pencereleri demir çubuklarla korunan, büyük kepenkler döşenmiş ana galeriye geçildi. Burada on iki duvar halısı bulunuyordu.

Bu duvar halıları ilhamlarını, Kraliçe Matilda'ya ithaf edilen ve İngiltere'nin fethini resmeden meşhur Bayeux işlemelerinden alan eşsiz sanat eserleriydi. Fatih William'a eşlik eden bir askerin soyundan gelen birisince XVI. yüzyılda sipariş edilmiş, Arraslı ünlü bir dokumacı olan Jehan Gosset'nin elinden çıkmışlardı. Dört yüz yıl sonra Bretonya'daki eski bir köşkün tavanarasında bulunmuşlardı. Bunu duyan Albay, işi elli bin franka kapatmıştı. Oysa halıların ederi bunun yirmi katıydı.

Ancak hiç şüphesiz bu on iki parçalık serinin en güzel, en eş-

siz parçası, Kraliçe Matilda'nın işlemesine karışmadığı ve Arsen Lüpen'in çaldığı ancak sonra geri almayı başardıkları parçaydı. Halıdaki işleme, Hastings Muharebesi'nde ölenler arasında sevgilisinin, son Anglo-Sakson kral Harold'un cesedini arayan Kuğu Boyunlu Edith'i tasvir ediyordu.

Konuklar bu halının, bu tasarımın naif güzelliği karşısında, solgun renklerin, hareketli insan kümelerinin ve olayın yarattığı korkunç üzüntünün karşısında hayranlıkla duruyorlardı... Talihsiz Kraliçe Kuğu Boyunlu Edith, ağır bir zambak gibi eğilmişti. Beyaz elbisesi, bitkin bedenini ortaya seriyordu. İnce uzun elleri, dehşet ve yakarıyla ileri uzanmıştı. Gülümsemelerin en hüznülüsünü ve en umutsuzunu yansıtan yüzünden daha acı verici başka bir şey olamazdı.

“Dokunaklı gülümseme,” diye belirtti sanat eleştirmenlerinden biri, “Üstelik büyüleyici bir gülümseme, bana Madam Sparmiento'nun gülümsemesini anımsattı, Albay.”

Yorumu onaylanmış gibiydi.

“Anında dikkatimi çeken başka benzerlikler de oldu; boynun o zarif eğriliği, ellerin inceliği ve ayrıca tavırlardaki, silüetteki bazı ayrıntılar...” diye sürdürdü sözlerini.

“Oldukça doğru,” diye itiraf etti Albay. “Beni halıları satın almaya iten de bu benzerlik oldu. Ayrıca başka bir sebep daha vardı. İlginç bir tesadüf eseri eşimin adı da Edith; o zamandan beri kendisini Kuğu Boyunlu Edith diye çağırıyorum.”

“Benzerliklerin bununla sınırlı olduğunu umuyor, sevgili eşim Edith'in, anlatıda sevgilisinin cesedini arayan zavallı âşığın durumuna düşmemesini diliyorum,” diye ekledi Albay gülerek. “Çok şükür sağlığım yerinde ve ölmeye niyetim yok. Sadece duvar halıları kaybolursa... O zaman herhalde deliririm...”

Sözlerini bitirdikten sonra güldü ancak kendisinden başka gülen yoktu. İlerleyen günlerde de, o gecenin konusunun geçtiği anlatılarda aynı utanç ve sessizlik hali hâkim olacaktı. Yardımcılar ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

“Adınız Harold değil, değil mi, Albay?” diye sordu içlerinden biri şaka olsun diye.

“Neyse ki hayır,” dedi Albay, neşeli tavrı devam ediyordu. “Ne adım Harold ne de bu Anglo-Sakson kralla bir benzerliğim var.”

Albay herkesin hemfikir olduğu cümlesini tamamladığı andan itibaren pencere tarafından (sağdaki mi, yoksa ortadaki pencerelerden mi olduğu konusunda fikirler değişiyordu) kısa, keskin, hafiflemeyen bir zil sesi duyuldu. Bu sesi, Madam Sparmiento’nun, eşinin kolunu yakalayarak dehşetle attığı çığlık izledi.

“Ne oluyor? Bu da nesi?” diye bağırdı Albay.

Konuklar, kıpırdamadan pencerelere bakıyorlardı. Albay yinelenedi:

“Bu da nesi? Anlamıyorum. Benim dışımda bu zilin nerede olduğunu bilen yok...”

Aynı anda –bu nokta da tanıkların görüşleri uyuşuyor– ani, mutlak bir karanlık çöktü; hemen ardından malikânenin altından üstüne kadar tüm salonlardaki, tüm odalardaki, tüm pencerelerdeki ziller ve çanlar sağır edici bir gürültüyle çalmaya başladı.

Birkaç saniyeliğine aptalca bir karışıklık, çılgınca bir dehşet baş gösterdi. Kadınlar çığlık çığlığa bağıriyordu. Erkekler kapalı kapılara yumruk atıyorlardı. Herkes birbirini itip kakıyor, kavga ediyor, yere düşenler çiğneniyordu. Alevlerin tehdit ettiği veya kurşun sesiyle dehşete düşmüş bir kalabalığın endişeli hali gibiydi.

“Sessizlik! Kıpırdamayınız! Her şeyi çözeceğim! Elektrik düşmesi şurada, köşede... İşte...” diye gürledi Albay kargaşa üzerine.

Konuklar arasından yolunu açarak galerinin köşesine geldi; elektrik lambaları yeniden parlar parlamaz telaşlı zil sesleri de sustu.

Yanan ışıkla birlikte ortaya garip bir manzara çıktı. İki kadın bayılmıştı. Kocasının koluna asılıp mosmor suratıyla diz çökmüş

olan Madam Sparminto ölü gibi duruyordu. Suratları beyaza kesmiş, kravatları çözülmüş adamlar dövüşçülere benziyordu.

“Halılar burada!” diye bağırdı biri.

Herkes, tek akla yatkın açıklamaymış gibi, sanki bu olayın doğal neticesi olarak halılar kaybolmalıymış gibi hayrete düşmüştü. Ancak hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Duvara asılı birkaç pahalı tablo da hâlâ yerindeydi. Aynı gürültü tüm malikâneyi sarmış, tüm ziller çalmış olsa da müfettişler ne içeri giren ne de girmeye çalışan birini görmüşlerdi...

“Dahası,” dedi Albay, “galerinin sadece pencerelerinde alarm var; nasıl çalıştıklarını bilen tek kişi benim ve henüz düzeneği kurmadım.”

İnsanlar endişeyle, yüksek sesle güldü ancak duygusuzca ve utanarak, her biri kendi davranışının saçmalığını hissederek gülmüştü. Malikânedен, bu endişeli ve kaygılı ortamdan çıkıp nefes almak için herkes acele ediyordu.

Yine de geride iki gazeteci kalmış, Albay da Edith ile ilgilenip onu hizmetçiye teslim ettikten sonra yanlarına dönmüştü. Üçü, müfettişlerle birlikte, pek bir şey keşfedemedikleri bir soruşturma yaptılar. Albay bir şişe şampanya açtı sonra. Sonunda gecenin ilerleyen saatlerinde, tam olarak iki kırk beşte, gazeteciler malikânedен ayrıldı, Albay odasına çıktı ve müfettişler de giriş katında kendilerine ayrılan odaya çekildiler.

Sırasıyla nöbet tutuyorlardı; ilk nöbete kalan uyanık kalmak için kendini zorladı, sonra bahçede bir tur attı ve galeriye kadar çıktı.

Bu düzen, uykunun kendilerini ele geçirip nöbete çıkamadıkları sabah saat beşle yedi arası hariç, dakikası dakikasına uygulandı. Dışarıda gün doğmuştu ve dahası ziller çalmaya başlasa uyanırlardı, değil mi?

Ancak saat yedi yirmide içlerinden biri galeriden içeri girip, güneşlikleri açtığında on iki duvar halısının da kaybolduğunu gördü.

Akabinde bu adam ve görev arkadaşları ânında haber vermedikleri, Albay’a söylemeden ve büroyu aramadan soruşturmaya başladıkları için suçlandılar. Bu gecikmeyle polisin yapacaklarını engellemişler miydi sanki?

Albay ancak saat sekiz buçukta olaylardan haberdar oldu. Giyinmiş, evden çıkmak üzereydi. Haber pek kendisini etkilememiş gibiydi ya da en azından üstesinden gelmeyi başarmıştı. Yine de fazlasıyla çaba göstermiş olmalıydı ki birdenbire bir sandalyeye çöktü ve bir süre umutsuzlukla kalıverdi; böylesine cesur ve kararlı bir adam için bunu görmek çok acıydı.

Kendine hâkim olup toparlanarak galeriye geçti, çıplak duvarları inceledi; sonra bir masanın başına geçti ve aceleyle bir mektup karaladı. Mektubu zarfa koyup mühürledi.

“Alın,” dedi. “Acil bir randevuya yetişmem gerekiyor... İşte, komisere iletmek üzere bir mektup...”

“Komisere kendi fikirlerimi yazdım... Aklıma gelen bir şüpheyi... Anlayacaktır... Kendi adıma elimden geleni yapacağım...” diye ekledi müfettişlerin kendisine baktığını görünce.

Müfettişlerin daha sonra öfke olarak yorumlayacağı hareketler yapıp koşarak çıktı.

Birkaç dakika sonra komiser geldi. Mektubu kendisine verdiler. Mektupta şunlar yazılıydı:

“Sevgili karım, onu mateme boğacağım için beni affetsin. Son dakikaya kadar adı dudaklarımda olacak.”

Gece gerçekleşen sinir bozucu olayın yarattığı gerginlikle de ateşlenen Albay Sparmiento, bir anlık delilikle intihara koşuyordu. Böylesine bir hareketi yapacak cesareti var mıydı? Ya da son anda akli başına gelecek miydi?

Madam Sparmiento’ya haber verildi.

Yapılan araştırmayla Albay’ın izine ulaşmaya çalışırken o da korkudan nefesi kesilmiş halde bekliyordu.

Akşama doğru Ville-d’Avray’dan bir telefon geldi. Bir tünelin çıkışındaki işçiler, trenin geçişinden sonra yüzü korkunç bir şe-

kilde parçalanıp tanınmayacak hale gelmiş bir erkek cesedi bulmuşlardı. Cepleri boştu fakat tarifi Albay'a uyuyordu.

Akşam saat yedide Madam Sparmientto, Ville-d'Avray'da otomobilden indi. Kendisini gardaki odalardan birine götürdüler. Örtü kaldırılınca Edith, Kuğu Boyunlu Edith, kocasının cesedini tanıdı.

Bu şartlarda Lüpen'in alışlagelmiş saygınlığını koruması mümkün değildi.

"Gardını alsın!" diye yazıyordu genel fikri iyi özetleyen hicivci bir köşe yazarı. "Bugüne kadar kendisine çok görülmeyen sempatiyi kaybetmemesi için bu tip olayların artmasına gerek yok. Yaramazlıklarını güvenilmez bankerlerin, Alman baronların, geçiminin kaynağı bilinmeyen şatafatlı hayat süren yabancıların, mali ve kamu şirketlerinin yaptığı haksızlıklar karşısında kullanmadıkça, Lüpen'in yaptıkları onaylanamaz. Özellikle de, öldürmesi! Bir hırsızın ellerinden tutabiliriz ama bir katilin ellerinden asla... Doğrudan kendisi öldürmemiş bile olsa, bu ölümden sorumludur. Elleri kan bulaşmıştır. Adı lekelenmiştir."

Halkın öfkesi, isyanı Edith'in solgun yüzüne duyulan merhametle daha da alevlendi. Geçen geceki konuklar, davet hakkında etkileyici ayrıntılar anlatıyordu; çok geçmeden sarışın İngiliz kadın üzerine bir efsane oluştu; Kuğu Boyunlu kraliçenin herkesçe bilinen öyküsündeki gerçekten acıklı karakter üzerine kurulu bir efsane.

Yine de kimse olağanüstü bir ustalıkla gerçekleştirilen bu hırsızlığa hayran olmaktan kendini alamıyordu. Polis, olayı hemen şöyle yorumlamıştı; detektiflerin başından itibaren fark ettikleri ve sonrasında da beyan ettikleri üzere galerinin üç penceresi sonuna kadar açıktı, Lüpen ve suç ortaklarının bu pencerelerden girdiğine şüphe yoktu.

Varsayım akla oldukça yatkın geliyordu ama yine de sorulacak sorular vardı. Birincisi, kimse onları görmeden nasıl olmuştu da bahçe parmaklıklarını aşıp sonra da geri çıkmışlardı? İkincisi,

bahçeyi geçip çiçek tarhına bir merdiven yerleştirmişlerse, aralarında nasıl hiç iz bırakmamışlardı? Üçüncüsü ise, malikânedeki zil ve ışıklardan kurulu sistemi harekete geçirmeden nasıl olmuştu da kepenkleri ve pencereleri açmışlardı?

Halk, üç detektifi suçluyordu. Savcı onları uzun uzadıya sorguladı; özel hayatları üzerine dikkatli bir araştırma gerçekleştirdi ve en resmi şekilde, zan altında olduklarını beyan etti.

Duvar halılarına gelince, tekrardan bulunabileceklerine dair hiçbir umut yoktu.

İşte bu anda Müfettiş Ganimard, taç macerası ve Sonia Krichnoff'un kaybolmasından sonra ve Lüpen'in eski suç ortaklarınınca verilen, gerçekliği su götürmez bir yığın kanıtın ışığında Lüpen'in izini takip ettiği Hindistan'dan çıkıp geldi. Bir kez daha mutlak düşmanınca kandırıldığını ve şu halı meselesiyle ilgilenirken kendisinden kurtulmak için onu Uzakdoğu'ya yollattığını düşünerek şeflerinden on beş günlük bir izin talep etti; Madam Sparmiento'yu buldu ve ona, eşinin intikamını alacağına dair söz verdi.

Bu sırada Edith, intikam fikrinin kendisine işkence eden acıyı gidermede işe yaramayacağı bir noktadaydı. Cenaze akşamına üç müfettişi yerlerinden uzaklaştırmış ve kendisine zalim geçmişi hatırlatan çalışanların sayısını da tek bir hizmetçi ve yaşlı bir temizlikçi kadına indirmişti. Her şeye kayıtsız kalarak kendini odasına kapatmış, Ganimard'ı da istediği gibi hareket etmeye bırakmıştı.

Müfettiş giriş katına yerleşip kendini en fazla özeni göstereceği soruşturmalardan birine adadı. Soruşturmaya en baştan başladı, mahallede bilgi topladı, malikâneyi inceledi, her bir zilli yirmi otuz kez çaldırdı.

On beş günün sonunda, izninin uzatılmasını talep etti. O zamanın emniyet şefi Mösyö Dudouis kendisini görmeye geldi ve Ganimard'ı galeride, bir merdivenin üzerinde yakaladı.

O gün müfettiş, araştırmalarının boşuna olduğunu itiraf etti.

Ancak iki gün sonra Mösyö Dudouis malikâneye tekrar geldiğinde Ganimard'ı oldukça endişeli buldu. Önünde bir yığın gazete seriliydi.

“Hiçbir şey bilmiyorum şef, kesinlikle bilmiyorum ama aklımı kurcalayan şeytani bir fikir var... Sadece, bu o kadar delice bir fikir ki! Üstelik hiçbir şey açıklamıyor... Tam tersine işleri daha da karıştırıyor,” diye mırıldandı sonunda sorulardan sıkılan müfettiş.

“O zaman?”

“O zaman şef, bana biraz daha süre tanımanızı rica ediyorum ama bugün yarın, aniden size telefon edersem, bir dakika bile kaybetmeden bir arabaya atlamanız gerekiyor... Gizemi çözdüm demektir.”

Kırk sekiz saat daha geçti. Bir sabah Mösyö Dudouis bir telgraf aldı:

“Lille’ye gidiyorum. İmza: Ganimard.”

“Ganimard’ı Lille’ye götüren hangi şeytanlık olabilir?” diye düşündü emniyet şefi.

O gün ve ertesi gün habersiz geçti.

Mösyö Dudouis, müfettişe güveniyordu. Ganimard’ı tanıyordu ve yaşlı polisin boşuna heyecanlanan insanlardan olmadığını biliyordu. Ganimard “yürüyorsa”, yürümek için geçerli sebepleri var demekti.

Gerçekten de ikinci günün akşamında Mösyö Dudouis’ya bir telefon geldi:

“Siz misiniz, şefim?”

“Ganimard, siz misiniz?”

Her ikisi de tedbirli insanlar olduklarından karşılarındakinin kim olduğu konusunda yanılmak istemiyorlardı. Bu konuda rahatladıktan sonra Ganimard aceleyle devam etti:

“Acilen on adama ihtiyacım var, şef. Sizin de gelmenizi rica ediyorum.”

“Neredesin?”

“Malikâne deyim, giriş katında ama sizi bahçe demirinin arkasında bekleyeceğim.”

“Geliyorum, arabayla değil mi?”

“Evet, şefim. Yüz adım kala arabayı park edin. Hafifçe ısıklıcalınız, kapıyı açacağım.”

Olaylar Ganimard’ın talimatları doğrultusunda gerçekleşti. Gece yarısından biraz önce, üst katlardaki ışıkların hepsi sönmüşken sokağa çıktı ve Mösyö Dudouis’ı buldu. Hızla, fısıltıyla gerçekleşen bir konuşmadan sonra polis memurları Ganimard’ın buyruklarını dinledi. Sonra şef ve müfettiş birlikte içeri girdiler, ses çıkarmadan bahçeyi geçtiler ve büyük bir dikkatle kendilerini içeriye kilitlediler.

“Ya şimdi?” diye sordu Mösyö Dudouis. “Tüm bunlar da ne demek oluyor? Gerçekten de suikastçılar gibiyiz.”

Ancak Ganimard gülmüyordu. Şefi kendisini asla böyle bir huzursuzluk içerisinde görmemiş, böylesine allak bullak olmuş bir sesle konuşurken işitmemişti.

“Bir haber var mı, Ganimard?”

“Var, şefim, bu sefer var. Ancak ben de güçlükle inanıyorum... Yine de yanılmıyorum... Gerçeği biliyorum... Alışılmadık olabilir ancak gerçek bu... Başka bir açıklaması yok... Tek doğru bu...”

Alnından akan ter damlalarını sildi; Mösyö Dudouis’nın sorusu üzerine kendine hâkim olmaya çalışarak bir bardak su içti ve anlatmaya başladı:

“Lüpen beni pek çok kez kandırdı...”

“Ganimard,” diyerek sözünü kesti Mösyö Dudouis, “doğrudan sadede gelseniz, olmaz mı? Bana iki kelimeyle ne olduğunu açıklayın.”

“Hayır, şef,” diyerek karşı çıktı müfettiş. “Geçtiğim farklı aşamaları bilmeniz gerekiyor. Affedersiniz ancak bunun önemli olduğunu düşünüyorum.”

Sözlerini yineledi:

“Lüpen’in beni pek çok kez kandırdığını söylüyordum, şefim; bana çok çektirdi, fakat şimdiye kadar hep altta olduğum bu düelloda en azından oyununu deneyimledim, taktiklerini öğrendim. Bu duvar halıları olayında, neredeyse en başından itibaren kendime iki soru sordum: Birincisi, Lüpen asla nereye varacağını kestirmedeği işler yapmaz, duvar halılarının kaybolması halinde Mösyö Sparmient’ın canına kıyacağını düşünmüş olmalı. Yine de kandan korkan Lüpen halıları çalmıştı.”

“Halılar beş yüz altı yüz bin frank değerindeydi,” diye belirtti Mösyö Dudouis.

“Hayır şef, size tekrar söylüyorum, fırsat ne olursun, isterse milyonlar etsin, bu dünyada hiçbir şey Lüpen’i öldürmeye ya da bir ölüm sebebi olmaya itmez. Birinci nokta bu.

“İkincisi, önceki gece, açılış partisindeki şamata niyeydi? Hiç şüphesiz korkutmak, olayı bunun üzerine kurmak içindi, değil mi? Birkaç dakika içinde endişe ve dehşet havası sağlanmıştı ve sonunda, belki de bu olay olmasa şüphelenmeyeceğimiz bir gerçekten bizi uzaklaştırmıştı... Anladınız mı, şefim?”

“Tanrım hayır, anlamadım.”

“Zaten,” dedi Ganimard, “bu nokta pek açık değil. Ben de kendime bu soruları sorarken iyi anlamamıştım... Yine de doğru yolda olduğumu düşünüyordum... Evet, Lüpen’in, bu işi yöneten kişi belli olmayacak şekilde şüpheleri uzaklaştırıp kendi üzerine çevirmek istediği su götürmezdi.”

“Bir suç ortağı mı?” diye fikir yürüttü Mösyö Dudouis. “Konukları hareketlendiren, zilleri çaldıran ve herkes gittikten sonra malikânede gizlenebilecek bir suç ortağı mı?”

“İşte... İşte... Yaklaştınız şef. Hiç şüphesiz halılar malikâneye gizlice giren birince değil, malikânede kalan birince çalınmıştı; konuk listesi incelenip her biri üzerine araştırma yapılırca ancak biri olabilirdi...”

“Sadede gelirsek?”

“Sadede gelirsek, şefim, bir ‘ama’ var. Üç detektif konuklar ge-

lirken ve giderken bu listeyi ellerinde bulunduruyorlardı. Altmış üç davetli içeri girdi ve almış üç davetli dışarı çıktı. Bu durumda...”

“Bu durumda bir hizmetçi olmalı, değil mi?”

“Hayır.”

“Dedektifler mi?”

“Hayır.”

“O zaman...” dedi şef sabırsızlıkla. “Hırsızlığı içeriden biri yaptırdıysa...”

“İçerden birinin yaptırdığı aşikâr,” diyerek onayladı iyice ateşlenmiş görünen müfettiş. “Bu konuda tereddütte gerek yok. Tüm araştırmalarım aynı noktayı işaret ediyor. Kanaatim yavaş yavaş öylesine arttı ki bir gün bu şaşırtıcı belirtiyi şöyle biçimlendirdim:

Teoride ve uygulamada hırsızlık, malikânenen bir suç ortağının yardımı olmaksızın gerçekleştirilemezdi. Oysa bir suç ortağı yoktu.”

“Saçma,” dedi Mösyö Dudouis.

“Gerçekten saçma,” dedi Ganimard. “Ancak bu saçma cümleyi telaffuz ettiğim anda gerçek su yüzüne çıktı.”

“Nasıl?”

“Ah! Gayet bulanık, epey eksik bir gerçektir ama yeterliydi. Bu ipin ucunu sonuna kadar takip etmeliydim. Anlıyorsunuz ya, şefim?”

Mösyö Dudouis sessizliğini korudu. Ganimard’ın aklında biçimlenen olgu onun aklında da biçimlenmiş olmalıydı.

“Suçlu konuklardan, hizmetçiler ve dedektiflerden biri değilse, geriye kimse kalmıyor,” diye mırıldandı.

“Hayır kalıyor, şefim, bir kişi kalıyor...”

Mösyö Dudouis elektrik çarpmışçasına titredi ve duygularını ele veren bir sesle:

“Ama hayır, bakalım, bu kabul edilemez,” dedi.

“Neden?”

“Bakalım, düşünsenize...”

“O halde siz açıklayınız, şefim... Haydi.”

“Ne! Hayır, olamaz, değil mi?”

“Haydi şef.”

“İmkânsız! Nasıl olur! Sparmiento, Lüpen’in suç ortağı mıydı!”

Ganimard bıyık altından güldü:

“Harika... Arsen Lüpen’in suç ortağı... Her şeyi açıklıyor. Geceleyin ve üç dedektif nöbet tutarken, ya da daha doğrusu, pek de centilmence davranmayan Albay Sparmiento kendilerine şampanya içirdiği için uyurlarken, bu bahsi geçen Albay halıları yerinden indirip onları, iç pencereler örülü olduğundan ikinci katta bulunan, başka bir sokağa bakan ve izlenmeyen kendi oda-sındaki pencereden çıkardı.”

Mösyö Dudouis düşündükten sonra omuzlarını silktili:

“Kabul edilemez!”

“Neden peki?”

“Neden mi? Çünkü Albay, Arsen Lüpen’in suç ortağı olsaydı, her şeyi başardıktan sonra gidip de canına kıymazdı.”

“Canına kıydığını kim söyledi?”

“Nasıl olur! Cesedini bulduk.”

“İşin içinde Lüpen varsa, ölüm olmaz demiştiniz size.”

“Yine de bu gerçek. Dahası Madam Sparmiento eşini teşhis etti.”

“Böyle söyleyeceğinizi biliyordum, şefim. Bu kanıt karşında benim de canımı sıkıyordu. Bir anda bir yerine üç kişi vardı elimde: Birincisi Arsen Lüpen, hırsız; ikincisi suç ortağı, Albay Sparmiento ve üçüncüsü bir ölü. Aşırı zenginlik, ah Tanrım, lütfen daha fazlasını verme!”

Ganimard gazete yığınının uzandı, ipini çözdü ve içlerinden birini Mösyö Dudouis’a uzattı.

“Hatırlıyorsunuzdur, şefim... Buraya geldiğinizde gazetelere göz atıyordum... O sırada olayla ilgili olabilecek ve benim varsa-

yımımı kanıtlayabilecek bir kaza arıyordum. Şu duyuruyu okuyun.”

Mösyö Dudouis gazeteyi alıp yüksek sesle okumaya başladı:

“Lille’deki muhabirimiz bize epey garip bir olayı haber verdi. Dün sabah şehir morgundan, evvelsi akşam kendini tramvayın altına atan meçhul birinin cesedi çalınmış... Bu hırsızlık olayını kimse açıklayabilmiş değil.”

Mösyö Dudouis bir süre düşündü.

“O zaman... İnaniyor musunuz?” diye sordu sonra.

“Lille’den geliyorum,” diye yanıtladı Ganimard. “Yaptığım soruşturma bu konu hakkındaki tüm şüpheleri giderdi. Ceset, Albay Sparmientto’nun açılış partisini yaptığı gece çalınmış. Bir otomobille doğrudan Ville-d’Avray’a götürülmüş ve araba da akşama kadar demiryolunun yakınında beklemiş.”

“Şans eseri tünelin yakınında mıymış bu araba?” diye sözü devraldı Mösyö Dudouis.

“Yanıdaymış, şefim.”

“O halde bulduğumuz ceset, üzerinde Albay Sparmientto’nun giysileri olan bu çalınmış cesetti.”

“Kesinlikle öyle, şefim.”

“O zaman Albay Sparmientto yaşıyor mu?”

“Bizim gibi kanlı canlı, şefim.”

“Peki, tüm bu maceraya atılmak niye? Neden önce tek bir duvar halısı çalındı, sonra bulundu, en sonunda da on iki tanesi çalındı? Bu açılış partisi neden yapıldı? Gece gerçekleşen karışıklığın sebebi neydi? Hepsi neden? Anlattıklarınız pek de tutarlı değil, Ganimard.”

“Tutarlı değil, şefim, çünkü siz de benim gibi yarı yolda duruyorsunuz; çünkü bu olay ne kadar garip olursa o kadar üzerine gitmek, o kadar sonuna kadar gidip inanılmaz ve şaşırtıcı olanı görmek gerekiyor. Bütün bunlardan sonra neden yapmayalım? İşin içinde Arsen Lüpen yok mu? O varken tam da inanılmaz ve şaşırtıcı olanı beklememiz gerekmez mi? Kendimizi en çılgın

varsayıma yönlendirmemiz gerekmez mi? Çılgın derken sözcüğü yanlış kullandım. Bütün olanlar tam tersine, takdire şayan bir mantık ve çocuk oyuncağı gibi bir basitlik içeriyor. Suç ortakları mı? Size ihanet ederler. Suç ortaklarına ne gerek var? Kendi başına rahatça ve doğal olarak hareket etmek, kendi ellerini, kendi yöntemlerini kullanmak varken!”

“Siz ne diyorsunuz? Ne diyorsunuz?” diye heyecanla bağırdı Mösyö Dudouis her telaffuzunda artan bir korkuyla.

Ganimard yeniden kıkırdadı.

“Nefesinizi kesti, değil mi, şefim? Tıpkı beni bulmaya geldiğiniz gün benim hissettiğim gibi, fikir aklımı kurcalıyordu. Şaşkınlıktan sersemlemiştim. Yine de adamımı tanıyordum. Neler yapabileceğini biliyordum... Ancak bu, hayır, çok sertti!”

“İmkânsız! İmkânsız!” diye tekrar etti Mösyö Dudouis alçak sesle.

“Tam tersine oldukça mümkün, şefim, gayet mantıklı, epey normal, Kutsal Teslis’in hikmeti gibi aşikâr. Bu, tek ve aynı kişinin üç insanda vücut bulması! Bir çocuk, basit bir eleme yöntemiyle bu sorunu bir dakikada çözerdi. Ölüyü silelim; elimizde Sparmiento ve Lüpen kalıyor. Sparmiento’yu silelim...”

“Elimizde Lüpen kalıyor,” diye mırıldandı Emniyet Şefi.

“Evet, şefim; tek kelimeyle, iki heceyle, beş harfle, Lüpen. Brezilyalı kabuğundan soyulmuş Lüpen. Ölülerin arasından dirilen Lüpen, altı aylığına Albay Sparmiento’ya bürünen, Breton’a yolculuk edip on iki halının bulunduğunu öğrenen, onları satın alan, en güzel hırsızlıklardan birini kurup tüm dikkatleri üzerine çeken Lüpen. Yine, tüm dikkatleri üzerinden alıp Sparmiento’ya yöneltmek için şaşkın topluluğun önünde gümbürtüyü kopartan, Lüpen Sparmiento’ya ve Sparmiento Lüpen’e karşı düello-sunu başlatan, açılış partisini tasarlayıp gerçekleştiren, konuklarını dehşete düşüren ve her şey hazır olunca Sparmiento’nun duvar halılarını Lüpen çalmış gibi, Sparmiento Lüpen’in kurbanı olarak ortadan kaybolmuş ve umulmadık bir şekilde ölmüş gibi

göstererek ve işin kârını cebe indirmek için arkasında şüpheler, pişmanlık duyan arkadaşlar, kendisine acıyan insanlar bırakarak yok olan Lüpen...”

Bu noktada Ganimard durup şefine baktı. Sonra da sözcüklerin üzerine basa basa sözlerini tamamladı:

“Arkasında, avutulamaz bir dul bırakarak...”

“Madam Sparmientto! Gerçekten de inanıyor musunuz ki?..”

“Elbette,” dedi müfettiş. “Sonunda kâr sağlamayacaksa böyle si bir hikâye kurulmazdı.”

“Ancak bu kâr bence Lüpen duvar halılarını Amerika’da veya başka bir yerde satınca oluşacak.”

“Öyle, ancak bu satışı pekâlâ Albay Sparmientto da gerçekleştirebilirdi. Hatta daha iyi yapardı. O halde başka bir iş var.”

“Başka bir iş mi?”

“Sparmientto’nun önemli bir hırsızlığın kurbanı olduğunu ve öldüyse işlerin dul karısına kalacağını unutuyorsunuz, şefim. O zaman dul eşi tüm bunları elde edecektir.”

“Kim neyi elde ediyor?”

“Nasıl neyi? Sigortadan gelecek parayı elbette.”

Mösyö Dudouis afallamıştı. Bir anda tüm olay netlik kazanmıştı.

“Doğru, doğru, Albay halıları sigortalatmıştı...” diye mırıldandı.

“Kahretsin! Hem de epey yüksek bir meblağa.”

“Ne kadara?”

“Sekiz yüz bin frank.”

“Sekiz yüz bin frank mı!”

“Tam da söylediğim gibi. Beş farklı şirkete sigortalattı.”

“Peki, Madam Sparmientto parayı aldı mı?”

“Yüz elli bin frankı dün, iki yüz bin frankı da bugün, ben yokken aldı. Diğer ödemeler de bu hafta gerçekleşecek.”

“Ama bu korkunç! Bir şeyler yapmak gerek...”

“Ne yapmalı, şef? Öncelikle, hesapları düzenlemek için be-

nim yokluğumu fırsat bildiler. Döndüğümde, sigorta şirketlerinden birinin müdürüyle planlanmamış bir görüşme gerçekleştirdim, kendisini konuşturdum da öyle öğrendim.”

Şef, uzunca bir süre şaşkınlığını ve sessizliğini koruduktan sonra mırıldandı:

“Ne adam ama!”

Ganimard başını salladı.

“Evet, şef, alçağın biri fakat sıkı adam olduğunu kabul etmeliyiz. Planının başarılı olması için dört beş hafta boyunca ustaca hareket etmiş olmalı, hiç kimsenin Albay Sparmientto’ya ses etmemesi hatta kendisinden şüphelenmemesi gerekiyordu. Tüm öfke ve araştırmalar sadece Lüpen’in üzerinde toplanmalıydı. En sonunda kendimizi sadece zarafet ve efsanenin vücut bulmuş hali, hassas, acınası, zavallı dul Kuğu Boyunlu Edith’in, öyle ki sigorta şirketi çalışanlarının acısını dindirmek için nereyse mutlulukla paraları ellerine teslim ettiği bu dokunaklı kadının karşısında bulmalıydık. İşte böyle.”

İki adam birbirlerine oldukça yakındı ve gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

“Kim bu kadın?” dedi şef.

“Sonia Krichnoff!”

“Sonia Krichnoff mu?”

“Evet, geçen yıl şu taç olayı sırasında yakaladığım ve sonrasında Lüpen’in kaçmasına yardım eden Rus kadın.”

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle. Lüpen’in çevirdiği dolaplar yüzünden ben de herkes gibi yolumu şaşırdığımdan dikkatimi kendisine vermemiştim. Ancak oynadığı rolü öğrendikten sonra hatırladım. İngiliz Sonia’ya dönüşen ve Lüpen’in aşkı için ölmeye tereddüt etmeyecek olan Sonia.”

“Bravo Ganimard,” dedi Mösyö Dudouis onaylayan bir sesle.

“Size sunacak daha iyi bir şeyim var, şefim.”

“Ah! Nedir ya?”

“Lüpen’in yaşlı sütannesi.”

“Victoire mı?”

“Madam Sparmientto dulu oynamaya başladığından beri burada, mutfakta çalışıyor.”

“Oh! Oh! Tebrik ederim, Ganimard,” dedi Mösyö Dudouis.

“Ama size sunacak çok daha iyi bir şeyim var, şefim.”

Mösyö Dudouis yerinden sıçradı. Müfettişin kendi ellerine yapışan eli titriyordu.

“Ne demek istiyorsunuz, Ganimard?”

“Şefim, sizi bu saatte rahatsız edişimin şu Sonia ve Victoire olduğunu mu düşünüyorsunuz? Peh! Onları tahmin etmek kolay.”

“O zaman?” diye mırıldandı sonunda müfettişin neden heyecanlandığını anlayan Mösyö Dudouis.

“O zaman siz tahmin ediniz, şef!”

“Burada mı?”

“Burada.”

“Saklanıyor mu?”

“Hayır, sadece başka kılığa bürünmüş. Hizmetçi.”

Bu sefer Mösyö Dudouis ne bir hareket yaptı ne de bir söz söyledi. Lüpen’in küstahlığı aklını karıştırmıştı.

Ganimard bıyık altından güldü:

“Kutsal Teslis bir dördüncü kışide vücut bulmuş; Kuğu Boyunlu Edith pot kırabilirdi. Patronun da orada bulunması gerekliydi. Geri dönmeye cüret etti. Üç haftadır yaptığım soruşturmaya katılıyor, gelişmeleri sükûnetle izliyordu.”

“Kendisini tanıdınız mı?”

“Lüpen’i tanımazsınız. Kendisini tanınmaz kılacak şekilde tam bir makyaj ve değişim dâhisi. Ayrıca aklıma gelmemişti bile... Ancak bu akşam, Sonia’yı izlemek için merdivenlerin gölgesine saklanmışken, Victoire’ın hizmetçiyle konuşup ona ‘küçüğüm’ dediğini işittim. Aklımda bir ışık çaktı. ‘Küçüğüm, Lüpen’i hep böyle çağırıyordu, donup kalmıştım.”

Sık sık takip edilen ancak yakalanamayan düşmanın varlığıyla allak bullak olma sırası Mösyö Dudouis'ya gelmiş gibiydi.

“Bu sefer yakaladık,” dedi alçak sesle. “Artık elimizden kaçamaz.”

“Evet, şefim, artık kaçamaz; ne o ne de diğer iki kadın...”

“Neredeler?”

“Sonia ve Victoire ikinci, Lüpen ise üçüncü katta.”

“Ama,” dedi Mösyö Dudouis ani bir telaşla, “bu odalar, duvar halılarının pencerelerden kaçırıldığı odalar, değil mi?”

“Evet.”

“Bu durumda, pencereler Dufrénoy Sokağı'na baktığından Lüpen kaçıp gidebilir.”

“Kesinlikle, şefim, ancak önemlerimi aldım. Siz gelir gelmez dört adamımızı Dufrénoy Sokağı'na bakan pencerelere yolladım. Emir kesin, herhangi biri pencerede görünürse ve inmeye kalkışırsa ateş edilecek. İlk atış boş, ikincisi mermiyle olacak.”

“Bravo Ganimard, her şeyi düşünmüşsünüz; gün ağarır ağarmaz...”

“Şef, beklemek mi? Bu serseriye karşı ihtiyatlı davranmalı! Kurallar ve yasal saatle uğraşmak, tüm bunlar aptallık olur! Bu sırada nezaketimiz başımızı yakarsa ne olacak? Ya Lüpen kendine özgü dolaplarından birini çevirirse ne yapacağız? Ah hayır, işin şakası yok. Hemen yakalıyor, üzerine atlıyoruz.”

Ganimard öfkeyle, sabırsızlıkla titreyerek dışarı çıktı, bahçeyi geçti ve yarım düzine adamı içeri soktu.

“İşte, şefim! Dufrénoy Sokağı'ndakilere de pencerelere nişan almalarını emrettim. Haydi.”

Bu gidiş gelişlerde yaşanan hareketlilik hiç şüphesiz malikâne sakinlerinin dikkatinden kaçmamıştı. Mösyö Dudouis başka şansı olmadığını hissetti. Kararını verdi.

“Haydi.”

Operasyon uzun sürmedi.

Sekizi, Browning marka silahlarıyla Lüpen'i, kendini savu-

nacak vakti bulamadan faka bastırmak amacıyla pek de özenli davranmadan merdivenleri çıktılar.

“Kapıyı açın!” diye gürledi Ganimard, Madam Sparmient’ın odasının kapısına yüklenerek.

Bir polis memuru omuz atarak kapıyı kırdı.

İçeride kimse yoktu. Victoire’in odasında da kimse yoktu!

“Yukarıdalar,” diye bağırdı Ganimard. “Lüpen’in çatı katında-ki odasındalar. Dikkat!”

Sekizi birden üçüncü kata koştular. Ganimard, büyük bir şaşkınlıkla çatı katının kapısını açık, içerisini de boş buldu. Diğer odalar da boştu.

“Hay aksi,” diye söylendi. “Nereye gittiler?”

Şef, Ganimard’a seslendi. İkinci kata geri dönmüş olan Mösyö Dudouis, pencerelerden birinin kapatılmış ama kilitlenmemiş, sadece ittirilmiş olduğunu fark etmişti.

“Bakın,” dedi Ganimard’a. “İşte, duvar halılarını kaçırdıkları yolun aynısı. Size söylediğim gibi Dufrénoy Sokağı’na açılıyor.”

“Ama adamlarımızın ateş etmesi gerekirdi,” diyerek karşı çıkan Ganimard dişlerini öfkeyle gıcırdattı. “Sokak korunuyor.”

“Sokak korumaya alınmadan önce kaçmış olmalılar.”

“Size telefon ettiğimde üçü de kendi odalarındaydı, şefim!”

“Beni bahçede beklerken kaçmış olmalılar.”

“Ama neden? Neden? Yarın veya gelecek hafta tüm sigorta parasını cebe indirip gitmektense bugün kaçmaları için hiçbir sebep yoktu...”

Ama bir sebep vardı. Ganimard, masanın üzerinde duran, adına yazılmış mektubu görüp mührü kırdığında bunu anladı. Mektup, yaptığı işten memnuniyet duyulan hizmetlilere verilen başarı belgelerinde kullanılan bir dille kaleme alınmıştı:

“Aşağıda imzası bulunan, ben, Arsen Lüpen, kibar hırsız, eski albay, eski hizmetçi, eski ceset, Ganimard’ın, bu malikânede kaldığı sürece en üstün nitelikleri gösterdiğini belirtirim. Özverili ve özenli, örnek bir davranışla, herhangi bir ipucunun yardımı

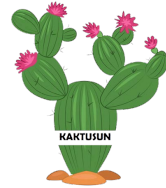
olmaksızın, planlarımın bir kısmını engellemiş ve sigorta şirketlerinin dört yüz elli bin frankını kurtarmıştır. Kendisini bu konuda kutlarım ancak aşağıdaki telefonun, Sonia Krichnoff'un odasındaki telefona bağlandığını ve Sayın Emniyet Şefi'ne telefon ederek aslında bana, hızlıca tüymem için telefon ettiğini öngörememesini mazur görürüm. Bu mazur görülebilir hata, yaptığı parlak hizmetleri gölgelemeyecek veya hak ettiği zaferi küçültmeyecektir.

“Söylediklerimi takiben, hayranlığımı ve derin yakınlığımı en içten duygularla kabul etmesini rica ederim.

“Arsen Lüpen.”

SAMAN ÇÖPÜ

O gün saat dörde doğru hava kararırken, Goussot Efendi dört oğluyla birlikte avdan döndü. Beşi de uzun boylu, güçlü gövdeli, yüzleri güneş ve rüzgârdan yanmış, kaba erkeklerdi.

Beşinin de geniş omuzlar üzerinde duran dar alınlı küçük kafaları, ince dudakları, bir kuş gagası gibi kıvrık burunları, katı ve pek de arkadaş canlısı olmayan ifadeleri vardı. Çevrelerindeki korkutuyorlardı. Kazanç peşinde, ikiyüzlü, kötü niyetli insanlardı.

Héberville arazisini çevreleyen eski surların önüne geldiklerinde, Goussot Efendi dar ve devasa bir kapıyı açtı, oğulları içeri girerken, o da anahtarı cebine koydu. Meyve bahçeleri arasından geçen uzun yol boyunca onların arkasından yürüdü. Yer yer, sonbaharla birlikte yapraklarını dökmüş büyük ağaçlar ve çam kümeleri vardı, eski parkın yadigârları artık Goussot Efendi'nin çiftliğini sarıyordu.

“Umarım annem ateş yakmıştır,” dedi oğlanlardan biri.

“Kesinlikle yakmıştır,” dedi babası. “Bak, şömineden duman bile çıkıyor.”

Yeşil alanın sonunda ek binalar ve ana ev görünüyordu; arkasında, köy kilisesinin çan kulesi, gökyüzünde dolanan bulutları delmek istermiş gibi göğe uzanıyordu.

“Tüfekleri boşalttınız mı?” diye sordu Goussot Efendi.

“Benimki hariç,” dedi en büyükleri. “Bir atmacanın kafasını patlatmak için bir kurşun sürmüştüm...”

Kendini beğenmişti.

“Kiraz ağacının tepesindeki şu küçük ağaç dalına bakın,” dedi kardeşlerine dönerek. “Tam ortasından vuracağım.”

Bu küçük ağaç dalının üzerinde, önceki ilkbahardan beri bir korkuluk duruyor, ağacın yapraksız dallarını koruyordu.

Nişan aldı. Tetiği çekti.

Korkuluk, gülünç hareketlerle devrildi ve alttaki büyük bir dalın üzerine, yüzükoyun düştü. Başına geçirilmiş koca şapkası, sağa sola sallanan bacaklarıyla kiraz ağacının yakınında, ahşap yalağın içinde akan bir çeşmenin yukarısında kalıverdi.

Gülmeye başladılar. Baba alkışladı:

“İyi atış, oğlum. İyi yaptın, beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yemeğimi yerken gözlerimi tabağımdan kaldırdığımda hep bu aptal korkuluğu görüyordum...”

Biraz daha yürüdüler. Evden yirmi metre kadar uzaktaydılar ki baba ani bir hareketle durdu.

“Eh? Ne oluyor?” dedi.

Oğlanlar da durup dinlemeye başladı.

“Ses evden, çamaşırhane tarafından geliyor,” diye mırıldandı içlerinden biri.

“Biri yakarıyormuş gibi... Annem evde tek başınaydı!” diye kekeledi bir diğeri.

Aniden korkunç bir çığlık duyuldu. Beşi birden yerlerinden fırladı. Yeni bir çığlık ve ardından umutsuz haykırışlar yankılandı.

“Buradayız! Geliyoruz!” bağırdı en büyükleri en önden koşarak.

Kapıya doğru döndü, tek bir yumruk darbesiyle camı kırdı ve ebeveynlerinin odasına atladı. Yan oda, anne Goussot’nun neredeyse tüm zamanını geçirdiği çamaşırhaneydi.

“Kahretsin,” dedi parkenin üzerinde, yüzü kanla kaplı yatan kadını görünce. “Baba! Baba!”

“Ne oldu? Nerede?” diye haykırdı arkasından gelen Goussot

Efendi. “Ah, kahretsin, bu mümkün olabilir mi? Annene ne olmuş?” diye sordu.

Kadın gerindi, bir kolunu uzatarak yakardı:

“Yukarı koşun! Buradan! Buradan! Benim bir şeyim yok... Sadece birkaç çizik... Ama koşun, parayı aldı!”

Baba ve çocuklar atıldılar.

“Parayı almış!” diye bağırdı Goussot Efendi eşinin işaret ettiği kapıya doğru acele ederek. “Parayı almış! Hırsız!”

Diğer üç oğlanın geldiği koridorun ucundan sesler yükseldi.

“Gördüm! Onu gördüm!”

“Ben de! Merdivenleri çıktı.”

“Hayır, işte geri iniyor!”

Parkeler, koşuşturmacadan sarsıldı. Koridorun sonuna gelen Goussot Efendi, giriş kapısını açmaya çalışan bir adamı fark etti. Kapıyı açabilirse, kilise meydanına çıkıp köyün sokaklarında kaybolur, kurtulurdu.

Kapıyı açmadığı için şaşırان adam aptalca, aklını yitirmişçesine parmakları ucunda dönerek Goussot Efendi’ye doğru hızla koştu, büyük kardeşi atlattı ve peşinde dört oğlanla birlikte koridoru geçip Goussot’ların odasına daldı, kırık pencereden atlayıp kayboldu.

Oğlanlar, artık gece karanlığının çöktüğü çimenler ve meyve bahçelerinin arasına adamı kovalamak için atıldı.

“Şimdi bittin, seni haydut,” diyerek sırtıttı Goussot Efendi. “Çıkış yok. Duvar çok yüksek. Bittin sen. Ah! Alçak!”

Bu sırada köyden dönen iki yardımcısının eline tüfek verip işe koştu.

“Bu düzenbaz, eve yaklaşmaya bile kalksa hakkından gelin. Acımak yok!”

Adamları yerine yerleştirdi, arabaların geçişi için kullanılan giriş kapısının iyice kapalı olduğundan emin oldu ve ondan sonra eşinin yardıma ihtiyacı olabileceğini hatırladı.

“İyi misin?”

“Nerede? Yakaladık mı?” diye sordu kadın hemen.

“Peşindeyiz. Çocuklar yakalamıştır bile.”

Bu haber kadının toparlanmasını sağladı; içtiği bir yudum romla gücünü toplayarak, Goussot Efendi’nin yardımıyla yatağına yatıp başından geçenleri anlattı.

Çok da uzun değildi. Büyük salondaki şömineyi yakmıştı ve onların dönmesini beklerken odasındaki pencerenin yanında sakince örgü örüyordu, ancak birden, yandaki çamaşır odasından gelen hafif bir gıcırta işittiğini sanmıştı.

“Kediyi odada unuttuğumu düşündüm,” dedi.

Hiçbir çekincesi olmadan odaya girip de paraları sakladıkları çamaşır dolabının kapaklarının açık olduğunu görünce şaşırmış, yine hiç tereddüt etmeden yaklaşmıştı. Ancak içeride, sırtını raf-lara verip saklanmış bir adam vardı.

“Ama nasıl içeri girer?” diye sordu Goussot Efendi.

“Nereden mi? Girişten sanıyorum. Kapıyı hiç kapatmıyoruz.”

“Peki sonra? Üzerine mi atladı?”

“Hayır, ben üzerine atladım. O kaçmak istedi.”

“Bıraksaydın.”

“Nasıl olur? Ya para!”

“O zaman parayı almıştı, öyle mi?”

“Almıştı! Alçağın elinde banknotları gördüm! Kendimi öldürtebilirdim... Ah! Dövüştük.”

“Silahı yok muydu?”

“Benim gibiydi. Parmaklarımızı, tırnaklarımızı, dişlerimizi kullandık. Bak, beni ısırdı. Bağırdım, yardım çağırdım. Ancak yaşlı bir kadını, beni bıraktı.”

“Adam tanıdık mıydı?”

“Traînard olduğundan epey eminim.”

“Şu serseri mi? Kahretsin, doğru,” diye bağırdı çiftçi. “Traînard’dı... Bana da tanıdık gelmişti... Ayrıca üç gündür evin çevresini kolaçan ediyordu. Ah! Yaşlı herif, paranın kokusunu aldı... Ah Traînard, eğleneceğiz! Önce pataklayıp sonra adale-

te teslim edeceğiz. Söyle bakalım, karıcığım, artık kendi başına doğrulabiliyorsun, değil mi? Komşulara haber ver. Jandarmaya gidiyoruz... Noterin çocuğunun bir bisikleti var... Şu Trainard nasıl oldu da kaçtı! Ah, yaşına göre iyi koşuyor. Tam bir tavşan!”

Maceradan keyif almış katıla katıla gülüyordu. Riske atacak neyi vardı? Dünyadaki hiçbir kuvvet serserinin kaçıp gitmesini sağlayamaz, hak ettiği dersi almasını ve sonra da şehir hapishanesine atılmasını engelleyemezdi.

Çiftçi, bir tüfek kapıp yardımcılarına katıldı.

“Haber var mı?”

“Hayır, Goussot Efendi, henüz yok.”

“Çok sürmeyecektir. Olur da iblis kendi kendine duvardan aşmayı başarmazsa...”

Arada sırada dört kardeşin birbirine bağrısları duyuluyordu. Yaşlı adam kendinden beklenmeyen bir esneklikle kendini savunuyor olmalıydı. Yine de karşısında Goussot kardeşler gibi adamlar vardı...

Derken kardeşlerden biri oldukça umutsuzca, fikirlerini de saklamayarak geri geldi.

“Artık zahmet etmeye gerek yok. Gece zifiri karanlık. Adam bir deliğe tünemiş olmalı. Yarın göreceğiz.”

“Yarın mı? Delirdin mi, oğlum?” diyerek karşı çıktı Goussot Efendi.

Büyük kardeş nefes nefese geldi, o da kardeşiyle aynı fikirdeydi. Hain, hapishane duvarı gibi duvarların arkasında, arazide kalıvermişse, niye yarını beklemeyeceklerdi?

“Öyle olsun, ben giderim,” diye bağırdı Goussot Efendi. “Bana bir fener yakın.”

Ama tam bu sırada üç jandarma geldi; ayrıca haberi alan köylüler de toplaşmıştı.

Jandarma Üstçavuş, sistemli bir adamdı. Öncelikle olayın tüm ayrıntılarıyla anlatılmasını istedi, sonra düşündü, ardından dört kardeşi ayrı ayrı sorguladı ve her ifadeden sonra uzun uzun

düşündü. Kardeşlerden, serserinin arazinin derinliklerine kaçtığı, pek çok kez gözden yittiğini ve “Kuzgunlar Höyüğü” diye adlandırılan bir noktada tamamen kaybolduğunu öğrendikten sonra biraz daha düşündü ve bir sonuca vardı:

“En iyisi beklemek. Geceleyn yapılacak bir takipte Traînard aramızdan sıyrılıp gidebilir... Herkese iyi akşamlar.”

Goussot, Üstçavuş’un söyledikleri karşısında omuzlarını silkip homurdanarak kabul etti. Çavuş gözetlemeyi düzenledi, Goussot kardeşleri ve köyün gençlerini kendi adamlarının gözetiminde dağıttı, araba kapısının kapalı olduğundan emin oldu ve karargâhını Goussot Efendi ile birlikte, bir sürahi yıllanmış kanyanın karşısında sabahlayacağı yemek odasına kurdu.

Gece sakin geçti. Her iki saatte bir, Çavuş tur atıp nöbetçileri denetledi. Hiçbir tehlike yoktu. Traînard, deliğinden kıpırdamıyordu.

Gündoğumuyla çarpışma başladı.

Dört saat sürdü.

Dört saat boyunca, yirmi kadar adam çalılara bastonla vurup, otları çiğneyip, ağaç oyuklarını inceleyip, kuru yaprak yığınlarını kaldırarak her yöne doğru beş hektarlık alanı adımladı, aradı, taradı. Traînard yer yarılmış da içine girmişti.

“Bu inanılır gibi değil,” dedi Goussot Efendi dişlerini gıcırdatarak.

“Bu işten hiçbir şey anlamadım,” diye karşılık verdi Çavuş.

Şüphesiz, açıklanamayan bir durumdu bu, çünkü birkaç büyük defne ve taflan dışında, dikkatle vurdukları tüm ağaçlar çıplaktı. Ne bir bina, ne bir baraka ne bir yığın, saklanmaya yarayacak hiçbir yer yoktu.

Duvara gelince, Çavuş’un kendi yaptığı titiz inceleme sonucu, duvara tırmanmanın imkânsız olduğuna ikna olunmuştu.

Öğleden sonra soruşturma, savcı ve vekilinin eşliğinde yeniden başladı. Sonuçlar pek iç açıcı değildi. Bu olay, yetkililere öylesine şüpheli görünmüştü ki keyiflerinin kaçtığını saklamadılar.

“Goussot Efendi, çocuklarınızla birlikte bir göz yanılması yaşamadığınıza emin misiniz?” diye sordular.

“Ya eşim,” diye bağırdı Goussot Efendi, yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. “Bu serseri boğazına sarılmışken göz yanılması mı yaşıyordu? Suratındaki izlere bakın!”

“Öyle, ancak o zaman nerede bu serseri?”

“Burada, dört duvar arasında.”

“Öyleyse aramaya devam edin. Biz bırakıyoruz. Biri bu arazi-
de saklansaydı çoktan bulunması gerekirdi.”

“Öyle olsun, şu an karşınızda duran ben, adamı yakalayacağım,” diye bağırarak söylendi Goussot Efendi. “Altı bin frankını çaldırdı dedirtmeyeceğim. Evet, altı bin! Sattığım üç ineğin, sonra buğday ve elma hasadının parası. Bankaya götüreceğim altı binlik banknot. Eh, Tanrı’ya yemin ederim cebime geri dönecekler.”

“Sizin için en iyisini dilerim,” dedi savcı, vekili ve jandarma ile birlikte ayrıldı.

Komşular da biraz alay ederek oradan ayrıldılar. Akşama doğru sadece Goussot’lar ve çiftlikteki iki yardımcıları kalmıştı.

Goussot Efendi hemen planını açıkladı. Gündüzleri araştırma yapılacak, geceleri de dikkatli bir gözetim olacaktı. Gittiği kadar gidecekti. Sonuçta Trainard da herkes gibi yiyip içen bir insandı. Demek ki Trainard, yiyip içmek için ininden çıkmak zorunda kalacaktı.

“Cebinde en fazla,” dedi Goussot Efendi, “bir iki ekmek parçası vardır ya da geceyi birkaç kök toplayarak geçirmiştir, ancak içecek için yapabileceği bir şey yok. Tek kaynak çeşme ve o çeşmeye yaklaşırsa büyük bir akıllılık edecektir.”

O gece kendisi çeşmenin yanında siper aldı. Üç saat sonra en büyük oğlu nöbeti devraldı. Diğer kardeşler ve hizmetçiler evde yatıyordu, her biri sırayla nöbete geçiyordu ve hiçbir sürprizle karşılaşmamak için tüm mumlar, ampuller yakılmıştı.

Bu durum sonraki on beş gece de böyle sürdü. On beş gün

boyunca iki adam ve anne Goussot evde nöbete devam ederken, diğer beşi Hébertville'i inceledi.

Bu iki haftanın sonunda hiçbir şey değişmedi.

Çiftçi yatışmıyordu.

Komşu kasabada oturan emekli bir müfettişi çağırttı.

Müfettiş bir hafta boyunca evde kaldı. Ne Trainard'ı bulabildi ne de kendilerini ona yöneltebilecek en küçük bir ipucuna ulaşabildi.

“Kalın kafalı,” dedi Goussot Efendi. “Bu serseri orada! Hiçbir yere gidemeyeceğine göre orada...”

Kapının eşliğinde durup düşmanına avazı çıktığı kadar bağırarak söylendi:

“Seni aptal herif, parayı vermektense çukurun dibinde ölmeyi yeğliyorsun, değil mi? Öl o zaman lanet olasıca!”

Ardından anne Goussot tiz sesiyle çığırdı:

“Hapishaneden mi korkuyorsun? Paraları bırak ve çek git.”

Ancak Trainard tek kelime etmedi; karı koca boşuna nefes tüketmişlerdi. Korkunç günler geçiriyorlardı. Goussot Efendi, ateşle titremekten artık uyuyamıyordu. Oğlanlar aksi ve kavgacı olmuşlar, serseriye öldürme fikriyle bir an için bile tüfeklerini bırakmıyorlardı.

Köyde sadece bu konu konuşuluyordu ve çok geçmeden bu yerel Goussot olayı gazetelere yansdı. Goussot Efendi, ilçe merkezinden, başkentten gelen gazetecileri sert şekilde başından savdı.

“Herkes kendi evine,” diyordu onlara. “Siz kendi işinizle, ben kendiminkiyle uğraşayım. Kimsenin göreceği bir şey yok.”

“Yine de Goussot Efendi ...”

“Beni yalnız bırakın.”

Ardından da kapıyı suratlarına çarpıyordu.

Trainard, Hébertville'in duvarları arasında saklanıp kalalı dört hafta oluyordu. Goussot'lar inatla ve inançla araştırmalara devam ediyorlardı ancak tüm insani çabaları söndüren gizemli en-

gellerden biriyle karşılaşmışlar gibi umutları da her geçen gün azalıyordu. Bir daha kaybolan paralarını göremeyecek olma fikri içlerine işliyordu.

Bir sabah, saat ona doğru köyden hızla geçmekte olan bir otomobil arıza yapış aniden durdu.

İncelemeden sonra tamirci, onarımın uzun sürebileceğini söyledi; arabanın sahibi bir otelde bekleyip yemek yiyebilirdi.

Genç, favorileri kısa kesilmiş, sempatik bir adamdı bu; çok geçmeden oteldekililerle kaynaştı.

Elbette kendisine Goussot olayını anlattılar. Bir geziden yeni döndüğü için olayı duymamıştı ancak ilgisini çekmiş gibiydi. Birlikte yemek yediği insanlardan olayı daha ayrıntılı anlatmalarını istedi, onlara itirazlarda bulundu ve pek çok kişiyle varsayımlar üzerine tartıştı.

“Peh!” dedi sonunda sesini yükselterek. “Bu kadar da karmaşık olmamalı. Bu tarz olaylara alışkındır. Olayın geçtiği yeri görebilseydim...”

“Orası kolay,” dedi otelin sahibi. “Goussot Efendi’yi tanıyorum. Beni kırmayacaktır.”

İkna süreci uzun sürmedi; Goussot Efendi, başkalarının müdahalelerine artık karşı çıkmayacak bir raddeye gelmişti. Karı-sıysa kesinlikle tereddüt etmiyordu.

“Mösyö isterse gelebilir.”

Mösyö yemeğini ödeyip tamirciye, onarım biter bitmez aracı ana yolda deneme yapma talimatı verdi:

“En fazla bir saatimi alır,” dedi. “Daha fazlasını değil. Bir saate hazır olun.”

Ardından da Goussot Efendi’nin evine yollandı.

Çiftlikte fazla konuşmadı. Goussot Efendi kendisine hâkim olamayarak tekrar umutlandı, ziyaretçisine bilgi verdi, onu duvar boyunca gezdirdi ve tarlalara açılan küçük kapıya kadar götürdü, kapıyı açtığı anahtarı gösterdi ve yapılan tüm araştırmaları titizlikle anlattı.

İşin garip yanı, bu yabancı konuşmadığı gibi, anlatılanları da dinlemiyor gibiydi. Öylece, dalgın gözlerle bakıyordu.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu gezi bitince Goussot Efendi endişeyle.

“Ne mi düşünüyorum?”

“Açıklığa kavuşturabilecek misiniz?”

Yabancı, bir an yanıt vermeden durdu.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi sonra.

“Kahretsin!” diye haykırdı çiftçi kollarını göğze uzatarak. “Nasıl bilebilirsiniz ki? Tüm bunlar gösteriş. Ben size ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Eh, Traînard saklandığı delikte ölüp gitti ve paralar da onunla birlikte çürüyecek. Anladınız mı? Buraya yazıyorum.”

“Aklıma takılan tek bir nokta var. Serseri, geceleri bir şekilde beslenebilir, ancak nasıl su içiyor?” diye sordu mösyö gayet sakinçe.

“İçmesi imkânsız!” diye haykırdı çiftçi. “İmkânsız! Kullanılabileceği sadece bu çeşme var ve her gece başında nöbet tutuyoruz.”

“Bu bir kaynak, nereden fışkırıyor?”

“Buradan.”

“O zaman yalağa çıkmasına yetecek kadar basınç var.”

“Evet.”

“Peki, yalağın dışına taşan su nereye gidiyor?”

“Şu gördüğünüz hortum toprağın altından eve, mutfığa kadar gidiyor. Bu da demek oluyor ki içmek için kullanamaz çünkü hemen şuradayız, çeşme ve ev arası yirmi metre.”

“Dört hafta boyunca hiç yağmur yağmadı mı?”

“Daha önce de söylediğim gibi, bir kez bile yağmadı.”

Yabancı, çeşmeye yaklaşıp inceledi. Oluk, birkaç tahtanın birleştirilmesiyle, hemen toprağın üzerinde oluşturulmuştu, su yavaş ve berrak akıyordu.

“Su en fazla otuz santimetre derinliğe ulaşıyor, değil mi?” diye sordu.

Ölçmek için çimenlerin üzerinden aldığı bir saman çöpünü yalağa batırdı ancak tam eğildiğinde birdenbire durdu ve etrafına bakındı.

“Ah, ne kadar da gülünç,” dedi kahkahayı koyarak.

“Ne... Ne oldu?” diye kekeleydi Goussot Efendi yalağa yaklaşp sanki dar tahtaların arasına bir adam saklanabilirmiş gibi bakarak.

“Ne oldu? Gördünüz mü? Nerede?” diye yakardı anne Goussot.

“Ne içinde... ne de altında,” diye yanıtladı yabancı gülmeye devam ederek.

Hevesle kendisini takip eden çiftçi, karısı ve dört çocuğu ile eve doğru yöneldi. Otel sahibi ve yabancınn geliş gidişlerini takip eden otel ahalisi de oradaydı. Herkes susmuş, bu sıradışı gerçeğin açığa çıkmasını bekliyordu.

“Tam da düşünmüş olduğum gibi,” dedi adam, eğleniyormuş gibi bir havayla “Adam susuzluğunu bir şekilde gidermek zorundaydı ve sadece tek bir kaynak vardı...”

“Görürdük,” diye homurdandı Goussot Efendi. “Adamı görürdük.”

“Geceydi.”

“Hemen yanında olduğumuz için hem görür hem de işitirdik.”

“O da aynıını yapardı.”

“Yalaktan su içiyordu demek?”

“Evet.”

“Nasıl olur?”

“Uzaktan.”

“Neyle?”

“Bununla”

Yabancı, eline aldığı saman çöpünü gösterdi.

“Buyurunuz, işte saman çöpünden kamış. Bu çöpün alışılmadık uzunluğunu fark etmişsinizdir, aslında üç saman çöpünün

art arda eklenmesiyle oluşturulmuş. Elime alır almaz üç çöpün birleştirildiğini fark ettim. Yadsınamaz bir kanıt.”

“Ama Tanrım, neyin kanıtı?” diye bağırды Goussot Efendi bıkkınlıkla.

Yabancı, raftan küçük bir karabina aldı.

“Dolu mu?” diye sordu.

“Evet,” dedi kardeşlerden en küçüğü “serçeleri avlamak için kullanıyorum. Mermiler küçük.”

“Mükemmel. Sırtına birkaç tane atmak yetecek.”

Yüzü otoriter bir ifadeye büründü. Çiftçiyi kolundan yakaladı ve buyurucu bir sesle konuştu:

“Beni dinleyiniz, Goussot Efendi, ben polis değilim ve her ne olursa olsun bu zavallı iblisi teslim etmek istemiyorum. Dört haftalık açlık ve korku ona yetmiştir. Adama herhangi bir kötülük etmeden, kaçmasına izin vereceğiniz konusunda sizin ve çocuklarınızın beni temin etmesini istiyorum.”

“Parayı verirse!”

“Elbette. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Mösyö, meyve bahçesinin girişindeki kapıda yeniden durdu. Biraz havaya doğru, çeşmenin yanındaki kiraz ağacını hedef alarak karabinayı doğrulttu. Ateşledi. Boğuk bir çığlık koptu ve bir aydır ana dalın üzerinde duran korkuluk aşağı düşüverdi, olabildiğince hızlı kalkıp koşmaya başladı.

Bir anlık şaşkınlık sonrası herkes bağırmaya başladı. Oğlanlar atılıp çok geçmeden kaçağı yakaladılar; adam açlıktan bitkin, perişan haldeydi. Ancak yabancı adam, onu öfkeli insanlardan koruyordu.

“Elinizi sürmeyin! Bu adam bana ait. Dokunmanızı istemiyorum... Umarım canını çok yakmadım, Traînard?”

Kolları ve tüm vücudu gibi bez parçalarına sarılı saman bacakları üzerinde dikilen, başı sıkı sıkıya bir duba gibi sarılmış adam hâlâ cansız bir manken gibi görünüyordu. Öylesine gü-

lünç, öylesine beklenmedikti ki izleyenler kıkır kıkır gülmeye başladı.

Yabancı, adamın kafasındaki bağı çözdü; gözleri ateşle parlayan, iskeleti andıran yüzünün her iki tarafına da dağılmış gri sakalların oluşturduğu bir maske ortaya çıktı.

Gülüşmeler katlandı.

“Para... Altı banknot,” diye buyurdu çiftçi.

Yabancı, adamı uzaklaştırdı.

“Bir dakika, parayı geri vereceğiz. Değil mi, Trainard?”

Saman ve kumaşları bıçağıyla keserken eğlenerek konuşuyordu:

“Zavallı adam, güzel düşünmüşsün, ama nasıl oldu da bu işi başardın? Cin fikirli olmalısın yoksa çok daha korktuğun başka bir şey mi var? İşte böyle, ilk gece hemen senin için bıraktıkları bu kılığa büründün, değil mi? Fena değil. Bir korkuluk, kimin aklına gelir ki? Ait olduğu ağaçta görmeye alışık olduğumuz bir korkuluk... Fakat seni zavallı yaşlı adam, orada öyle yüzükoyun, kolların ve bacakların sarkarken nasıl durabildin! Tüm gün aynı şekilde... Zor durum! Küçük bir hareket için kendini nasıl da tehlikeye atıyordun, değil mi? Uyurken nasıl bir gerginlik hissediyordun! Yemek yemen gerekiyordu! İçmen de! Nöbetçileri işitiyordun! Suratından bir metre ötedeki tüfeğin namlusunu görüyordun! Bırrr... Ancak en güzeli, saman çöplerini fark etmen! Doğru, tek bir ses çıkarmadan, neredeyse hareket etmeden saman çöplerini elbisenden çıkarmalı, birbiri ardına yerleştirmeli, hazırladığın düzeneği yalağa indirmeli ve damla damla, biraz su içmeliydin... Gerçekten, takdiri hak ediyor... Bravo Trainard!”

Dişlerini sıkarak ekledi:

“Sadece oldukça kötü kokuyorsun. Bir aydır yıkanmadın mı yoksa, sefil adam? Artık istediğin kadar suyun var. Alın, size veriyorum. Ben ellerimi yıkamaya gidiyorum.”

Goussot Efendi ve dört oğlu kendilerine bırakılan avı heyecanla yakaladı.

“Haydi, parayı geri ver.”

Serseri, hâlâ şaşkını oynayacak gücü buluyordu.

“Aptal aptal bakma,” diye gürledi çiftçi. “Altı banknot... Geri ver.”

“Ne? Benden ne istiyorsunuz?” diye kekeleydi Trainard.

“Parayı, hemen şimdi.”

“Ne parası?”

“Banknotlar!”

“Banknot mu?”

“Ah! Beni çıldırtacaksın. Gençler, buraya...”

Yaşlı adamı yere yatırıp, elbise olarak üzerine geçirdiği bezleri yırttılar, aradılar, taradılar.

Hiçbir şey yoktu.

“Seni hırsız, seni soyguncu,” diye bağırdı Goussot Efendi.

“Parayı ne yaptın?”

Yaşlı dilenci daha da şaşırılmış görünüyordu. İtiraf etmemekte öylesine dikkatliydi ki sızlanmaya devam etti:

“Benden ne istiyorsunuz? Para mı? Üzerimde sadece üç kuruş var...”

Ama fal taşı gibi açılmış gözlerini elbiselerinden alamıyordu; kendi de olan biteni anlamamış gibiydi.

Goussot öfkesine daha fazla hâkim olamadı. Adamı patakladılar ancak bu da işleri daha iyiye götürmedi. Çiftçi, adamın korkuluk kılığına bürünmeden önce paraları sakladığını düşünmeye başlamıştı.

“Nereye koydun, seni alçak? Söyle! Meyve bahçesinin hangi köşesinde?”

“Para mı?” diye tekrar ediyordu serseri alık alık.

“Evet, para, şu bir yerlere gömdüğün para... Ah! Parayı bulamazsak iyi olacaksın... Tanıkların olacak, değil mi? Hepiniz dost olacaksınız. Sonra şu mösyö de var...”

Otuz kırk adım solda, çeşmenin yanında olması gereken yabancıya seslenmek üzere döndü. Ellerini yıkayan birini göremediği için şaşırılmıştı.

“Gitti mi?” diye sordu.

“Hayır... Hayır... Bir sigara yakıp dolaşmak üzere meyve tarlasına girdi.”

“Ah! Gayet iyi,” dedi Goussot Efendi. “Adamı bulduğu gibi paraları da bulacak bir tip.”

“Sadece...” dedi bir ses.

“Sadece ne? Ne demek istiyorsun?” diye sordu çiftçi. “Bir fikrin varsa söyle... Nedir?”

Ancak bir şüpheye kapılarak aniden durdu ve bir an sessiz kaldı. Aklından geçen şey, tüm köylülerin aklına üşüşmüştü. Hébertville’den bir yabancının geçmesi, arabasının bozulması, oteldeki insanlara soru sorma tarzı ve kendini olayın geçtiği araziye çağırması; bütün bunlar önceden hazırlanmış, gazetelerden olayı okuyup bilen ve olaydan kazanç sağlamak için gelen bir hırsızın oyunu gibi değil miydi?

“Oldukça güçlü,” dedi otel sahibi. “Trainard’ı gözlerimizin önünde didik didik ararken parayı almış olmalı.”

“İmkânsız,” diye kekeleydi Goussot Efendi. “Evin kapısından çıkıp gitse görürdük... Hem, meyve bahçelerine doğru gitmiş.”

“Peki ya arkadaki küçük kapıdan çıktıysa?” diye tahminde bulundu anne Goussot tükenmiş bir halde.

“Anahtar bende.”

“Ama adama anahtarı gösterdin.”

“Evet ama geri aldım... Bak, işte.”

Elini cebine atar atmaz yaygarayı kopardı:

“Ah! Tanrım, anahtar gitmiş... Beni oyuna getirdi...”

Hemen oğlanlar ve diğer köylülerle birlikte adamın peşinden gitti.

Yarı yoldayken bir otomobilin motor sesini işittiler; hiç şüphesiz, küçük girişin orada kendisini beklemesi talimatını verdiği tamircinin getirdiği arabanın sesi idi bu.

Goussot’lar kapıya vardıklarında, eski tahta kapının üzerine, kırmızı bir kiremit yardımıyla yazılan şu iki sözcükle karşılaştılar: “Arsen Lüpen.”

Goussot'ların tüm ısrarlarına ve öfkelerine rağmen Trainard'ın parayı çaldığını kanıtlamak imkânsızdı. Sonunda yirmi kişi, adamın üzerinde hiçbir şey bulamadıklarını söylemek zorunda kalmıştı. Birkaç ay hapiste kalıp çıkmıştı.

Ancak buna üzülmüyordu. Salındığı gün, her on beş günde bir, verilen tarih ve saatte, söylenen yolun belirtilen noktasında üç altın bulacağı kendisine gizlice iletilmişti.

Bu da Trainard için bir servet demekti.

ARSEN LÜPEN'İN NİKÂHI

“Mösyö Arsen Lüpen, Bourbon-Condé Prensesi Matmazel Angélique de Sarzeau-Vendôme ile Sainte-Clothilde Kilisesi’nde gerçekleşecek olan nikâh törenlerine katılmanızdan onur duyacaktır.”

“Dük Sarzeau-Vendôme, Bourbon-Condé Prensesi kızı Angélique’in, Mösyö Arsen Lüpen ile hayatını birleştireceği nikâh töreninde sizi de görmekten mutluluk duyacaktır...”

Dük Jean de Sarzeau-Vendôme, eli titreyerek tuttuğu davetiyeleri okumayı bitiremedi. Öfkeden yüzü solmuştu; ince uzun bedeni titriyordu, tıkanıyordu.

“İşte!” dedi iki mektubu kızına uzatarak. “İşte dostlarımızın aldığı davetiyeler! Dünden beri sokaklarda bu konu konuşuluyor! Bu rezalet hakkında ne düşünüyorsunuz, Angélique? Hâlâ hayatta olsaydı zavallı anneniz ne düşünürdü?”

Angélique de babası gibi ince uzun, bir deri bir kemikti. Otuz üç yaşına gelmişti; daima siyah yün elbiseler giyen utangaç, çekingen bir kadındı; enine ve boyuna oranla çok küçük bir kafası vardı ve burnu da benzer bir zayıflıkla bu duruma karşı çıkıyormuşçasına çıkıktı. Bununla birlikte, biraz hüzünlü bir gururla bakan, bir kez görenin bir daha unutamayacağı endişe dolu gözleri öylesine güzel, yumuşak ve ciddiydi ki çirkin olduğu söylemezdi.

Babasından işittikleri ve kurbanı olduğu hakareti öğrendiği

zaman en başta utançla kızardı ama babası kendisine haksız yere otoriter bir tavırla sert çıksa da, sevgisinden ona şöyle dedi:

“Ah babacığım, bunun dikkate alınmaması gereken bir şaka olduğunu düşünüyorum.”

“Şaka mı? Ama herkesin dilinde! Bu sabah on gazete alaycı yorumlar eşliğinde bu berbat davetiyeyi çoğaltmış! Şeceremiz, atalarımız, ailemizin tanınmış merhumları anımsatılmış. Meseleyi ciddiye almış gibi davranıyorlar.”

“Yine de kimsenin inanacağı bir şey değil...”

“Elbette ama bu bizi Paris’in diline düşmekten kurtarmıyor.”

“Yarına unutulmuş olur.”

“Yarın kızım, Angélique de Sarzeau-Vendôme adının hiç olmadığı kadar fazla telaffuz edildiği hatırlanacak. Ah! Bu işe kalışan zavallının kim olduğunu bilebilseydim...”

Bu sırada özel oda uşağı Hyacinthe içeri girip Sayın Dük’e bir telefon geldiğini haber verdi. Hâlâ öfkesi devam ederken ahizeyi kaldırdı.

“Evet? Kim arıyordu? Evet, benim, Dük Sarzeau-Vendôme,” diye homurdandı.

“Sayın Dük sizden ve ayrıca Matmazel Angélique’ten özür diliyorum. Hepsini sekreterimin hatası,” diye yanıt verdi karşı taraf.

“Sekreteriniz mi?”

“Evet, davetiye mektupları tamamlanmamıştı, sizin de gözden geçirmenizi istiyordum. Ne yazık ki sekreterim sanmış ki...”

“Ama siz de kimsiniz, mösyö?”

“Nasıl, Sayın Dük, sesimi tanımadınız mı? Müstakbel damadınızı tanımadınız mı?”

“Nasıl?”

“Ben Arsen Lüpen.”

Dük sandalyeye çöktü. Solmuştu.

“Arsen Lüpen... Arayan Arsen Lüpen...”

“Görüyorsunuz ya, babacığım, sadece bir şaka, bir oyun,” dedi Angélique gülümseyerek.

Ancak yeniden öfkeyle ayağa kalkan Dük, el kol hareketleri yaparak yürümeye başladı:

“Şikâyetle bulunacağım... Birinin benimle alay etmesi kabul edilemez! Adalet hâlâ işliyorsa, yerini bulmalı!”

Hyacinthe tekrar içeri girdi. İki kart getirmişti.

“Chotois? Lepetit? Tanımıyorum.”

“İkisi de gazeteci, Sayın Dük...”

“Benden ne istiyorlar?”

“Nikâh hakkında sizinle görüşmek istiyorlar, Sayın Dük.”

“Kendilerine kapıyı göster!” diye bağırdı Dük. “Kapıcıya da benim malikânemin böyle sersemle kapalı olduğunu söyle.”

“Rica ederim, babacığım,” dedi Angélique.

“Sen sesini çıkarma, kızım. Geçmişte kuzenlerinden biriyle evlenmeye razı olsaydın, şimdi bu durumda olmazdık.”

Bu olayın yaşandığı akşam, iki gazeteciden biri, gazetesinin ilk sayfasında Varenne Sokağı’ndaki Sarzeau-Vendôme’ların eski moda evinde yaptığı biraz hayalperest incelemeyi ve yaşlı asilzadenin öfkesi ve karşı çıkışını ayrıntılarına kadar hoşgörülle anlatan bir yazı yayımladı.

Ertesi gün bir başka gazete, opera koridorlarında yapıldığı iddia edilen bir Arsen Lüpen röportajını sayfalarına taşıdı. Arsen Lüpen şöyle diyordu:

“Müstakbel kayınpederimin öfkesini tamamen paylaşıyorum. Uygunsuzluk içeren bu mektupların gönderilmesinden ben sorumlu değilim fakat herkes önünde özür diliyorum. Düşünün, daha nikâh tarihimiz kesinleşmiş değil! Kayınpederim mayıs başını öneriyor ama nişanım ve ben bunun biraz geç olduğunu düşünüyoruz! Altı hafta nasıl beklenir!”

Bu, olaya daha da özel bir tat katıyordu ve özellikle Dük’ün karakterini, gururunu, fikirleri ve ilkeleri üzerindeki inatçılığını bilen dostları eğleniyorlardı. Breton’daki en soylu aile olan

Sarzeau baronlarının soyundan gelen, torunun büyük torunu olan ve bir Vendôme’la evlenen Mösyö Sarzeau, Bastille’den sadece on yıl sonra XV. Louis’nin kendisine yüklediği yeni bir unvanı taşımaya razı olmuş ve böylece Dük Jean, eski rejimin önyargılarından hiçbirini kabul etmezlik etmemişti. Gençliğinde, Chambord Kontu’nu sürgünde takip etmişti. Yaşı ilerleyince, yaşlı Sarzeau’lar arasında oturamayacağı bahanesiyle Bourbon Sarayı’nda kalmayı reddetmişti.

Olay çabucak kulağına geldi. Kızının çevresinde dönüp Lüpen’i olası tüm eziyetlerle tehdit ederek yüksek sesle söyleniyor, öfkesi yatışmıyordu.

“İşte! Sadece evlenseydin! Bir sürü de insan vardı! Üç kuzenin Mussy, Emboise ve Caorches iyi asilzadeler, ilgililer, yeterince zenginler ve hâlâ seninle evlenmek istiyorlar. Neden onları reddediyorsun? Ah! Yoksa matmazel hayalperest, duygusal biri ve kuzenleri onun için çok iri ya da çok zayıf veya çok mu kaba?”

Aslında gerçekten hayalperestti. Çocukluğundan beri kendisiyle baş başa, tüm şövalye kitaplarını, aile büyüklerinden kalma, bir zamanların tüm yavan romanlarını okumuştı ve hayatı, güzel kızların daima mutlu olduğu, diğerlerinin ise gelmeyecek nişanlıyı beklerken öldüğü bir peri masalı olarak görüyordu. Yaşlı bir genç kız olarak kalıp hayal kurmaya devam etmek varken neden çeyizinden, annesinden kendine kalan milyonlardan başka bir şey istemeyen kuzenlerinden biriyle evlenmeliydi?

“Hastalanacaksınız, babacığım. Bu gülünç olayı unutunuz,” diye sakince yanıtladı.

Ama nasıl unutabilirdi? Yarası her sabah daha fazla deşiliyordu. Üç gün sonra Angélique, arasına Arsen Lüpen’in kartının gizlendiği harikulade bir demet çiçek almıştı. Dük, konudan bahseden bir dostla karşılaşmadan kulübe gidemez olmuştu.

“Bugünkü gayet gülünç.”

“Gülünç olan nedir?”

“Damadınızın yeni üçkâğıtçılığı! Ah! Yoksa duymadınız mı? Alın, okuyun...”

“Mösyö Arsen Lüpen Danıştay’dan, eşinin soyadının kendi soyadına eklenmesi ve *Lüpen de Sarzeau-Vendôme* olması için talepte bulunacak.”

Ertesi gün ise gazetelerde şu yazıyordu:

“X. Charles’ın emrinin feshedilmemesi sebebiyle, genç gelin Bourbon-Condé unvanını ve armasını taşıyan son vâris olduğundan, Lüpen de Sarzeau-Vendôme’ların en büyük oğlu Prens Arsen de Bourbon-Condé adını alacak.”

Ve takip eden gün şöyle bir ilan yayımlanmıştı:

“Büyük Çamaşır Evi, Matmazel Sarzeau-Vendôme’un baş harfleri L.S.V olan çeyizini sunar.”

Derken, Dük’ü, damadını ve kızını bir masanın etrafına oturmuş piket* oynarken gösteren bir fotoğraf sahnesi resimli bir gazetede yayımlandı.

Tarih de büyük bir gürültüyle ilan edildi: 4 Mayıs.

Evlilik sözleşmesi hakkındaki ayrıntılar paylaşıldı. Lüpen, takdire şayan bir ilgisizlik gösteriyordu. Gazeteler, çeyiz miktarı ne kadar olursa olsun Lüpen’in gözleri kapalı sözleşmeyi imzalayacağını yazıyordu.

Tüm bu yazılanlar yaşlı asilzadenin kendini kaybetmesine sebep oluyordu. Lüpen’e olan öfkesi hastalıklı bir hal alıyordu. Girişimi kendisine pahalıya mal olacak olsa da, ona dikkat etmesini tavsiye eden polise gitti:

“Adama aşınayız, size karşı en ilgi çeken hilelerinden birini oynuyor. Tabirim için beni mazur görün ama sizi ‘haşlayacak’, tuzağa düşmeyin.”

“Ne hilesi, ne tuzağı?” diye sordu Dük endişeyle.

“Yıldırarak sizi çıldırtmak ve soğukkanlı davranırsanız kabul etmeyeceğiniz şeyleri kabul ettirmek istiyor.”

* Piket: Bir kâğıt oyunu. -çn

“Arsen Lüpen, kızımı kendisine vereceğim diye boşuna ümitlenmesin!”

“Ümitlenmiyor da, sadece, nasıl desem, bir pot kırmanızı umuyor.”

“Ne potu?”

“Kırmanızı beklediği pot.”

“Sadede geliniz, sayın amir.”

“En iyisi eve dönmeniz, Sayın Dük ya da tüm bu patırtı sizi öfkeliendiriyorsa kırsala gidin ve orada hiçbir şeyden etkilenmeden sakince dinlenin.”

Bu konuşma, yaşlı asilzadenin korkularını uyandırmaktan başka bir işe yaramadı. Lüpen gözüne korkunç, cani yöntemler kullanan ve herkesin arasında suç ortakları bulunduran biri gibi görünüyordu. Dikkatli olmak gerekiyordu.

O andan itibaren hayat çekilmez bir hal aldı.

Her geçen gün daha da aksileşip suskunlaşırken tüm eski dostlarına ve her hafta dönüşümlü olarak gelen, rakip oldukları için birbirleriyle konuşmayan Angélique'in üç talibi Mussy, Emboise ve Caorches'a bile kapıyı kapattı.

Hiçbir sebep göstermeden kâhyasını ve arabacısını işten çıkardı fakat Arsen Lüpen'in adamlarından biri gelecek diye öylesine korkuyordu ki yerlerine kimseyi koymaya cesaret edemedi ve kırk yıldır hizmetinde bulunan, tüm güvenini kazanmış özel uşağı Hyacinthe ahır ve büro işleriyle ilgilenmek zorda kaldı.

“Babacığım,” dedi Angélique, Dük'ü mantıklı olmaya zorlayarak. “Neden bu kadar korktuğunuzu gerçekten anlayamıyorum. Kimse beni bu saçma evliliğe zorlayamaz.”

“Ah! Korktuğum bu değil zaten.”

“O zaman korkunuz nedir, babacığım?”

“Ben de biliyor muyum ki? Kaçırılma! Hırsızlık! Şiddet! Etrafımızın casuslarla çevrili olduğuna şüphe yok.”

Bir öğleden sonra, satırların altı kırmızı kalemle çizilmiş şu makalenin olduğu bir gazete aldı:

“Evlilik sözleşmesi bu akşam Sarzeau-Vendôme Malikânesi’nde imzalanacak. Mutlu nişanlıların bu ânını paylaşmak üzere sadece birkaç özel davetlinin katılacağı küçük bir tören olacak. Matmazel Sarzeau-Vendôme’un müstakbel şahitleri Prens Rochefoucault-Limours ve Kont Chartres olurken, Mösyö Arsen Lüpén’in sağdıçları Sayın Polis Amiri ve Sayın Santé Hapishanesi Müdürü olacaklar.”

Bu kadarı da fazlaydı. On dakika sonra Dük, uşağı Hyacinthe’yi üç acele posta göndermek üzere yolladı. Saat dörtte, Angélique ile birlikte üç kuzenini yanına kabul etti: İri, ağır ve aşırı solgun Paul de Mussy; ince, kırmızı suratlı ve utangaç Jacques d’Emboise; küçük, zayıf ve hastalıklı Anatole de Caorches; üçü de hiçbir zarafet ve şıklığa sahip olmayan, şimdiden yaşlanmış oğlanlardı.

Toplantı kısa sürdü. Dük, savunmaya dayalı tüm mücadele planını hazırlamıştı. Üzerine basa basa ilk kısmı açıkladı.

“Angélique ve ben bu akşam Paris’i terk edip Breton’daki arazimize gidiyoruz. Bu gidişe yardım etmeniz için siz üç yeğenime güveniyorum. Sen Emboise, sen gelip bizi limuzininle alacaksın. Siz Mussy, siz de arabanızı getirecek ve uşağım Hyacinthe ile birlikte çantalarla ilgileneceksiniz. Sen Caorches, sen Orléans Gari’na gideceksin ve saat on on beşteki Vannes treni için yataklı kompartımana bilet alacaksın. Anlaştık mı?”

Günün geri kalanı olaysız geçti. Sadece akşam yemeğinden sonra Dük, herhangi bir işgüzarlık ihtimalini ortadan kaldırmak için Hyacinthe’e bir sandık ve bir bavul doldurmasını söyledi. Hyacinthe ve Angélique’in oda hizmetçisi de onlarla yolculuk edecekti.

Saat dokuzda tüm hizmetçiler Dük’ün emriyle yatmaya gitti. Saat ona on kala, hazırlıklarını tamamlamış olan Dük, arabanın kornasını işitti. Kapıcı, avlunun kapısını açtı. Pencereden bakmakta olan Dük, Jacques d’Emboise’in *landaulet* tipi arabasını tanıdı.

“Kendisine hemen aşağı indiğimi söyleyin,” diye buyurdu Hyacinthe. “Matmazele de haber verin.”

Birkaç dakika sonra Hyacinthe dönmediği için Dük odasından çıktı fakat sahanlıkta iki maskeli adamın saldırısına uğradı; gıkını çıkaramadan Dük’ün ağzını tıkayıp bağladılar.

“İlk uyarı, Sayın Dük. Paris’i terk etmekte ve bana rıza göstermekte direnirseniz, işler daha da kötüleşir,” dedi adamlardan biri alçak sesle. “Göz kulak ol. Ben genç kadınla ilgileneceğim,” diye de devam etti arkadaşına dönerek.

Bu sırada diğer iki işbirlikçi Angélique ve oda hizmetçisini yakalamış, ağzlarını tıkamıştı; kadın bayılmış, yatak odasındaki bir koltukta uzanıyordu.

Amonyak koklatılır koklatılmaz kendine gelen genç kadın gözlerini açtığında üzerine doğru eğilmiş şık kıyafetler içinde, güler yüzlü ve cana yakın genç bir adamla karşılaştı.

“Affınızı rica ederim, matmazel,” dedi adam. “Olaylar biraz ani gelişti ve böyle davranmak biraz tuhaf oldu ancak durumlar bizi çoğunlukla vicdanımızın onaylamadığı davranışlara götürüyor. Özür dilerim.”

Kadının elini yavaşça tuttu ve parmağına kalın, altın bir yüzük geçirirken şöyle dedi:

“İşte, artık nişanlıyız. Size bu yüzüğü takdim edeni asla unutmayınız... Sizden kaçmamanızı ve sadakatinizin göstergesi olarak Paris’te beklemenizi rica ediyor. Kendisine güvenin.”

Tüm bunları öylesine bir ciddiyet ve saygıyla söylemiş, öylesine buyurgan ve saygılı davranmıştı ki kadının karşı koyacak gücü yoktu. Bakışları karşılaştı.

“Ne kadar da saf, güzel gözleriniz var! Bu bakışların altında yaşamak güzel olacak. Şimdi gözlerinizi kapatınız,” diye mırıldandı adam.

Geri çekildi. Yardımcıları da onu takip etti. Otomobil gitti ve Varenne Sokağı’ndaki malikâne sessizliğe büründü, ta ki Angélique kendine gelip hizmetçileri çağırana kadar.

Dük, Hyacinthe, oda hizmetçisi kadın ve kapıcıyla eşini sıkıca bağlanmış buldular. Epey değerli birkaç biblo, ayrıca Dük'ün cüzdanı ve tüm mücevherleri, iğneleri, kravatları, inci düğmeleri, saati vb. kaybolmuştu.

Çok geçmeden polis geldi. Sabahleyin, önceki akşam evinden otomobiliyle çıkan Emboise'a kendi şoförünün bıçakla saldırıp, adamı yarı ölü ıssız bir sokağa attığını öğrendiler. Mussy ve Caorches'a gelince, Dük'ten geldiği söylenen ve işi iptal etmeleri istenen telefonlar almışlardı.

Ertesi hafta Dük, kızı ve oda hizmetçisi, soruşturma hakkındaki endişe duymadan, savcının çağrılarına yanıt vermeden, hatta Arsen Lüpen'in "Varennes kaçı" hakkında gazetelere yazdırdıklarını okumadan, gözlerden ırak Vannes'a giden bir gece trenine binip diğer gece Sarzeau yarımadasına hâkim eski feodal şatoya vardılar. Gerçekten ortaçağdaki derebeylerine bağlı gibi görünen Breton'lu köylülerin yardımıyla hemen bir direniş planlandı. Dördüncü gün Mussy, beşinci gün Caorches ve yedinci gün, yarası sanıldığı kadar kötü olmayan Emboise geldi.

Dük, firarının Lüpen'e rağmen başarılı olabilmesi için planının ikinci yarısında çevresine haber vermeden önce iki gün daha bekledi. Üç kuzenin önünde Angélique'e kesin bir emirle şunları söyledi:

"Tüm bunlar bana büyük rahatsızlık veriyor. Yüzsüzlüğünü yargılayabileceğimiz bu adama karşı harekete geçtim; mücadele beni tüketiyor. Ne pahasına olursa olsun bu işi bitirmek istiyorum. Bunun için de sadece tek bir yöntem var, Angélique, beni tüm sorumluluklardan azat edip kuzenlerinizden birinin korumasını kabul etmeniz. Bir aydan önce Mussy, Caorches veya Emboise'dan biriyle evlenmelisiniz. Seçiminizde özgürsünüz. Karar verin."

Angélique dört gün boyunca ağladı, babasına yalvardı. Bunun ne yararı vardı? Babasının bu konuda katı olduğunu ve sonunda ona boyun eğmesi gerekeceğini hissediyordu. Kabul etti.

“Hiçbirini sevmiyorum, babacığım, siz hangisini isterseniz o olsun. Biri, diğerinden daha mutsuz edemez beni, her halükârda mutsuz olacağım...”

Dük, kızını kişisel bir tercih yapması için zorluyordu ancak kız buna yanaşmıyordu. Bunun üzerine çatışmaktan yorulan adam, servetinden ötürü Emboise’ı seçti.

Çok geçmeden evlenme ilanları yayımlandı.

O andan itibaren de şatonun çevresindeki gözetim iki katına çıkarıldı; Lüpen’in sessizliği ve gazetelere yolladığı ilanların aniden kesilmesi Dük Sarzeau-Vendôme’u sadece endişelendiriyordu. Belli ki düşman bir atağa hazırlanıyordu ve kendisinden beklenen çeşitli hareketlerle bu evliliğe karşı çıkmaya çalışacaktı.

Yine de hiçbir şey olmadı. Törenden iki gün önce, önceki gün, tören sabahı, hiçbir şey olmadı. Nikâhın belediyede kıyılmasının ardından evlilik kilisede kutsandı. Bitmişti.

Böylece Dük, derin bir nefes aldı. Kızının tüm üzüntüsüne rağmen, bu durumdan biraz utanmış görünen damadının mahcup sessizliğine rağmen sanki muhteşem bir zafer kazanmış gibi ellerini mutlulukla ovuşturdu.

“Asma köprüyü indiriyoruz!” dedi Hyacinthe’e. “Herkesin içeri girmesi serbest! Bu zavallıdan korkacak bir şeyimiz yok.”

Yemekten sonra köylülere şarap ikram edip onlarla kadeh kaldırdı. Şarkı söyleyip dans ettiler.

Saat üçe doğru giriş katındaki salonlara geri döndü.

Şekerleme vaktiydi. Tüm odaların sonunda bulunan nöbetçi salonuna gitti ancak eşikten adımını henüz atmıştı ki aniden durup haykırdı:

“Burada ne yapıyorsun, Emboise? Bu bir şaka mı?”

Emboise, Breton balıkçılarının kıyafetine bürünmüş, kendisine fazlasıyla büyük gelen, kirli, yırtık pırtık pantolonu ve ceke tiyle karşısında dikiliyordu.

Dük afallamış gibiydi. Uzunca bir süre şaşkın gözlerle, tanıdığı ve zihninde geçmiş hatıraları uyandıran bu simayı inceledi.

Sonra aniden şatonun meydanına bakan pencerelerden birine gidip seslendi:

“Angélique!”

“Ne oldu, babacığım?” diye sordu genç kız yaklaşıarak.

“Kocan nerede?”

“İşte orada, babacığım,” dedi Angélique biraz uzakta sigarasını tütürüp bir şeyler okumakta olan Emboise’ı göstererek.

Dük, içine işleyen bir ürpertiyle tökezleyip koltuğa çöktü.

“Ah! Aklımı kaçıracığım!”

“Bana bakın, amcacığım,” dedi balıkçı kıyafetleri içindeki adam diz çöküp kendisine. “Beni tanıdınız, değil mi? Yeğeniniz benim, bir zamanlar burada oynayan, Jacquot diye çağırdığınız yeğeniniz... Hatırlıyorsunuz, değil mi... Bakınız bu yara izi...”

“Evet... Evet,” diye kekeledi Dük. “Seni tanıyorum... Sen Jacques’sın ama ya diğeri...”

Başını elleri arasına aldı.

“Yine de olamaz, mümkün değil. Sen açıkla... Ben anlamıyorum... Anlamak istemiyorum...”

Yeni gelen adam pencereyi ve yan salona açılan kapıyı kapatırken sessizlik oldu. Ardından yaşlı asilzadeye yaklaştı, onu uyuşukluğundan uyandırmak için yavaşça omuzuna dokundu ve hiçbir girizgâh yapmadan, sanki gereksiz açıklamaları atlayıp sadece gerçekten önemli kısımları açıklamak istermişçesine konuşmaya başladı:

“On beş yıl önce, Angélique’in evlilik teklifime olumsuz yanıt vermesi üzerine Fransa’yı terk ettiğimi hatırlarsınız. Dört yıl önce, demek ki gönüllü sürgünümün ve Cezayir’in en güneyine yerleşmemin on birinci yılında, büyük bir Arap şefin düzenlediği av partisi sırasında beni fazlasıyla baştan çıkaran iyi mizaçlı, cazibeli, görülmemiş derecede becerikli, kontrol edilemeyecek kadar cesur, aynı anda hem alaycı hem de derin zekâya sahip biriyle tanıştım.

“Kont Andréşy evimde altı hafta geçirdi. Ayrıldıktan sonra

da düzenli aralıklarla yazışmaya devam ettik. Ayrıca gazetelerin sosyete ve spor bölümlerinde de sıklıkla adını okuyordum. Üç ay önce geri gelecekti ve ben de onu misafir etmek için hazırlanıyordum ki atla dolaştığım bir gece, bana eşlik eden iki Arap hizmetçi üzerime atladı; ellerimi kollarımı gözlerimi bağladılar ve beni yedi gün yedi gece, çöllerden geçirerek beş adamın beklediği, körfezin kıyısındaki bir sahile götürdüler. Hemen buharlı bir gemiye bindirildim ve çok geçmeden demir aldık.

“Bu adamlar kimdi? Beni kaçırmaktaki amaçları neydi? Elimde hiçbir ipucu yoktu. Beni, önü demirlenmiş tek lombozlu dar bir kamaraya kapattılar. Her sabah, yan kamara ve benimki arasında açılan bir pencereden yatağıma iki üç libre ekmek, dolu bir kap yemek ve bir şişe şarap bırakıyorlar, evvelki günden kalanları alıyorlardı.

“Arada sırada geceleri gemi duruyordu; hiç şüphesiz erzak depolamak için bir limana gidip gelen kayığın sesini işitiyordum. Ardından acele etmeden, sanki sosyetik insanların dinginlik içinde ve son limana varmak için isteksizlik duyduğu bir gemide gibiydik. Bazen sandalyemin üzerine çıkıp lombozumdan kıyı şeridine bakıyordum ancak öylesine belli belirsizdi ki, nerede olduğumuzu anlayamıyordum.

“Bu durum haftalar sürdü. Dokuzuncu haftaya vardığımızda bir sabah, bana yemek uzatılan pencerenin tam kapatılmadığını fark ettim, pencereyi ittim. Yan kamara bu sırada boştu. Çabalararak bir masanın üzerinde duran törpüyü almayı başardım.

“Bu olaydan iki hafta sonra, sabrım sayesinde lombozumun önündeki demirleri törpülemeyi başarmıştım. Bu pencereden kaçabilirdim ancak her ne kadar iyi bir yüzücü de olsam çabucak yorulacaktım. Geminin kıyıda çok uzakta olmadığı bir zamanı seçmem gerekiyordu. Ancak evvelsi gün yerime yerleştiğimde kıyıyı fark edebildim ve akşamına, güneş batarken şaşkınlıkla, sivri taretleri ve büyük burcuyla Sarzeau Şatosu’nun silüetini gördüm. Gizemli yolculuğumun sonuna mı gelmiştim?

“Bütün gece ve ayrıca dün de tüm gün açık denizde yol aldık. Sonunda bu sabah durumun müsait olduğuna, özellikle de kayaların arkasında seyrederken güvenle yüzebileceğime karar verdim fakat tam kaçacağım sırada, benimle iletişimi sağlayan pencerenin bir kez daha aslında kapalı olmadığı fark ettim, araduvara çarpıyordu. Merakımdan pencereyi tekrar açtım. Kolumun ulaşabileceği mesafede, açabileceğim küçük bir dolap vardı ve el yordamıyla dokunurken tesadüfen bir mektup paketine denk geldim.

“Beni esir tutan çetedeakilere verilmiş talimatları içeren mektuplardı bunlar. Bir saat sonra lomboza çıkıp kendimi denize bıraktığımda neden kaçırıldığımı, kullanılan yöntemleri, takip edilen amacı ve üç aydır Dük Sarzeau-Vendôme ve kızına karşı kurulan bu iğrenç komployu, her şeyi öğrenmiştim. Ne yazık ki artık çok geçti. Gemiden görülmemek için kayalıkların arasına kıvrılmak zorundaydım, öğleye kadar sahile yaklaşamadım. Bir balıkçı kulübesine varıp kıyafetlerimizi değiş tokuş edip buraya kadar gelene kadar saat üç olmuştu. Geldiğimde de nikâhın bu sabah kıyıldığını öğrendim.”

Yaşlı asilzade tek bir söz etmemişti. Gözlerini yabancından ayırmadan, giderek büyüyen bir dehşetle dinlemişti.

Arada sırada polis şefinin yaptığı uyarılar aklına gelmişti: “Sayın Dük, sizi haşlar...”

“Devam et... Tüm bunlar korkunç... Hâlâ anlayamıyorum, korkuyorum,” dedi alçak sesle.

“Eh,” diye devam etti yabancı. “Hikâyeyi yeniden oluşturmak kolay, birkaç cümleyle özetleyeyim. İşte, Kont Andrésey evime yaptığı ziyarette ve ona gösterdiğim yakınlıkla pek çok şey öğrenmişti. Bir kere yeğeninizdim ancak aynı zamanda beni göreceli olarak pek tanıımıyordunuz çünkü Sarzeau’yu daha küçükken terk etmiştim ve ondan sonra da görüşmelerimiz, on beş yıl önce burada kuzenim Angélique’e evlenme teklif ettiğimde karşılaştığımız birkaç hafta ile sınırlı kalmıştı. Ardından, geçmi-

şimle bağlarımı kopardığım için hiç mektup almıyordum ve son olaraksa Andréşy ile aramda, çarpıcı denebilecek kadar büyük bir fiziki benzerlik vardı. Planını bu üç nokta üzerine kurmuştu.

“Cezayir’i terk etmem halinde kendisine haber vermeleri için iki Arap hizmetçime rüşvet vermiş. Ardından benim adım ve kılığımı Paris’e gelmiş, sizinle görüşmüş, her on beş günde bir sizin evinize gelir olmuş ve adım altında yaşamını sürdürerek, adımı gerçek kimliğini sakladığı etiketlerden biri olarak kullanmış. Üç ay önce, mektuplarında kendi deyimiyle söylediğı üzere ‘armut olgunlaşınca’, gazeteler üzerinden bir dizi saldırıya başlamış ve aynı zamanda hiç şüphesiz Cezayir’de yayımlanan bazı gazetelerden adımın Paris’te geçtiğini öğrenmemden korkarak beni hizmetçilerime yakalatmış, sonra da işbirlikçilerine kaçtırmıştı. Sizinle ilgili olarak daha fazlasını anlatmama gerek yok sanıyorum, amcacığım?”

Dük Sarzeau-Vendôme sinirle titredi. Görmek istemediğı korkunç gerçek tüm çıplaklığıyla önündeydi, uğursuz düşmanın simasına bürünüyordu, ona şöyle dedi:

“Lüpen, değil mi?” dedi karşısında konuşanın ellerini tutup umutsuzluk ve acı içinde.

“Evet, amcacığım.”

“Ve... Ve evlenmesi için kızımı verdiğim Lüpen, değil mi?”

“Evet amcacığım, Jacques d’Emboise adını, benim adımlı ve sizin kızınızı çalan kişi. Angélique, Arsen Lüpen’in yasal eşi, hem de verdiğiniz buyruklara uygun olarak. Kendi elleriyle yazdığı şu mektup da işin kanıtı. Yaşamınızı altüst edip, zihninizi sıkarak, ‘geceleyin düşüncelerinizi, uykunuzda rüyalarınızı’ kuşatarak, malikânenizi soyarak, siz korkup da kızınızın üç kuzeninden, Mussy, Emboise veya Caorches’dan birini Angélique’e eş olarak seçin, bu hareketlerden ve şantajlardan kurtulacağınıza inanarak buraya kaçın diye bu işlere devam etti.”

“Peki neden diğer ikisini değil de onu seçti, kızım?”

“Siz seçtiniz, amcacığım.”

“Tesadüfen seçtim çünkü aralarında en zengini oydu...”

“Hayır, tesadüfen seçmediniz. Uşağınız Hyacinthe’nin kurnaz, zihni meşgul eden ve akıllı çelen rehberliğiyle bu kararı aldınız.”

Dük yerinden sıçradı.

“Ne? Nasıl? Hyacinthe suç ortağı mıydı?”

“Arsen Lüpen’in suç ortağı değildi ancak Emboise sandığı adamın suç ortağıydı; düğünden sekiz gün sonra kendisine yüz bin frank verileceğinin sözünü almıştı.”

“Ah hırsız! Her şeyi birleştirdi, öngördü.”

“Her şeyi öngördü, amcacığım; şüpheleri kendi üzerinden atmak için düzenlediği saldırıdan, hizmetinizdeyken yaralanmış gibi yapmaya kadar.”

“Ama amacı nedir? Neden tüm bu alçaklıklara kalkışıyor?”

“Angélique’in on bir milyonu var, amcacığım. Paris’teki noteriniz gelecek hafta sahte Emboise’a hisseleri devredecek, o da en kısa sürede hisseleri paraya çevirerek ortadan kaybolacaktı ancak bu sabah kendisine, kişisel hediyeniz olarak beş yüz bin franklık hamiline çek verdiniz. Bu akşam saat dokuzda, şatonun dışında, Grand-Chêne yakınında bu parayı, yarın sabah Paris’te görüşmelerde bulunacak suç ortaklarından birine verecek.”

Dük Sarzeau-Vendôme ayağa kalkmıştı ve ayaklarını vurarak kızgınlıkla yürüyordu.

“Bu akşam saat dokuzda...” dedi. “Göreceğiz... Göreceğiz... Bu arada jandarmaya haber vereceğim.”

“Arsen Lüpen jandarmayı parmağında oynatır.”

“Paris’e telgraf çekelim.”

“Evet ama beş bin frank ne olacak... Ayrıca skandalı da düşünün, amcacığım... Kızınız Angélique de Sarzeau-Vendôme’un böyle bir dolandırıcı, böyle bir soyguncuyla evlendiğini unutmayın... Hayır, hayır, ne pahasına olursa olsun olmaz.”

“O zaman ne yapmalı?”

“Ne yapmalı?”

Bu sefer yeğen ayağa kalktı ve her çeşit silahın asılı olduğu bir rafa doğru yürüyerek eline bir tüfek aldı; yaşlı asilzadenin yakınındaki masanın üzerine bıraktı.

“Orada, çölde vahşi bir hayvanla karşılaştığımızda jandarmaya haber vermiyorduk, amcacığım, bizi pençesiyle alt etmeden önce tüfeğimize sarılıp o vahşi hayvanı deviriyorduk.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Diyorum ki, oradayken jandarmanın yerine geçme alışkanlığı edindim. Biraz kısa yoldan adaleti sağlamak oluyor ama en iyisi bu, bana inanın ve bugün, bizi ilgilendiren meselede tek çözüm yolu. Ölü hayvanı siz ve ben, bir köşeye gömeceğiz... Kimse duymayacak, bilmeyecek.”

“Peki ya Angélique?”

“Ona sonra söyleriz.”

“Ne olacak peki?”

“Resmi eşim olarak kalmaya devam edecek, gerçek Emboise’in eşi. Yarın kendisini terk edip Cezayir’e dönerim. İki aya boşanırız.”

Dük, bembeyaz bir surat, sabit gözler ve sımsıkı sıkıdığı dişleriyle yeğenini dinliyordu.

“Gemideki ortaklarının senin kaçışını haber vermeyeceklerinden emin misin?” diye mırıldandı.

“Yarından önce fark etmezler.”

“Neye dayanarak...”

“Arsen Lüpen bu akşam, saat dokuzda kaçınılmaz olarak antik surları takip eden ve şapel harabelerini çevreleyen seğirdim yoluna* sapacak. Ben, harabelere gizleneceğim.”

“Ben de geleceğim,” dedi Dük Sarzeau-Vendôme av tüfeğini eline alarak.

Saat akşamın beşiydi. Dük, uzunca bir süre daha yeğeniyle kaldı, silahları kontrol etti, doldurdu. Sonra karanlık çökünce, loş koridorlardan geçerek onu odasına götürüp bitişikteki dar odaya sakladı.

* Kale bendini çevreleyen yol. -çn

Akşamüzeri olaysız geçti. Yemek vaktiydi. Dük, sakın kalmaya çalışıyordu. Arada sırada gizlice damadına bakıyor ve gerçek Emboise ile arasındaki benzerliğe hayret ediyordu. Aynı ten rengi, aynı sima, aynı saç kesimi. Ancak bakışlar farklıydı; buradaki daha canlı, daha parlak bakıyordu ve Dük, gitgide şimdiye kadar görmediği ve kişinin sahteliğini kanıtlayan küçük ayrıntıları fark etmeye başladı.

Yemekten sonra herkes ayrıldı. Saat sekizi gösteriyordu. Dük odasına geçip yeğenini buldu. On dakika sonra, gecenin karanlığı sayesinde ellerinde tüfekler, harabelerin arasına saklanmışlardı. Bu sırada Angélique, şatonun sol kanadının yanında bulunan bir kulenin giriş katında kaldığı dairesine kocasıyla birlikte varmıştı.

“Biraz yürüyeceğim, Angélique,” dedi kocası kapının eşiğinde kendisine dönerek. “Dönünce beni kabul edersiniz, değil mi?”

“Elbette.”

Kadının yanından ayrılıp birinci kata çıktı, kapıyı anahtarla kilitleyip kırlara bakan bir pencereyi usulca açtı ve eğildi. Kulenin dibinde, kendinden kırk metre aşağıda bir gölge fark etti. ıslık çaldı. Hafif bir ıslık da kendisine yanıt verdi.

Bir dolaptan, siyah bir bezle sarılıp bağlanmış büyük, deri bir evrak çantasını çekip aldı. Sonra masanın başına oturup yazmaya başladı:

“Mesajımı almana sevindim çünkü elimde bu koca evrak çantasıyla şatodan çıkmak tehlikeli olacaktı. İşte evraklar. Motosikletinle, sabahki Brüksel trenine binmek üzere Paris’e gideceksin. Orada değerli evrakları Z’ye vereceksin, o da çok geçmeden paraya çevirecek.

“A. L.”

“Not: Grand-Chêne’den geçerken diğerlerine, onlara katılacağımı söyle. Kendilerine verecek talimatlarım var. Burada her şey yolunda, kimse bir şeyden şüphelenmedi.”

Mektubu paketin üzerine iliştiirdi ve bir ip yardımıyla pencereden aşağı sarkıttı.

“Güzel,” dedi kendi kendine. “Bu iş oldu. Artık rahatım.”

Odada yürüyüp duvarda asılı asilzade portrelerinden ikisine gülümseyerek bakıp birkaç dakika daha bekledi.

“Horace de Sarzeau-Vendôme, Fransız Mareşal Grand Condé*... Sizi selamlıyorum, atalarım. Lüpen de Sarzeau-Vendôme sizlere layık olacak.”

Sonunda vakit gelmişti, şapkasını alıp aşağı indi.

Ancak giriş katında Angélique dairesinden çıkmış, çılgınlar gibi bağırıyordu:

“Dinleyin, yalvarırım... Daha iyi olabilir...”

Daha fazla devam etmeden, kocasının zihninde bir korku ve delilik hayali bırakarak hemen dairesine geri döndü.

“Delirdi,” dedi kendi kendine. “Evlilik bu kadına göre değil.”

Bir sigara yakıp, kendisini etkilemesi gereken bu olaya çok da dikkat etmeden cümlesini tamamladı:

“Zavallı Angélique, bütün bu olay boşanmayla son bulacak.”

Dışarıda gece karanlık, gökyüzü bulutluydu.

Hizmetçiler şatonun kapılarını kapatıyorlardı. Pencereelerde ışık yoktu, yemekten sonra yatmaya gitmek Dük’ün âdetiydi.

“Kapıyı açık bırakın,” dedi bekçi kulübesinin önünden geçip asma köprüye geçerken. “Bir tur atıp geleceğim.”

Seğirdim yolu sağdaydı ve bir zamanlar kaleyi çok daha büyük ikinci bir muhafazayla kuşatan eski surlar boyunca, bugün neredeyse yıkılmış olan arka kapıya kadar gidiyordu.

Bir tepeyi çevreleyip ardından dik bir vadiyi takip eden bu yolun solu, kalın fundalıklarla çevreliydi.

“Bir saldırı için ne kadar da harikulade bir yer,” dedi. “Birini boğazlamak için uygun.”

Bir ses işittiğini düşünerek durdu, ancak hayır, sadece yaprakların hışırtısıydı. Derken, bir kayanın girintilerinde sekip gelen bir taş yamaç boyunca yuvarlandı fakat işin tuhaf yanı, hiçbir şey kendisini endişelendirmiyordu, yürümeye devam etti. Serin

* Condé Prensi Louis de Bourbon (8 Eylül 1621 – 11 Aralık 1686). -çn

deniz havası, yarımadaının ovalarından aşip ona kadar geliyordu; neşe içerisinde, bu havayla ciğerlerini doldurdu.

“Yaşamak ne kadar güzel!” dedi kendi kendine. “Hâlâ genç, soylu, multimilyoner, daha ne istersin, Lüpen de Sarzeau-Vendôme?”

Biraz ileride karanlıkta, yola birkaç metreliğine hâkim olan şapelin harabelerinin simsiyah silüetini gördü. Yağmur başlamıştı. Bir yerlerde saatin dokuzu vurduğunu işitti. Adımlarını hızlandırdı. Önce kısa bir iniş, sonra çıkış vardı. Aniden, yenisinden durdu.

Bir el, elini tuttu.

Gerçi çekildi, kendisini kurtarmak istedi.

“Sessiz olun... Tek kelime etmeyin,” dedi ancak biri, sürtündüğü ağaç kümesinin arasından çıkıp alçak sesle.

Karısı Angélique’in sesini tanıdı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Kadın, öylesine alçak sesle konuştu ki sözcükleri seçmek güçtü:

“Sizi gözlüyorlar... Orada, tüfekleriyle, harabelerin arasında...”

“Kim?”

“Sessiz olun... Dinleyin.”

“Kıpırdamıyorlar... Belki de beni işitmediler... Geri dönüyoruz,” dedi bir süre hareketsiz kaldıktan sonra kadın.

“Ama...”

“Beni takip edin!”

Vurgu öylesine kuvvetliydi ki, sorgulamadan itaat etti ancak kadın aniden ürküverdi.

“Koşalım... Geliyorlar... Eminim.”

Gerçekten de ayak sesleri işitiliyordu.

Böylece, adamın elini tutmaya devam ederek karanlık ve böğürtlen çalılarına rağmen tereddüt etmeden kıvrımları takip

ettiği kestirme bir yola hızlıca girdiler. Çabucak asma köprüye varmışlardı.

Lüpen'in koluna girdi. Nöbetçi kendilerini selamladı. Büyük avluyu geçip şatoya girdiler ve kadın, ikisinin de dairelerinin bulunduğu köşe kuleye yöneldi.

“Girin,” dedi.

“Sizin dairenize mi?”

“Evet.”

İçeride iki oda hizmetçisi bekliyordu. Hanımefendilerinin buyruğuyla üçüncü kattaki odalarına çekildiler.

Neredeyse aynı anda dairenin giriş kapısı vuruldu, biri seslendi:

“Angélique!”

“Siz misiniz, babacığım?” dedi duygularına hâkim olan bir sesle.

“Evet, kocan orada mı?”

“Yeni döndük.”

“Kendisiyle konuşmam gerektiğini söyle. Daireme gelsin... Acil.”

“Tabii, babacığım, yanınıza yollayacağım.”

Bir an kulak kesildi.

“Babamın uzaklaşmadığına eminim,” dedi sonra kocasının bulunduğu yatak odasına dönerek.

Lüpen çıkmak için davrandı:

“Benimle konuşmayı istiyor madem...”

“Babam yalnız değil,” dedi kadın heyecanla yolunu keserek.

“Kendisine eşlik eden kim?”

“Yeğeni, Jacques d’Emboise.”

Sessizlik oldu. Karısının davranışını pek anlayamayarak, belirgin bir hayretle kadına baktı ancak bu soruyla çok oylanmadan, küçümseyerek konuştu:

“Ah! Muhteşem Emboise burada mı? Tüm foyası ortaya çıktı demek? Sadece...”

“Babam her şeyi biliyor,” dedi kadın. “Aralarındaki konuşmayı işittim. Yeğeni birtakım mektuplar okumuş. En başta size söylemekten çekindim... Sonra bunun görevim olduğuna karar verdim.”

Kadını yeniden inceledi ancak durumun tuhaflığını anlayınca gülmeye başladı!

“Nasıl? Gemideki dostlarım mektuplarımı yakmamışlar mı? Ayrıca tutsaklarını ellerinden mi kaçırmışlar? Aptallar! Ah! Her şeyi kendi başına yapmayınca olan bu! Fark etmez, gülünç bir durum. Emboise, Emboise’a karşı... Eh! Peki, artık tanınmazsam ne olacak? Emboise’ın kendisi bile beni kendisiyle karıştırıyorsa?”

Tuvalet masasına döndü, bir havluyu ıslatıp sabunla ovaladı ve hızlıca yüzünü sildi; makyajını çıkardı ve saçlarının şeklini değiştirdi.

“Tamamdır,” dedi. Angélique’e, Paris’teki hırsızlığın gerçekleştiği akşam gördüğü adamı hatırlattı. “Böylece kayınpederimle daha rahat konuşabilirim.”

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi kadın kendini kapının önüne atarak.

“Eh! Beyefendilerin yanına gideceğim.”

“Gidemezsiniz?”

“Neden?”

“Ya sizi öldürürlerse?”

“Öldürmek mi?”

“İstedikleri bu, sizi öldürmek... Cesedinizi bir yerlere atmak... Kim bilecek?”

“Öyle,” dedi. “Kendi açlarından haklılar ancak ben karşılarına çıkmazsam, onlar gelecek. Bu kapı onları durduramayacaktır... Sanırım, siz de onları durduramazsınız. Bu yüzden en iyisi bitirmek.”

“Beni takip edin,” diye buyurdu Angélique.

Odayı aydınlatan lambayı alıp başka bir odaya girdi, camlı

dolabı yana itti; dolap, gizli tekerler üzerinde kaydı ve eski bir duvar halısı ortaya çıktı.

“İşte, uzun zamandır kullanılmayan bir başka kapı. Babam anahtarının kaybolduğunu sanıyor ama burada. Açın. Duvardaki merdivenler sizi kulenin en aşağısına kadar götürecektir. Karşınıza çıkacak ikinci kapının sürgüsünü çekmeniz yeterli. Özgürsünüz.”

Afallamıştı. Aniden Angélique’in davranışlarını anlayıvermişti. Bu hüznü, çekici olmayan ama tatlı yüzün karşısında bir an, neredeyse akli karışmış gibi şaşırıp kaldı. Artık gülmeyi düşünmüyordu. Pişmanlık ve iyilikle karışık bir saygı hissetti:

“Beni neden kurtarıyorsunuz?” diye mırıldandı.

“Kocamsınız.”

“Hayır... Hayır,” diye karşı çıktı. “Bu çaldığım bir sıfat. Yasalar bu evliliği tanımayacak.”

“Babam bu iş bir skandala dönüşün istemiyor,” dedi kadın.

“Kesinlikle,” dedi canlılıkla. “Kesinlikle, tüm bunları öngörmüştüm. Bu yüzden kuzeniniz Emboise’ı yakınlarla getirtmiştim. Ben kaybolunca, eşiniz o olacaktı. Şahitler önünde evlendiğiniz o olacaktı.”

“Kilisede evlendiğim kişi sizsiniz.”

“Kilise! Kilise! Kiliseyle bir şeyler ayarlanabilir... Nikâhınız bozulabilir.”

“Hangi makul bahaneye dayanarak bozulabilir?”

Lüpen sustu; kendisi için tamamen anlamsız ve gülünç, ancak kadın için epey önemli şeyleri düşündü. Birkaç kez ardı ardına tekrarladı:

“Korkunç... Korkunç... Düşünmem gerekirdi...”

Birdenbire, aklına gelen bir fikirle ellerini çırpıp bağırdı:

“Tamam! Buldum. Vatikan’daki önemli kişilerden biriyle aram iyidir. Papa ne istersem onu yapacaktır... Resmi bir görüşme ayarlayacağım ve Papa’nın benim dualarımla hareket edeceğine şüphem yok...”

Planı öylesine gülünçtü, neşesi öylesine naifti ki Angélique gülmekten kendini alamadı:

“Tanrı’nın karşısında karınızım.”

Lüpen’e ne saygısızlık ne düşmanlık, hatta öfke bile duymayan gözlerle baktı. Lüpen, kendisinin bir hırsız ve günahkâr olduğunu unutup sadece, ölünceye kadar bağlı olacağı kocası olan adamı görmek istediğini fark etti.

Kadına doğru bir adım daha yaklaşp onu derinlemesine inceledi. Kadın önce bakışlarını indirmede ancak kızardı. Şimdiye kadar böylesine dokunaklı ve haysiyetli bir sima görmemişti. Paris’te ilk karşılaştıkları geceki sözlerini tekrarladı:

“Ah! Gözleriniz... Sakin ve hüzünlü bakışlarınız... Öylesine güzel ki!”

“Gidin!.. Gidin artık!” diye kekeledi kadın başını eğip.

Aklının karışmasının ardında, kadını heyecanlandıran ve kendisinin bile bilmediği karanlık hisleri aniden sezmesi vardı. Bu yaşlı kızın ruhunda romantik hayal gücünün, gerçekleşmeyen düşlerin, eski kitapların olduğunu biliyordu; özel bir durum gibi, Byronvari bir kahraman, romantik ve nazik bir hırsızla karşılaşmalarının tuhaf bir sonucu olarak ortaya çıkan bu olağanüstü an da bunu göstermiyor muydu? Efsanenin zaten yücelttiği, cüretiyle gözünde büyümüş meşhur maceraperest adam, engellere rağmen bir gece kadının odasına giriyor ve parmağına nikâh yüzüğünü takıyordu. *Le Corsaire* ve *Hernani** zamanında görülebilecek gizemli ve tutkulu nişanlar gibiydi.

Etkilenmiş, duygulanmıştı, ani bir coşku patlaması yaşama raddesine gelmişti.

“Gidiyoruz! Kaçıyoruz!” diye haykırdı. “Karımsınız, yoldaşımsınız... İçinde bulunduğum tehlikeleri, sevinçlerimi, endişelerimi paylaşıyorsunuz... Garip ve sert bir hayat olacak, muhteşem ve görkemli...”

* *Le Corsaire* (Korsan), Lord Byron’un (George Gordon Byron) Korsan adlı şiirini temel alan üç perdelik bir bale oyunudur.

Hernani: Victor Hugo’nun yazdığı bir tiyatro eseridir. –çn

Ancak Angélique'in yerden kaldırdığı bakışları öylesine saf, öylesine mağrurdu ki

kızarma sırası kendisine gelmişti.

Böyle konuşulabilecek bir kadın değildi kendisi.

“Sizden özür diliyorum,” diye mırıldandı Lüpen. “Pek çok kötü iş yaptım fakat hiçbirinin hatırası beni böylesine burkmayacak. Zavallının tekiyim... Hayatınızı mahvettim.”

“Hayır,” dedi kadın yavaşça. “Tam tersine, bana doğru yolu gösterdiniz.”

Kadından açıklamasını isteyecekti ama Angélique kapıyı açıp Lüpen'e yolu gösterdi. Söyleyecek başka söz kalmamıştı. Tek bir kelime etmeden, önünden geçerken yerlere kadar eğilerek kapıdan çıkıp gitti.

Bir ay sonra Bourbon-Condé Prensesi, Arsen Lüpen'in yasal eşi, Angélique de Sarzeau-Vendôme rahibe oldu; adını Rahibe Marie-Auguste olarak değiştirerek Dominiken rahibelerinin manastırına kapandı.

Katılma törenin olduğu gün manastırdan sorumlu rahibe ağır, mühürlü bir zarf ve bir mektup aldı... Mektupta şunlar yazıyordu: “Rahibe Marie-Auguste'un yoksulları için.”

Zarfın içinde beş yüz bin frank vardı.

